

САМАНТА ДЖЕЙМС СЪВЪРШЕНА СЪПРУГА

Част 1 от „Стърлинг“

Превод от английски: Illusion, 2015

chitanka.info

ПРОЛОГ

Англия, 1794 година

Себастиан Лойд Уилям Стърлинг лежеше в леглото с широко отворени очи, а стомахът му се бе стегнал в непоносим, студен възел, докато гледаше сенките, танцуващи по стената. Той нямаше намерение да спи, но когато бавачката отвори вратата със скърцане и погледна към него, стисна здраво клепачи и се престори на заспал.

Как би могъл да заспи, когато мама и татко се караха. Почти до края на септември, в топло време, прозорецът на Себастиан винаги беше отворен, а спалнята му бе разположена над тази на майка му. И дори през нощта, в тъмнината, до него достигаха гласовете на родителите му.

Разбира се, не за първи път чуваше как се карат. През тази година нещата се развиваха много лошо, не само по време на Сезона в Лондон, но и тук — в Търстън Хол. Кавгите избухваха често, особено когато имаха гости. Майка му обичаше да се забавлява и родителите му се караха заради нейните изневери, лекомисления ѝ характер и непристойно поведение.

Избухванията на баща му — Уилям Стърлинг, маркиз Търстън — бяха предизвикани от това, че той не беше човек, който си затваря очите пред нещата, които не му харесват. Нещо повече, Негова Светлост бе склонен да наказва и критикува. Откакто се помнеше, Себастиан не бе чул от устата на баща си нито една похвала, било то за него или за някой друг.

Когато си лягаше тази вечер, момчето знаеше, че кавгата е неизбежна. Всъщност чакаше напрегнато момента, в който ще започне. Родителите му бяха организирали бал в извънградската си къща в края на седмицата и последните гости си бяха тръгнали отдавна.

Но тази вечер беше най-лютата разпра. Себастиан запуши ушите си с ръце, но не успя да заглуши гласовете. Баща му беснееше, крещеше и проклинаше. Майка му се възмущаваше, спореше, пицеше високо. Детето не можеше да ги спре. Никой не можеше. Когато

дватамата се караха, слугите ходеха по коридорите на пръсти и се стараеха да са по-далеч от „бойното поле“.

Най-после вратата долу се затръшна с трясък. И изведнъж в къщата настъпи мъртва тишина.

Момчето знаеше, че сега баща му ще се затвори в кабинета си с бутилка джин. Настроението му утре сутрин щеше да бъде отвратително, а очите му — зачервени и подпухнали. Себастиан вече си представяше мълчаливото му мръщение и затова не се радваше на идващия ден. Имаше планиран урок по езда, а когато бяха в извънградската къща, татко му държеше графикът да се изпълнява стриктно. Момчето бе свикнало с резките, неодобрителни коментари, но утре, без съмнение, баща му ще бъде по-язвителен от обикновено. Детето въздъхна тежко. Ще се наложи да държи Джъстин, по-малкия си брат, по-далече от бащините очи. Себастиан се бе научил да бъде внимателен и да не провокира папа, когато беше в такова настроение, но Джъстин...

Малкото момче лежа в тъмнината тихо и съвършено неподвижно много, много дълго време. Накрая се измъкна от постелята си и прекоси стаята. В нощите, когато родителите им се караха, винаги проверяваше брат си и сестра си. И сам не знаеше защо постъпва така. Може би защото беше най-голям и считаше за свой дълг да бди над по-малките.

Плахо се придвижи надолу по коридора. Знаеше, че бавачката вече е заспала — иззад вратата на нейната стая се чуваше силното ѝ хъркане. Беше му се карала здраво, когато веднъж го бе намерила в библиотеката в полунощ. За разлика от много други деца, Себастиан не се страхуваше от тъмнината. Тя му предоставяше рядката възможност да бъде в пълно уединение. Тогава домашните учители не го измъчваха, бавачката не бдеше със зоркото си око, а прислужниците не го следваха по петите.

Момчето мина безшумно покрай учебната стая и влезе в спалнята на Джъстин. Четиригодишното му братче спеше дълбоко, повдигнало вежди и нацупило устни. Може би сънуваше нещо страшно? Себастиан отстрани от челото му тъмната коса, толкова приличаща на неговата. Докосна издадената долна устна и брат му я прибра, но само за секунда.

В следващата по коридора стая, в креватчето си спеше тригодишната Джулиана — обърната на една страна, свила колене до брадичката си и прегърнала любимата си кукла. Копринени кафяви къдрици се стелеха по възглавницата. Себастиан подпъхна под нея обшитата с дантела завивка.

„Малката ми сестричка прилича на ангел“, наивно реши той.

Пълната луна сияеше високо навън в нощното небе. Изглеждаше невероятно ярка и огромна. Стотици звезди блещукаха около нея и изглеждаха толкова близко, сякаш трябваше само да протегне ръка, за да ги докосне.

Дори не забеляза как излезе от къщата. Опомни се, когато вече беше на двора. Мина по алеята и спря под широко разпрострените клони на бряста. Себастиан стоеше все още омаян от вълшебството на нощното небе, когато шумът на листата под нечий стъпки привлече вниманието му. Премигна объркано.

— Мамо?

Тя не го видя в сянката на дървото и той излезе на светло.

Майка му, облечена както винаги елегантно — с дълго карирано палто и с подходяща към него чанта, бе сложила небрежно шапка с пера върху черните си като смола къдрици. Както Джулиана му напомняше на ангел, така майка му беше най-божествено красивото създание на земята.

Изведнъж тя спря изумена.

— Себастиан?! — звучеше ядосано. — Какво правиш тук?

Детето отиде при нея — там, където се беше спряла. Наклони глава и я огледа. За своите десет години, то беше по-високо от дребничката си майка.

— Не можах да заспя, мамо.

Жената не отвърна нищо. Тя изглеждаше ядосана или по-скоро разтревожена.

Зад рамото ѝ, момчето видя карета, спряла на близкия завой на алеята. Присвило очи, то премести поглед от каретата към пътната чанта в ръката ѝ.

— Заминаваш ли някъде, мамо?

Тя пое дълбоко дъх.

— Да. Да, мили мой. Заминавам.

— Къде, мамо?

Лицето на майка му просветна.

— Ой-ла-ла! Тук-там. Още не знам. Може би в Париж — отвърна тя весело. — Или във Венеция. Ах, да, Венеция. По това време на годината там е прекрасно. Защо не, от много отдавна не съм ходила никъде из континента.

Сърцето на Себастиан се сви от някакво странно предчувствие. Според него, заминаването на майка му посред нощ не беше съвсем правилно.

— Венеция е много далече, мамо. Не ти ли харесва тук, в Търстън Хол?

Беше му много трудно да си представи, че някой може да не харесва величествената господарска къща, старателно поддържаните градини и хълмистите възвишения, които обграждаха имението. Той обичаше своя фамилен дом. Цели поколения Стърлингови се бяха родили тук. Когато не се занимаваше с уроците си, повече от всичко обичаше да язди своето пони по хълмовете.

„Някой ден — помисли си гордо — когато стана мъж, Търстън Хол и всички семейни имоти ще бъдат мои.“ Ето защо трябваше да учи прилежно уроците си, защото не можеше да избегне тази отговорност. Титлата маркиз и всички отговорности, произтичащи от нея, не биваше да се подценяват. А Търстън Хол беше най-значимата сред тях.

Загледан в майка си, той все още очакваше нейния отговор. Тя погледна през рамо към каретата. Вратата ѝ беше отворена и силуетът на седящия в нея мъж можеше да се види без проблем. Майка му се обърна отново към него.

— Просто... Не знам как да ти го обясня. Не мога да остана повече с баща ти. Мислех, че мога да бъда майка и съпруга, но... това не е моето призвание. Татко ти е много строг... Добре, знам, че още си дете, но познаваш неговия нрав. Аз се нуждая от повече, миличък. Обичам живота и неговите радости. И ако остана, баща ти със сигурност ще ми отнеме всичко това!

Себастиан знаеше, че майка му най-много от всичко обича да бъде ухажвана. На нея ѝ харесваше да бъде център на внимание. Знаеше също, че има любовници. Не много отдавна, когато имаха гости от Лондон, беше видял един мъж, който не сваляше очи от нея, без да се притеснява от това. Детето осъзнаваше, че мъжете обичат да

я гледат, но тя бе отвърнала на погледа на този мъж и скоро двамата бяха изчезнали на терасата.

Те не разбраха, че Себастиан ги беше последвал и бе видял как се целуват. Една... две... три пламенни целувки. Целувки, каквито тя никога не бе споделяла с татко му.

Майка му не узна, че синът ѝ беше видял всичко. Той не ѝ каза. Не каза на никого, най-вече на баща си, защото знаеше, че ще последва поредният шумен скандал. Именно тогава, за първи път, Себастиан започна да разбира смисъла на думата *изневяра*.

Това беше тайна, която скъта дълбоко в сърцето си.

Имаше ужасното предчувствие, че тази нощ ще се превърне в друга тайна, която ще трябва да запази завинаги.

— Дафни!

Това беше мъжът от каретата, но... дали беше същият, който така горещо бе целувал майка му, чудеше се момчето. Не можеше да каже.

Тя се обърна и махна с ръка на непознатия, след това се извърна към Себастиан, който беше стиснал здраво устни.

— Трябва да тръгвам — каза бодро. — Ела! Дай на мама да те прегърне.

Момчето остана на мястото си. Росната трева мокреше края на нощницата му и изстудяваше босите му крака.

— Татко ще бъде недоволен.

— Баща ти винаги е недоволен. Сега се връщай вътре и лягай обратно в леглото. И се грижи за брат си и сестра си. Заради мен, нали, миличък? — засмя се звънко жената. — Но защо ли трябва да питам? Знаем, че ще го направиш. Ти си толкова добро момченце!

Тя се усмихна и щипна сина си по бузата, след това се наведе и го целуна по главата, сякаш това ѝ бе хрумнало в последния момент, а после се затича към каретата.

Минута по-късно мъжът ѝ помогна да се качи в екипажа и я последва вътре. Миг преди вратата на каретата да се затвори, силуетите на двамата се очертаха ясно на лунната светлина. Главата на мъжа се наведе, майка му с нетърпение повдигна лице за целувка и се разнесе познатия звън на смеха ѝ.

Това беше последният път, когато Себастиан видя скъпата си майка.

ГЛАВА 1

Лондон, края на март 1815 г.

Девън Сейнт Джеймс беше изпаднала в ужасно затруднение. След два дни трябваше да плати наема за стаята в мазето, където живееше. Собственикът, мистър Филипс, за пореден път беше вдигнал таксата. Девън бе ужасена и изумена — за тази малка стаичка, в която едва се побираха стол и леглото, на което бяха спали двете с майка ѝ, преди тя да умре. И за да направи нещата още по-лоши, той я бе информирал за това едва вчера. Негодник!

— Крадливо чудовище — промърмори под нос младата жена и яростно дръпна панделката на бонето си. Същото дръпване получиха и връзките на обемистото наметало, с което бе покрила раменете си. То беше износено, с неравномерен подгъв, твърде голямо за миниатюрната ѝ фигура. На места платът достигаше почти до пода, направен от бичени дъски, покрити с петна от бира. Пелерината, както и останалите ѝ дрехи, все пак изпълняваха своето предназначение, за което беше благодарна.

Спря се пред задния вход на „Гнездото на враната“ — кръчма, в близост до Странд, в която работеше — и внимателно погали с длан огромния си корем. Захлопна вратата зад себе си и излезе във влажната мъглива нощ. Нямаше вечер, в която да не се страхува, докато се прибираще вкъщи по тъмните улици. Днес си тръгваше дори по-късно от обичайното, след като изчака и последния клиент, да напусне кръчмата залитайки. В опит да си вдъхне кураж, Девън си припомни, че вече почти година се прибира по този път благополучно.

Една година! Боже милостиви, една година!

За миг, мрачна вълна заля душата ѝ. Господи, чувстваше се така, сякаш от тогава бе изминал цял един живот! Когато майка ѝ умря, загубата се заби като нож в сърцето ѝ. „Всъщност — помисли си с болка тя — на моменти е трудно да се справя без нейната подкрепа.“ Но нещо в душата ѝ я караше да не се отказва от работата в кръчмата.

Майка ѝ ненавиждаше работата ѝ там и Девън споделяше нейните чувства, но никога нямаше да се откаже от своите надежди и мечти.

В действителност, беше много по-решителна, от когато и да било...

Някой ден ще намери начин да напусне Сейнт Джайлс. Някакъв начин...

Това беше клетва, която си даде отдавна. Клетва, от която твърдо бе решена да не се отказва.

Но сега ѝ предстоеше друг въпрос за разрешаване. Думите на Филипс, казани тази сутрин, отекваха в главата ѝ. Въпреки че ѝ струваше много, тя бе преглътнала гордостта си и му се беше помолила да ѝ даде отсрочка, за да покрие повишения наем.

— Няма да го направя — беше изръмжал той. — Твърдо съм решил. Или плащате, госпо'йце, или ви изхвърлям на улицата!

Гневният му изблик не остави в нея никакви съмнения. Той щеше да направи това, което казваше. Беше мерзавец — реши мрачно тя. Презираше го в продължение на много години и мразеше този негодник, заради грубото му отношение към нейната майка. Но колкото и да пращаше Филипс по дяволите и в самия ад, не би могла да разреши собствените си проблеми...

Те можеха да бъдат решени само с пари.

Като продължи по Сейнт Мартинс Лейн, Девън мислено пресмяташе скъпоценните монети, скрити в левия джоб на роклята ѝ — заплатата получена днес. Само преди седмица беше толкова сигурна, че има повече от достатъчно за покриване на наема! Дори си беше въобразила, че ще може да си купи нова рокля, която да ѝ помогне да си намери по-добра работа от тази. Но сега ще ѝ се наложи да даде и последното пени, за да плати наема... и пак нямаше да е достатъчно.

Изведнъж я обхвана студ. Студ, който нямаше нищо общо с хладния нощен въздух. Мили Боже, какво ще стане, ако Филипс вече я беше изхвърлил от стаята?

Завивайки зад ъгъла, Девън успя да потуши страха, присвил стомаха ѝ. Огледа се наоколо. Беше тихо — толкова тихо, колкото можеше да бъде в тази част на Лондон. Непрогледна тъмнина обгръщаше покривите на сградите. През деня тесните улички бяха

препълнени с конски каруци и каляски. Виковете на търговците, които се стараеха да надвикат своите конкуренти, изпълваха въздуха.

Наметалото се развяваше около глезените ѝ, докато бързаше да премине покрай „Седемте дъба“. Подхлъзна се на калдъръма, мокър от неотдавнашния дъжд. Големият корем затрудни запазването на равновесие, но тя успя да се справи без да падне. Огледа се пак наоколо, да не би някой да я бе забелязал — нямаше никого.

„Положението ти може да стане по-леко, ако от време на време приемаш клиенти в задната стаичка — ѝ бе казала Бриджит по-рано през деня. — Аз правя така, когато имам нужда от някой шилинг.“

Лекотата, с която беше даден този съвет, не оставяше никакво съмнение, по какъв точно начин Бриджит си докарва допълнителни пари. Макар Девън да разбираше, че съветът е даден с добри намерения, трудно би могла да го изпълни, защото отказваше да заработва необходимите ѝ средства, легнала по гръб. Това беше друго обещание, което си бе дала.

Уви се по-плътно с наметалото и огледа следващия ъгъл. Бог бе свидетел, че улиците на Сейнт Джайлс са мръсни и опасни — те не бяха място за една дама. Особено през нощта.

Разбира се, тя не беше истинска дама като майка си. Откакто Девън я помнеше, майка ѝ работеше като шивачка, но младата жена знаеше, че преди нейното раждане е била гувернантка.

„Но обществото — помисли си тя с нотка на горчивина — не прощава на неомъжена жена, родила извънбрачно дете. Затова майка ѝ живееше в бедност.“

Девън мушна инстинктивно ръка в джоба на роклята си. Топлите ѝ пръсти докоснаха хладния метал. Стисна в шепата си кръста. Заляха я спомени... Когато майка ѝ издъхна, извади колието с кръста от джоба ѝ... и го прибра в своя. Закопчалката му беше счупена, затова майка ѝ не го слагаше.

Девън беше тази, която я бе счупила.

Два пъти през живота си беше довеждала майка си до плач. Единият път бе когато счупи закопчалката и споменът за това винаги предизвикваше болка в гърдите ѝ. Нямаше представа за стойността на колието, нито пък това беше от значение. Важното бе, че за майка ѝ, накитът беше най-голямата скъпоценност.

А сега бе най-ценното притежание и за Девън.

Никога не би се разделила с него. Никога! Независимо от парите, които огърлицата може да ѝ донесе — дори да гладува или да се наложи да спи в студа и дъжда под открито небе — дано Бог не позволи да се стига до там! Докато колието е у нея, тя сякаш усещаше присъствието на майка си.

Като повдигна края на наметалото, младата жена прескочи една локва, останала след дъжда. От двете страни на уличката, мизерните къщи бяха скупчени една в друга, като малки деца, зъзнеци от пронизващия вятър. Дрипава жена спеше на земята пред един вход, притиснала кокалести колене към гърдите си.

Въпреки цялата си решителност, Девън потръпна от обхваналия я хладен ужас. „Не искам да съм като нея — помисли си в пристъп на отчаяние. — Не искам!“

Забави крачка. Изведнъж си спомни за пансиона на Бакеридж Стрийт, където бяха живели известно време, докато беше момиченце. Това беше отвратително, вонящо място, населено с изметта на обществото, което и двете с майка ѝ ненавиждаха. Добре помнеше глада и мизерията, преживяни там.

Но никога не бяха оставали бездомни. Винаги имаха покрив над главата си, макар понякога от него да течеше вода като през сито.

Задъхвайки се, Девън се бореше с нарастващото отчаяние. „Няма да се предам — решително си повтаряше тя. — Имам ум, имам воля... и маминото колие.“

— Я, какво имаме тук? О, това е лейди, която ще се хареса на момчетата.

Гласът прогърмя зловещо в нощта. Младата жена спря. Някакъв мъж застана на пътя ѝ. От сенките вляво пристъпи друг.

— Здравсти, миличка!

Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Мина ѝ мисълта, че ще помни този мазен глас до края на дните си.

— Ела тук, миличка! Ела при Хари!

— Махай се! — възрази другият. — Аз пръв я видях!

— Да, но тя е по-близо до мен, Фреди!

Хари. Фреди. Дъхът заседна в гърлото ѝ. Когато чу имената, сърцето ѝ сякаш спря. Знаеше за тези двамата. Те принадлежаха към една от най-опасните банди, бродещи из Сейнт Джайлс.

— Какво ще кажеш да си я поделим, а Фреди?

Предложението дойде от Хари — мъж с грубо лице, облечен в мръсно сако от туид и оръфана шапка на главата. До него Фреди се ухили като показва жълтите си гниещи зъби. И двамата притежаваха отвратителна външност, а постъпките им се ръководеха от най-старата страст на света — алчността.

О, да. Алчността можеше да се види в очите им.

Сега и Фреди препречи пътя. Той беше по-нисък на ръст от другия разбойник, но малко по-висок от Девън.

Тя вдигна високо глава. О, Боже, дано не усетят страха й. Но тя го почувства. Студените му пипала пропълзяха по гърба й. Въздухът заседна в гърлото й. Даде си кураж, за да не изпадне в паника. Майка й винаги бе казвала, че нейната дъщеря притежава силен характер. Нямаше да крещи. А и каква полза ще има, ако го направи?

Преди няколко минути се беше радвала, че няма жива душа около нея. Но сега...

Успя да прикрие страха си зад стена от дързост:

— Какво искате от мен? — попита рязко.

— Зависи какво можеш да ни предложиш! — зловещо се изсмя Фреди. Той пристъпи по-близо и хвана Девън за брадичката. Уличката беше тъмна, но като че ли за да му помогне, в този момент пълната луна излезе иззад облаците. Той обърна лицето й към небето. — О, но ние сме си хванали хубаво птиченце, Хари! — извика разбойникът. — Само погледни тези очички! Чисто злато, ти казвам!

Девън мислено прокле своята небрежност. Винаги много внимаваше с облеклото си, когато си тръгваше през нощта от „Гнездото на враната“. Бонето й беше достатъчно дълбоко, за да натъпче в него гривата си от гъсти златни къдрици и с широка периферия, за да прикрива лицето й. Като допълнителна предпазна мярка размазваше по бузите и шията си сажди, за да изглежда състарена. Но тази вечер беше нетърпелива да си тръгне и забрави да го направи.

Тя освободи брадичката си от ръката на Фреди.

— Нямам нищо — отвърна с равен глас. — Сега ме оставете на мира. Нима ще нападнете невинна жена? — „О, що за глупав въпрос! На тези двамата им е все едно кого нападат!“ — Нима не виждате, че скоро ще родя? — Изпъчи корема си така, че да се покаже от наметалото.

Погледите на бандитите се задържаха върху него, но не стана така, както тя се надяваше.

— О, мога да видя — отвърна Фреди и намигна. — Радваме се да разберем, че обичаш момчетата, нали, Хари?

Хари ѝ се поклони подигравателно.

— Наистина, Фреди. — Устните му се разтегнаха в усмивка. Той кимна към нея. — Какво имаш в джоба си?

Девън пребледня. Твърде късно разбра, че е направила това, което никога не би трябвало да прави. Беше мушнала ръка в джоба на роклята си, сякаш да защити нещо. Сети се за ножа, скрит в ботата си. По дяволите, мъжете бяха прекалено близко! Щяха да се нахвърлят върху нея, преди да го достигне.

Протегна ръцете си така, че разбойниците да могат да ги видят.

— Нищо! — отговори бързо. — А сега ме оставете да си вървя!

— Дай и ние да погледнем, нали може?

Това беше трик, който те добре владееха. Ловките пръсти на Хари измъкнаха от джоба ѝ торбичката със скъпоценния ѝ запас от монети, а Фреди с тържествуващ кикот издърпа колието от другия.

Нещо сякаш експлодира вътре в нея.

— Не! — извика тя.

Можеше да ѝ вземат парите и да я пребият до смърт, но колието нямаше да им даде! Единственият начин да го притежават, е, като я убият. Без да се замисля за опасността, или за каквото и да било, тя се нахвърли върху Фреди. Хари вече беше изчезнал в тъмните дълбини на улицката, но тя не забеляза това. Протягайки ръка, успя да хване другия бандит за палтото и го дръпна рязко. Това беше достатъчно, за да го събори — двамата заедно паднаха тежко на земята.

Изведнъж Фреди я стисна за гърлото.

— Кучка! — изръмжа той.

Тя почувства, точно под челюстта си, как острите му нокти се забиват в меката ѝ плът. С всички сили се опита да диша. Издаде слаб задъхан вопъл... но не успя да изкрещи. Заудря го по лицето, но всичко беше напразно. И тогава си спомни за скрития нож.

Фреди стискаше все по-силно. Девън отчаяно помисли, че костите на врата ѝ ще се скършат под натиска на силните му пръсти. Накъсаният му смях разцепи въздуха. Светът пред очите ѝ почерня. Бореше се отчаяно. Успя да достигне ножа и затвори пръсти около

дръжката му. Стисна зъби, замахна нагоре и го заби с всичка сила, а след това го издърпа от раната.

Въздухът се втурна в белите ѝ дробове. На оскъдната светлина Девън съзря изцъклените очи на Фреди, които сякаш щяха да изскочат от орбитите си. Едва когато видя изненадата, изписана на лицето му, разбра, че острието на ножа беше достигнало свята цел.

— Ти... ти... ме уби! — едва прошепна той.

Тя нямаше какво да чака повече. С вик го блъсна в раменете. Слаба и зашеметена се изтърколи встрани от тежкото му тяло. Когато се изправи на колене, видя ножа, който все още стискаше в ръка. От него върху каменната настилка капеше кръв. Ужасена, го остави да се изплъзне от ръката ѝ.

И тогава, съвсем до коленете си, случайно видя колието. С неудържим вик на облекчение грабна бижутото и го притисна до гърдите си.

Зад нея се разнесе стон. Сърцето ѝ се сви от страх. Това беше Фреди!

„Бягай! — нашепваше някакъв глас в главата ѝ. — Трябва да бягаш!“

Твърде късно. Той беше сграбчил ножа, който бе изпуснала. Девън се обърна, но някаква огромна сила я удари отзад. Политна напред и падна върху влажния хлъзгав калдъръм. През тялото ѝ премина изгарящ огън и като нажежена до червено стрела се заби между двете ѝ плешки. Писък прониза ушите ѝ... Осъзна, че е нейният собствен.

Със замъглен от болката поглед Девън видя как Фреди се вдигна на крака и с неуверена походка, шарейки по уличката, се отправи в посоката, в която по-рано беше изчезнал Хари.

Провлачените стъпки на разбойника заглъхнаха. Тя не беше в състояние да мисли. Светът около нея се въртеше. Чувстваше се замаяна и отпаднала. Със замъгленото си съзнание разбра, че лежи в локва. Камъните бяха груби и мокри под бузата ѝ. Почувства как водата попива в роклята ѝ. Зъбите ѝ започнаха да тракат. Никога не бе усещала такъв всепоглъщащ студ. Ледените струи, които идваха отвътре се разпростряха по цялото ѝ тяло и предизвикаха неистово треперене.

В главата ѝ се мярна спомен. Споменът за последните часове на майка ѝ. Тогава тя беше шептяла за студ и непрекъснато бе треперила...

О, Боже! Дали умираше? „Не! — изкрещя тя на ум. — Не искам да умра така! Не в тази тъмнина, не в студа...“

Прехапа силно устни, за да спре риданието. Знаеше, че от плача полза няма.

Нямаше кой да я чуе. Никой нямаше да дойде на помощ, защото това беше Сейнт Джайлс — свърталище на просяци и крадци, на бедняци и бездомници.

ГЛАВА 2

По дяволите, безразсъдния характер на брат му!

Фамилната карета на Стърлингви — грандиозна конструкция от лъскава черна кожа и блестящо сребро, зави на ъгъла и излезе на Сейнт Мартин Лейн. За закъснелите минувачи (а такива, като се има предвид безбожно късния час, нямаше много) мястото на великолепния екипаж изобщо не беше по мръсните улици на Сейнт Джайлс. Седящият вътре Себастиан Стърлинг стискаше здраво в ръка кожения ремък, а заедно с това и своя темперамент — рядко губеше самообладание, но всяко нещо си имаше граници.

Беше прекарал приятна вечер у Фъртингел — наистина му беше много забавно, иначе нямаше да остане и след полунощ. Джъстин също беше поканен, но изглежда бе решил да не присъства. Всъщност Стоукс — икономът им — го бе информирал, че Джъстин е планирал да прекара вечерта, играейки хазарт.

След като си тръгна от Фъртингел, Себастиан спря в клуб „Уайтс“. Въпреки че двамата с брат си живееха под един покрив, през последните няколко дни почти не се бяха виждали. Откакто Джулиана замина на пътешествие, у дома, освен тях, останаха само слугите. Сега всички те спяха, но двамата с Джъстин може би щяха да пийнат по чашка бренди. Освен това, трябваше да го уведоми за плановете си, преди да прочете за тях в утрешните вестници...

Но Джъстин не беше в клуба. Там беше неговият приятел Гидиън — много пиян. Боже, бил ли е изобщо някога в друго състояние?! Той му каза, че е видял Джъстин за кратко малко по-рано... и сега брат му бил в хазартния ад на Сейнт Джайлс. Поради тази причина Себастиан заповяда на кочияша да кара толкова бързо, колкото е възможно. Чуваше как отвън Джим подвиква на конете. „По дяволите с твоето безразсъдство, Джъстин!“ — помисли си отново. Господи, нима имаше време, когато бе считал, че брат му никога няма да се увлече по нещо или някой? Що за изкушение го влечеше сега в подобно място? „Е — продължи мисълта си той, — това е Джъстин, чийто живот се състои

от три занимания — хазарт, проститутки и пиене. Както и на Гидиън... Ами те и двамата бяха развратници — и не знаеше кой от тях е по-лошият!“

При други обстоятелства Себастиан не би се осмелил да отиде в сърцето на Сейнт Джайлс, защото това беше най-скверното място на света — пълно с джебчии, крадци... и всякаква измет. По това време на нощта човек рискуваше да бъде ограбен по улиците на Лондон, но в този район можеше да загуби не само часовника, но и живота си...

Себастиан стисна здраво челюсти. „Не е чудно — реши мрачно той, — че предпочитам Търстън Хол пред Лондон.“

Без видима причина, каретата внезапно кривна и се наклони на една страна. Себастиан се опита да запази равновесие. В следващия миг екипажът зави рязко, наклони се отново и спря. Маркизът бе изхвърлен в другия край на седалката и едва не разби главата си в рамката на прозорчето. Изправи се, отвори с ритник вратата и извика:

— Джим! Разбойници ли?

Джим дори не помръдна от мястото си на капрата.

— Не, милорд — отвърна с поклащане на главата.

— Тогава тръгвай, човече! — с нетърпение ревна господарят му.

Кочияшът посочи с пръст.

— Милорд, на улицата има някакво тяло!

Без съмнение, този, който лежеше там, беше много пиан. Себастиан се канеше да каже на своя човек да кара нататък, но нещо сякаш го спря — може би това, че проснатото „тяло“, както го нарече Джим, изглеждаше необичайно дребно под огромната пелерина. Токовете на ботушите му изтракаха силно по каменната настилка, когато изскочи от каретата и с бърза крачка се отправи напред. Джим остана на капрата и се заоглежда тревожно, сякаш се опасяваше, че всеки момент ще бъдат нападнати от разбойници.

— Има такава вероятност — призна тихо Себастиан. Той клекна до тялото и се замисли. Жената беше кална и подгизнала. Курва, пиана до безсъзнание? А може да е уловка — непознатата да разчита да се наведе по-близо, за да му измъкне портфейла?

Предпазливо я разтърси и моментално отдръпна ръката си. По дяволите, беше забравил ръкавиците си на седалката в каретата. Е, беше твърде късно.

— Мадам! — произнесе на висок глас. — Мадам, събудете се!

Тя остана неподвижна.

Обхвана го странно чувство. Предпазливостта му изчезна и тогава погледна ръката си. Върховете на пръстите му бяха мокри, но не от дъждовната вода. Течността беше тъмна, гъста и лепкава.

Пое си рязко дъх.

„По дяволите!“ — прокле Себастиан и почти несъзнателно посегна и обърна жената на една страна, за да я види.

— Мадам! — повтори настойчиво. — Чувате ли ме?

Тя се раздвижи леко и изстена, като повдигна малко главата си. Сърцето на Себастиан заби радостно. Беше изпаднала в безсъзнание, но жива!

Заради тъмнината, абсурдно обемистото наметало и голямото боне, не можеше да види лицето ѝ, но усети точния момент, в който жената дойде в съзнание. Когато отвори очи и го видя наведен над нея, тя се сви ужасена.

— Не се движете! — предупреди я бързо. — И не се плашете!

Нейните устни се отвориха леко. Дълго, безкрайно дълго изучава чертите на лицето, надвесено над нея. След това поклати леко глава.

— Вие ще изчезнете — прошепна тъжно, — нали?

Себастиан премигна объркано. Не знаеше какво бе очаквал да каже жената, но със сигурност не и това.

— Разбира се, че няма да изчезна.

— Тогава значи сънувам. — За негово голямо изумление малката ѝ ръка се протегна и докосна устните му. — Защото нито един мъж на този свят не може да бъде толкова красив.

Странна усмивка проблесна на лицето му.

— Защото не сте виждали брат ми — заговори той, но мисълта му остана недоизказана, тъй като миглите ѝ затрепкаха и очите ѝ се затвориха. Себастиан успя да задържи главата ѝ, миг преди да се удари в неравната каменна настилка. В следващия момент се изправи на крака с жената на ръце и се обърна към каретата. — Джим! — изкрещя той.

Но Джим бе предугадил намеренията му.

— Тук съм, милорд.

Стъпенката беше пусната и вратата на екипажа — широко отворена. Младият мъж се качи бързо и положи непознатата на седалката. Кочияшът надникна вътре.

— Къде ще заповядате, милорд?

Себастиан мълчаливо погледна надолу към неподвижната фигура. Господи, тя се нуждае от лекар! Помисли си за доктор Уинслоу — семейният им лекар — но си спомни, че той се бе пенсионирил в края на миналата година. А едва ли имаше време да обикаля града да търси друг...

— У дома — нареди мрачно. — И по-бързо, Джим!

Входната врата на модерната градска къща на маркиз Търстън бе отворена не от Стоукс, а от Джъстин.

— Е, добре де — рече провлачено той, — часът е доста късен. Нима... — и млъкна при вида на брат си, носещ в ръцете си жена, много по-различна от онези, които обикновено ухажваше. По-скоро приличаше на тези, които самият той предпочиташе.

От напълно мократа, провиснала пелерина течеше вода и образуваше локва на излъскания под. Главата на непознатата лежеше на рамото на Себастиан, а лицето ѝ беше скрито в палтото му.

Джъстин повдигна недоверчиво поглед към брат си.

— Себастиан! Какво, по дяволите...

— Тя е ранена, Джъстин. Кръвта ѝ изтича.

— Боже милостиви! Простреляна ли е?

— Не знам — отговори рязко Себастиан. — Хайде, да я занесем горе. В Жълтата стая.

Като се стараеха да вървят в крак, братята се заизкачваха по стълбите, минаха през площадката и продължиха по коридора.

— Какво се случи, по дяволите?

— Намерих я просната на една улица в Сейнт Джайлс. Джим едва не я прегази.

— В Сейнт Джайлс? Ти?! — Изумен, Джъстин отвори вратата на спалнята.

Себастиан удостои брат си с красноречив поглед.

— Да.

В този момент в стаята се появи икономът — облечен в нощните си дрехи — спря се на прага и потърка гърди.

— Милорд, необходима ли ви е моята помощ?

— Донеси топла вода и чисти превръзки — заповяда маркизът.
— И по-бързо, Стоукс.

Той приседна на леглото и започна да разглежда непознатата. Жената беше вир-вода и трепереше. Лицето ѝ беше бяло като сняг. Беше им отнело малко време, докато стигнат до градската му къща — само около четвърт час — но тя така и не дойде на себе си, след като беше изгубила съзнание отново. Това го тревожеше.

Особено, когато откри, че жената е бременна.

— Трябва да разберем откъде кърви — каза и свали от главата ѝ нелепата шапка.

Водопад от гъсти, дълги златни къдрици се изсипа върху възглавницата. Себастиан отметна кичурите настрана и се наведе над жената. Когато се опита да развърже мокрите връзки на наметалото ѝ, с отвращение смръщи патрицианския си нос. Износеното ѝ облекло напомняше по цвят мътните води на Темза.

— Господи, каква е тази воня! — възкликна той. — Тя мирише на риба и тютюн...

— Ъхъ — съгласи се Джъстин. — И на прокиснала бира и мазнина. Отровна комбинация, не мислиш ли?

Младият мъж прокле непохватността на едрите си пръсти и най-сетне успя да се справи с връзките, издърпа пелерината изпод гърба на непознатата и захвърли дрехата на пода.

— Внимавай! — предупреди го Джъстин. — Тя, като че ли... изглежда е в деликатно състояние.

— Да.

Себастиан бързо огледа неподвижното тяло. Ако се съди по размера на корема ѝ, тя трябваше да роди всеки момент. Освен това, съществуващо поразително несъответствие между този корем и тесните ѝ рамене. Мъжът се намръщи. Имаше нещо доста особено в това тяло... Сега, без пелерината, коремът ѝ изглеждаше някак си... неестествен.

Това беше подозрително. Бодна с пръст странната издутина и почувства, че е много мека. Стисна здраво устни и мушна ръка под дрипите, които някога са били рокля.

Джъстин стоеше точно зад него и гледаше над рамото му как извади изпод дрехата ѝ оплетена връв, а след това и смачкана

възглавница, и ги захвърли до мокрото наметало върху пъстрия обюсонски килим.

— О, Боже! — възкликна Джъстин потресен. — Тя не е...

— Очевидно, не.

Последва дълга пауза, преди Джъстин да се обади отново:

— Какъв дявол ще накара една жена да се престори на бременна?

Себастиан отвърна с отвращение:

— Това е просто хитрост. Моето предположение е, че с връвта и възглавницата си е направила скривалище, където крие откраднатите пари.

— Откраднатите пари? — машинално повтори Джъстин.

— Тя е крадла, Джъстин!

— Но там няма скрито нищо!

— Така ли мислиш? — И посочи с поглед ръката на непознатата, свита под брадичката ѝ. Опита се да разтвори пръстите ѝ, но тя ги стисна още по-здраво.

— Мое — промърмори жената. — Мое!

С малко повече усилие, мъжът разтвори пръстите и видя в дланта ѝ да лежи огърлица. Без да разгледа бижутото, той просто го взе и го пъкна в джоба си, мърморейки проклятие.

— О, по дяволите! Прибрал съм в къщата си крадла!

— Е, хайде сега! — възпротиви се Джъстин. — Едва ли би могъл да я оставиш да лежи на улицата. Можеше да бъде стъпкана от нечии коне. Ако е някаква утеха за теб, и аз бих постъпил по същия начин.

— Нима у теб са се появили наченки на съвест?

— Кой знае? Може би ще последвам твоя пример и ще водя напълно почтен живот, макар че не мога да си представя нещо по-скучно.

Всички, които познаваха двамата братя по-отблизо, знаеха колко много им харесва да се дразнят помежду си. Докато си говореха, Себастиан продължи да сваля дрехите от жената. Когато и подобие то на рокля се присъедини към нарастващата купчина на пода, Джъстин изтърси:

— Виж тук. Не е била простреляна, а намушкана с нож!

В същия момент и брат му го видя. Погледът му се спря върху назъбените краища на разреза и засъхналата кръв от дясната страна на

гърба ѝ. Ако е имала късмет и ножът е отскочил от ребрата ѝ, то раната не беше смъртоносна и кървенето скоро щеше спре.

Икономът безшумно донесе топла вода и превръзки и постави подноса до леглото. Себастиан надипли лентите на няколко слоя, подхвана ранената през слабите рамене, обърна я на една страна и притисна сгънатата материя към кървящото място. Много скоро голямо червено петно изби върху плата. Мъжът прокле и засили натиска.

Под ръцете му жената се изви и изстена. Този стон на болка прониза маркиза. Главата на непознатата се извърна и той видя, че очите ѝ са отворени. Гледаше го право в лицето. Тези нейни очи — те бяха пълни с молба. „В тях блестят необичайни златни искри — помисли си Себастиан. — Искрите на живота.“ И беше млада, на не повече от двадесет, по негово мнение.

Усилията му бяха възнаградени — скоро кървенето започна да намалява. С помощта на Джъстин сложи чист, дебел слой превръзки, направени на тампон, и го уви с няколко ленти около тялото ѝ, за да го закрепил на място.

Едва тогава си позволи да диша свободно. С края на парче плат, внимателно изтри мръсотията от бузите ѝ.

— Ужасно е бледа — отбеляза Джъстин.

— Виждам — отвърна брат му, който в действителност бе обърнал внимание на смъртната бледност не само на лицето, а и на цялото тяло. Структурата ѝ беше деликатна, с малки, изящни ръце и тънки, стройни крака, също като на сестра му Джулиана.

— Господи, знаех си, че трябва да я заведа на лекар — каза Себастиан, сякаш на себе си.

— И къде щеше да намериш такъв по това време на нощта? — попита Джъстин и стисна с ръка рамото на брат си. — Освен това вярвам, че за разлика от мен, от теб би излязъл добър лекар. — Тонът му омекна. — Моят брат е герой, превързвал ранените на бойното поле. Мисля, че си много по-опитен в тези неща от повечето лекари.

Себастиан нито възрази, нито се съгласи. Беше горд да служи на своята родина в битката срещу Наполеон, но при завръщането си в Англия от Пиренейския полуостров, забута спомените си за войната в най-дълбоките кътчета на съзнанието си, откъдето трудно можеше да

ги извади. И никога не бе мислил, че ще му се наложи да използва уменията си отново — и то в собствения си дом!

Бавно обърна ранената по гръб.

Последва пълна, ненарушавана от нищо тишина. Може би в началото двамата мъже бяха малко изненадани и твърде погълнати от случващото се, за да обърнат достатъчно внимание на непознатата, но сега я гледаха като омагьосани. Нито можеха да свалят погледи от нея, нито пък да се преборят със себе си.

Джъстин се опита да изкаже това, което не можеше да се опише с думи...

— Е, добре де, добре — прошепна той. — Спомняш ли си розите с коралов цвят в градината на Търстън Хол? Джулиана ги обожаваше, помниш ли? „Сънрайз“. Мисля, че така се наричаха. — Последва тишина. — Зърната й — завърши той — са също като тези рози.

Брат му придърпа чаршафа върху гърдите на жената.

— Джъстин! Умолявам те, тя е зле!

— А аз не съм сляп! Ти, ако смея да кажа — също!

Себастиан му хвърли заплашителен поглед.

— Ако е възможно, бих предпочел да я лекувам без развратните ти обяснения.

— Означава ли това, че искаш да се махна?

— Да, точно така — отговори строго Себастиан, — но изпрати Стоукс да донесе още топла вода. И сапун. А Танзи нека донесе една от нощниците на Джулиана.

— Както наредите, милорд. Но тъй като съм изгонен, може ли да дам едно предложение?

Брат му го погледна въпросително.

— Може би трябва да кажем на Стоукс да скрие всички ценности — започна меко Джъстин. — Наистина, може би трябва да заключваме и вратите си. Нали знаеш, в къщата ни има крадла. Тя може лесно да ни ограби или да ни пререже гърлата, докато спим в леглата си.

Себастиан избухна, но докато успее да отговори, Джъстин се разсмя и затръшна вратата след себе си.

Маркизът се наведе отново над пациентката си. Очевидно брат му намираще ситуацията за комична. Проклятие, нямаше нужда да му се напомня, че е довел в дома си крадла... Мили Боже, в собствения си дом!

И все пак, все още не беше напълно убеден в това.

ГЛАВА 3

Когато Себастиан премина през мраморното фоайе и влезе в кабинета си, часовникът от орехово дърво удари четири пъти. Звукът се изгуби под високия купол на тавана. Лесно можеше да отгатне, че Джъстин е в стаята по острия мирис на пурите, които пушеше постоянно.

Той се обърна, когато влезе брат му, и веднага стана от мястото си до камината. Прекоси стаята, взе гарафата с бренди от масичката и я подаде на Себастиан, който се настани в креслото зад бюрото си. Събитията от вечерта бяха казали думата си.

— Е, как е тя?

Себастиан отпи голяма глътка от брендито, което опари гърлото му.

— Раната не е толкова дълбока, колкото мислех в началото — отвърна уморено и потърка брадичката си. „Трябва да се избърсна“, помисли разсеяно и добави: — Скоро ще се оправи.

— Отлично! — Без да бърза, Джъстин отиде и седна в креслото срещу брат си. — Да ти призная, много съм любопитен какво си правел *ти* в Сейнт Джайлс. Това е последното място на света, където очаквам да те видя.

— Спести ми сарказма си, Джъстин. Когато тръгнах за бала у Фъртингел, Стоукс ми каза за плановете ти да прекараш вечерта, играейки хазарт. На връщане реших да се отбия в „Уайтс“, за да те намеря, но открих само Гидиън, който ми каза, че си отишъл в Сейнт Джайлс, в един от тамошните така наречени „клубове“. — Маркизът не скри своето неодобрение.

Очите на Джъстин проблеснаха весело.

— И ти реши да дойдеш да ме спасиш?

— Нещо такова.

— Аз съм зрял човек, Себастиан. Не мисля, че трябва да контролираш всяка моя стъпка.

— Сейнт Джайлс е опасно място — отвърна рязко брат му. — Сигурен съм, че го знаеш.

— Да. Но с изключение на отвратителното вино, което пих, и лошия късмет, който имах в играта, нищо особено не ми се случи там.

Бог беше свидетел, че Джъстин винаги се бе противопоставял на строгостта на баща им или просто пренебрегваше упреците му в много по-голяма степен, отколкото го правеше капризната им, своеволна майка. И трите деца — Себастиан, Джъстин и Джулиана — бяха израснали, знаейки, че могат да разчитат единствено един на друг. Но ако уроците на живота бяха научили на нещо Себастиан, то бе, че човек не може да бъде моделиран... и че той не трябва да се опитва да го прави.

Никога не забрави скандала, който разруши техния свят, когато беше десетгодишно момче. Бог виждаше, че живее с последствията от него всеки ден. Джъстин притежаваше чара и жизнеността на майка им, но освен това беше наследил и необуздания ѝ нрав, което притесняваше Себастиан.

Джулиана тогава беше твърде малка и не разбра какво се е случило. Тя тъгува по майка им, но за кратко. Но Джъстин... Баща им се опитваше да се бори с неговото своеволие. Искаше да обуздае сина си. Себастиан се стараяше да защитава брат си, но както майка им, Джъстин винаги искаше само едно: да върви по свой път и да постъпва така, както му харесва. За разлика от баща им, Себастиан беше разбрал, че всички опити да се обуздае и контролира по-малкия му брат, водят единствено до бунт и до нищо друго.

И все пак имаше случаи, когато не можеше да намери обяснение на това, което ставаше между баща му и брат му. Самият той винаги успяваше да постигне желаното или да повлияе за разрешаването на някой проблем, докато Джъстин излизаше от ситуацията без да упорства и с обичайното си безгрижие.

В интерес на истината, Себастиан признаваше, че има неща, които мъжът трябва да запази дълбоко в себе си. Затова не се опитваше да превърне брат си в нещо, каквото той не можеше да стане.

— Лош късмет, казваш — промърмори Себастиан. — Това ли имаше тази вечер?

— Да. И съм длъжен да ти напомня, скъпи братко, че се прибрах вкъщи преди теб.

— Което си е вярно, вярно си е — засмя се той и напрежението между двамата изчезна без следа. — Достатъчно е да кажа, че никак не очаквах да намеря жена на улицата, или по-точно — крадла. Защо иначе ще бъде на улицата в този късен час?

Джъстин се намръщи.

— Ще съобщиш ли в полицията?

— Мислиш, че не трябва да го правя ли?

Джъстин го погледна строго.

— Да, така мисля.

— Но нима обстоятелствата не са подозрителни? Жената е била намушкана с нож. Защо? Какъв е бил проблемът? Кой го е направил? И къде е той сега?

— Именно. И това е още една причина да изчакаме, докато дойде на себе си и е в състояние да говори. Тогава ще решим как да действваме. — Когато Себастиан не каза нищо, Джъстин поклати глава: — В крайна сметка, ти никога не действаш импулсивно.

Вярно беше. Импулсивността бе качество, което маркизът не притежаваше. Той предпочиташе строгия ред. Беше методичен и внимателно планираше нещата. И вярваше, че затова постига всичко, което пожелае.

— Предполагам, че да съобщим в полицията, едва ли ще е импулсивен акт — каза той бавно. — Но мисля, че си прав, първо трябва да говорим с нея.

Джъстин наклони глава на една страна.

— Да си призная, изненадан съм, че се съгласи толкова лесно. Да не си хвърлил око на непознатата?

Себастиан се изсмя.

— Предпочитам жени от много по-висока класа от улична крадла.

— О, да. Всичко е въпрос на почтеност. Но поне признай, че тя има най-великолепните гърди. — Вместо отговор, брат му му хвърли възмутен поглед. — Какво, Себастиан, искаш да кажеш, че не си забелязал? Ти какво, не ги ли видя? — И този път маркизът запази мълчание, но прокле на ум предателската червенина, плъзнала по кожата му.

По-малкият брат се разсмя.

— Познавам те добре, Себастиан! Господ ми е свидетел, че се възхищавам на преценката ти, но аз съм ти брат и знам, че си имал не една любовница. Почакай да си спомня как се наричаше последната... — Сложи пръст на челото си, като даде вид, че е много съсредоточен. — А, да, сетих се! Лили, нали? — Себастиан въздъхна, но не отговори. А Джъстин не се нуждаеше от допълнително насърчаване. — Хайде, Себастиан! Знаем колко много обичаш жените.

— Също като теб. — Боже, що за сдържано изказване! Себастиан допи брандита си и остави чашата встрани. — Има нещо, което трябва да узнаеш от мен, преди да го чуеш от друг — замълча, после решително съобщи: — Реших да си избира съпруга.

Джъстин избухна в смях, но изведнъж спря.

— Мили Боже — прошепна недовърчиво, — ама ти сериозно ли?

— Напълно.

— И го обяви тази вечер?

Себастиан се усмихна вътрешно.

— Може и така да се каже.

— Или си го направил, или не си.

Джъстин слушаше, докато Себастиан му разказа за сцената, която се беше разиграла по-рано вечерта, когато София Едуина Ричфийлд, вдовстващата херцогиня Карингтън обикаляла всички гости на бала, за да се сбогува. Когато приближила Себастиан, тя го погледнала твърдо и прямо изпод купола от белоснежни къдрици и заявила категорично, с откровеност, присъща на аристократичните вдовици: „Момчето ми, време ти е вече да имаш жена и деца“.

След тези думи се чула всеобща въздишка. Разговорите стихнали начаса. Не било нужно да обхожда залата с поглед, за да се увери, че всички глави са обърнати към него, и всички уши са наострени, за да чуят отговора.

Себастиан просто целунал ръка на херцогинята и казал тихо: „Ваша Светлост, мисля, че сте права“.

Знаеше какви ще бъдат последствията от това, защото никога не правеше нещо без да носи отговорност за постъпки си. Съгласието му с думите на херцогинята веднага щеше да бъде разнесено от уста на уста. Езиците мигновено щяха да заработят и присъствието му на всяко празненство или прием щеше да бъде отбелязвано с грандиозни клюки — с какво е облечен, какво яде, с кого разговаря и най-вече — с

кои дами танцува. Всичко това щеше да даде храна на разговорите. „За съжаление, това е необходимост, без която не може“, помисли си той.

— Трябваше да видиш всичко това — завърши разказа си. — Сигурен съм, че подобна сцена би ти била много забавна.

— Приемите у Фъртингел винаги са били най-скучните и досадни, които можеш да си представиш! — По-младият Стърлинг завъртя очи. — Но съм поразен, че не си се посъветвал с мен преди да вземеш такова важно решение. Ти ужасно нарани моите чувства, Себастиан.

— Да, разбирам — отбеляза брат му сухо. — И знам какъв ще бъде твоят съвет.

Известно време Джъстин го изучава през завесата от цигарен дим.

— Какво се крие зад това твоє внезапно решение?

— Решението едва ли е внезапно. Ако искаш да знаеш, отдавна го обмислям. Освен това повечето мъже се женят. Имат деца. То е въпрос на дълг.

— А, да... Дългът. Колко предвидимо — провлече Джъстин. — Може ли да полюбопитствам дали вече имаш списък с кандидатки за бъдеща съпруга?

— Можеш да ме питаш, но трябва да ти кажа съвършено честно, че нямам предвид нито една конкретна жена. Просто реших, както се казва, да стесня кръга.

— Разбирам. Но се питам, съществува ли жена на света, която би те устроила.

Себастиан го изгледа учудено.

— Какво искаш да кажеш?

— Прости ми — отговори Джъстин вежливо, — но ми се струва, че ако твоите изисквания не бяха толкова строги...

— Обясни ми, ако може.

— С удоволствие. Предполагам, че от жена си ще изискваш не по-малко, отколкото от самия себе си. Казано накратко — търсиш *съвършената съпруга*.

Себастиан веднага възрази.

— Не съвършена съпруга, а идеалната за мен жена.

— Добре — съгласи се Джъстин, — ти си майстор на точните определения. Дамите от висшето общество са склонни да те удостояват

със своето внимание.

— Също, както са склонни да изпаднат във възторг от теб.

— Способността да очароваме противоположния пол изглежда е в кръвта ни, нали? — Хаплив сарказъм, облечен в ласкава форма — колко характерно за Джъстин. Себастиан пропусна покрай ушите си намека за изневерите на майка им. А Джъстин продължи: — Отдавна твърдя, че ти си най-желаният ерген в Лондон. Сега това получи официално потвърждение.

— Така е — съгласи се Себастиан, — но нека не се заблуждаваме. В моя случай, те искат титлата. И състоянието. Което ми напомня — погледна брат си през облака тютюнев дим — не е ли време и ти да помислиш за съпруга?

Джъстин избухна в смях.

— Искаш да се освободиш наведнъж от всички отговорности! Никога няма да се откажа от удоволствията на ергенския живот и ти много добре го знаеш.

Младият мъж изгаси пурата и стана. Себастиан му пожела „лека нощ“, но не последва примера му. Разхлаби възела на шалчето си, наля си от останалото в гарафата бренди и удобно се настани в креслото пред камината. Разтри с пръсти тила си. Господи, що за нощ! Дълго време остана седнал, очаквайки тишината и усамотението да му донесат желаното спокойствие. Бог му бе свидетел, че след нощ като тази, имаше нужда от такова. Освен това, покоят му помагаше да прави планове и да разсъждава върху бъдещето си... и за решението да си намери съпруга.

Херцогинята беше права. Беше му време да се ожени. Противно на това, което си мислеше Джъстин, намерението му не беше спонтанно. Не, обмисляше го от седмици.

Време беше. Беше готов.

Но без грешки.

Без скандали.

Без дори петънце по репутацията му.

Това беше обетът, който си беше дал много отдавна, и който ръководеше всичките му постъпки.

Наследи титлата преди десет години. Оттогава се промениха много неща. Сега носеха с гордост името Стърлинг. Но други неща си останаха както преди. Той, като най-голям брат, продължаваше да

покровителства Джъстин и Джулиана — нима тази вечер не беше доказателство за това? Брат му не бе доволен от неговото нахлуване в Сейнт Джайлс. Усмихна се леко. Беше му трудно да потуши този си инстинкт след толкова години. Много пъти си напомняше, че всеки от тях трябва да живее собствения си живот и на всеки трябва да бъде предоставено правото на избор... и на грешки.

Но Себастиан не можеше да си позволи нито една. Върху неговите плещи лежеше цялата отговорност, затова трябваше да се ръководи от чувството си за дълг.

Чувството за дълг.

Брат му го презираше. Сестра му — също, макар и по друг начин. Но на първородния си син, Уилям Стърлинг бе съумял да го внуши с пълна сила.

Да се ожени беше негово задължение. Задължение пред името. Задължение пред титлата. Този дълг наследи от баща си и от предишните поколения.

И все пак... Имаше и нещо повече. Това, което Джъстин не би разбрал и може би никога нямаше да разбере — приликата с нрава на майка им, което почти плашеше Себастиан.

Да, това беше повече от задължение. Обичаше Джулиана и Джъстин и се радваше, че близостта между тримата се запази, дори след като пораснаха, но вътре в себе си чувстваше необходимост, изпитваше копнеж за нещо повече. Искаше... свое собствено семейство. Свое собствено дете. По дяволите, искаше цяла дузина деца, на които да се постарее да даде това, което му бе липсвало в неговото детство. Всъщност, не можеше да си представи по-голямо удоволствие от усещането на малко топло телце, сгушено доверчиво до гърдите му... дете от собствената му кръв.

Син. Или дъщеря... Нямаше значение какво, но мисълта за това изпълваше сърцето му с емоции. Господи, какво щастие би било да се чува детски смях, ехото на който да се разнася из цялата му къща, тук в града и в Търстън Хол. Но преди да му се роди дете — било то син или дъщеря — трябваше да има жена.

Върховете на пръстите му от доста време обикаляха по ръба на чашата и продължаваха отново и отново, докато в главата му нахлуваше неочакван поток от мисли. През по-голяма част от детството му — благодарение на майка им — фамилното име на

Стърлинг беше затънало в скандали, но последните няколко години бяха спокойни. Бяха устояли на бурите, нанесената вреда бе поправена. Смъртта на маркиза беше внезапна и Себастиан с изненада научи, че в последните години от живота си баща му беше прахосвал парите безцелно.

Сега Стърлинг отново бяха едно от най-богатите семейства в Англия. С известен цинизъм, присъщ повече на брат му, младият мъж се усмихна и си помисли, че властта, високото положение и парите даваха известно предимство на тези, които ги притежават.

И вдовстващата херцогиня е била замесена в скандал през годините — говореше се, че заслугата за това е на сина ѝ, но въпреки това си оставаше най-влиятелната жена в града!

Настоящият маркиз Търстън нямаше да позволи скандалът да засегне жена му и децата му, така както беше предпазил брат си и сестра си. И така внимателно, както подхождаше към всички неща, трябваше да подходи и към избора на съпруга. Предпочиташе реда в живота и не харесваше изненадите.

Поне в едно Джъстин беше прав — не трябваше да се оглежда за жена. Не притежаваше класическата елегантност на брат си, за когото една мечтателка, виждайки го за първи път, бе казала, че е сякаш на небето и вижда ангел! За разлика от него, по-големият Стърлинг беше съвсем различен — смугъл, едър, силен и приличащ твърде много на циганин, както го дразнеха в детството му.

Не, не съм дяволски красив като брат си, реши Себастиан. Но ще бъда любящ баща и добър съпруг. Беше си извадил поука от студения, строг, непреклонен характер на баща си... и от лекомислието на майка си.

Но каква трябва да бъде жената, която ще му стане съпруга? Изборът му трябва да бъде правилен или изобщо няма да има смисъл от него. Не някоя превзета госпожичка, със сигурност. Съпругата му трябва да бъде грациозна и тактична, със знатен произход, твърд характер, благовъзпитана и добре образована. Жена с непоколебима вяроност и преданост. Да притежава почтеност, сила и непреклонност, също като него. Да бъде любяща и грижовна майка.

Нещо трепна в него и го стисна за сърцето. „Моля те, Господи — помоли се пламенно, — преди всичко любяща майка!“

А красива? Не, такава бе изискването на повечето мъже, но не и неговото. Не. О, нямаше нищо против приятната външност. Ако е очарователна, миловидна и има хубаво тяло, толкова по-добре. Но най-важна беше вътрешната красота.

Усмихна се ненадейно. Джъстин щеше да го нарече глупак, затова че външната красота не стои толкова високо в неговия списък. Себастиан много добре познаваше вкусовете на брат си, който дори не би благоволил да погледне жена, която не блести като диамант, шлифован от кристалночиста вода.

Усмивката му помръкна. Сърцето му се сви. Господи, дори да прилича на крастава жаба, важното е да го обича и да не го изостави. Твърдо беше решен да не допусне същите грешки като баща си и майка си. Не и със своите деца. Или със съпругата си.

Когато напусна кабинета и се отправи нагоре по стълбите, в гарафата беше останало бренди, колкото да покрие дъното. На площадката спря и погледна към първата врата вдясно, която стоеше леко отворена. Трябваше да влезе и да види как е неканената му гостенка.

Внезапно си спомни думите на Джъстин. Може би трябваше да каже на Стоукс да скрие всички ценности. Всъщност, може би трябва да заключват вратите.

Нали знаеш, в къщата ни има една крадла. Тя може лесно да ни ограби или да ни пререже гърлата, докато спим в леглата си.

Спомни си за огърлицата, която непознатата стискаше здраво в ръката си, и която все още се намираше в джоба му. Невероятно, че жената беше запазила накита в такава ситуация: бе изтърпяла силни болки и неизвестно колко време бе лежала ранена на улицата, докато я намери. Впрочем, алчността е мощен стимул. Едва погледнал колието, беше разбрал, че е истинско, а не фалшиво.

Сви устни. Със сигурност имаше много въпроси, на които тя трябва да отговори.

Преди да осъзнае всичко това, Себастиан застана наведен над ранената. Светлината на проникващия през прозореца лунен лъч очертаваше формите на тялото ѝ.

Какво друго беше казал Джъстин? Че я харесва? Това е нелепо! Същото бе отговорил и на брат си. Та тази жена е крадла. Джебчийка. Бог знае какво друго още! Особено го тревожеше фактът, че не знае

при какви обстоятелства е била ранена. Когато бъде в състояние да говори, тя ще трябва да изясни всичко това.

Той я огледа. Малката длан, която толкова здраво стискаше огърлицата, сега лежеше върху гърдите ѝ. Самият той беше отстранил внимателно мръсотията и вонята от тялото ѝ и я беше облякъл в една от нощниците на сестра си. Странно, след като непознатата вече беше чиста, трябваше да си напомни, че тя е крадла. Уличница.

Досега никога не беше се сблъсквал с такава жена по толкова интимен начин. При тази мисъл устните му се извиха в усмивка.

Бавно я обходи с поглед. Тя спеше, но неспокойно. Беше изритала встрани завивката, с която я зави. Малката ѝ уста потрепваше леко. Тънките ѝ вежди се издигаха над необикновените очи, които му напомняха топази.

„По дяволите, почтеността!“, помисли си той. За улична крадла непознатата изглеждаше удивително деликатна. Не можеше да отрече дивната ѝ красота и... О, Боже, едва не я пожела!

Позата ѝ ли го привлече? Или самата жена? Под финия плат на дрехата, кожата ѝ сякаш блестеше. Набраната нагоре нощница разкриваше стройни бели бедра. Непознатата раздвижи крака, опита се да вдигне ръка нагоре, но тя безсилно падна встрани. Гърдите ѝ се повдигаха и спадаха ритмично, а кораловите зърна се подаваха нагло.

Сега Себастиан нямаше от кого да крие явната си чувственост. Пое си дълбоко дъх, за да отпъди неочакваното стягане в слабините. Държанието му не беше на джентълмен... Но нямаше нищо непочтено в това, че с чисто мъжко възхищение гледа гъстите копринени къдрици с цвят на слънчев мед, разпръснати в безпорядък върху възглавницата, изящните крайници; кадифената вдлъбнатина на корема... И да... О, да... тези чудесни, великолепно гърди.

ГЛАВА 4

Почувствала нечие присъствие, Девън се събуди. До нея достигна непознат глас... Мъжки. Дълбок и мелодичен. Обърна се в посоката, откъдето идваше. Леко размърда тялото си.

— По-внимателно — произнесе гласът. — Ранена сте.

„Ранена“, повтори смътно на ум и странната празнота в съзнанието ѝ изведнъж се запълни от изникналите спомени. Потръпна, сякаш отново видя Хари и Фреди да кръжат около нея като лешояди. Спомни си как падна в черната пустота, в която нямаше нищо друго освен студ, проникващ до костите студ... И по-рано ѝ се беше налагало да мръзне, но не така. О, не, така — никога! И ужасяващият страх, че никой няма да я чуе, че ще остане да лежи там и ще умре като майка си в студа и мрака...

Но след това усети, че ѝ е топло. Почувства тъпа болка под плешките си, а тялото ѝ беше увито в нещо меко и топло — толкова топло, колкото не бе усещала никога преди.

И някой седеше до нея. Много близо.

Осъзнала това, младата жена се опита да проясни замъгленото си зрение. До нея седеше мъж. Беше толкова близо, че ако протегнеше ръка щеше да докосне ръкава му. Дори седнал, мъжът изглеждаше удивително едър; раменете му със сигурност бяха широки колкото Темза. Зад него, в другия край на стаята, стоеше друг мъж, чиято гъста тъмна коса беше един нюанс по-светла от тази на първия.

Тя го удостои с поглед само за секунда-две, но за сметка на това, човекът до нея напълно завладя вниманието ѝ.

Пое си дъх. Сега си спомни. Спомни си как се събуди и видя него... И мигновеният пристъп на страх, който я скова, когато съзря този огромен непознат, надвесен над себе си.

Силата, която излъчваше, не се дължеше на ръста му. Имаше нещо повече, много повече. Той притежава осанка, която трудно може да остане незабелязана — реши тя.

Беше облечен много елегантно. По връхната му дреха нямаше нито една гънка. Под нея носеше копринена жилетка в кралско синьо и фина батистена риза. Шалчето му бе безупречно бяло, ослепително на фона на бронзовата му кожа.

Погледът му беше остър; проницателните сиви очи бяха разположени дълбоко под черни, рязко отсечени вежди, косата му — гъста и по-тъмна от нощта. Квадратната му челюст беше гладко избръсната, без нито едно косъмче, за разлика от брадатите физиономии или четината по лицата на мъжете, които беше срещала досега. Единственият намек за мекота в този изключително мъжествен образ беше трапчинката на брадичката му.

— Къде съм? — Гласът ѝ прозвуча дрезгаво.

— Намерих ви да лежите ранена на една улица. Доведох ви тук, в моя дом, в Мейфеър.

Мейфеър. Девън бавно обходи стаята с поглед. После още веднъж и пак... Не можеше да спре. На прозорците висяха завеси от жълта коприна, привързани със сребърен шнур. Стените — облепени с тапети на малки розички. Самата тя лежеше в легло с размери, които по-рано не би могла да си представи и толкова меко, сякаш плуваше в облак. Ако не беше парещата болка в гърба ѝ, младата жена би си помислила, че сънува.

Този човек говореше правилно и ясно, като майка ѝ.

— Вие сте джентълмен — несъзнателно произнесе тя. — И тази къща... тя е толкова голяма! Тъй съм си представяла, че трябва да изглежда къщата на някой изискан лорд. — Намек за усмивка се прокрадна на красиво изваяните му устни. — Вие сте лорд? — премигна Девън.

Той направи лек поклон.

— Себастиан Стърлинг, маркиз Търстън. На вашите услуги. А това е брат ми — Джъстин.

Младата жена се втрещи. *Дявол да го вземе! Маркиз!*

— Госпожице — произнесе другият джентълмен с леко кимване. Погледът му не притежаваше пронизваща острота като този на маркиза, но я следеше внимателно.

— Коя сте вие? — попита Себастиан. — Как се казвате?

Тя преглътна.

— Девън. Девън Сейнт Джеймс.

— Добре, госпожице Сейнт Джеймс, сега вие сте гостенка в дома ми. Може би бихте ни разказали за нощното си... произшествие.

В погледа му Девън забеляза стаена хладнина. Едва сега дойде напълно на себе си. Паметта ѝ се върна с пълна сила. С невероятна яснота си спомни усещането от допира на пръстите на Фреди, докато я душеше. Затова, осъзна тя със закъснение, чувстваше болки в гърлото си, сякаш в него забиват игли, и гласът ѝ беше толкова дрезгав.

Фреди..., помисли си гневно тя. Спомни си как извади ножа си и нанесе удар... Платът на дрехата му поддаде под напора на острието и после... после почувства как острието влиза в тялото му. Разбойникът се отдалечи, като се олюляваше. Девън едва не изкрещя от страх. Къде е той? Какво се е случило с него? Повдигна поглед към Себастиан.

— Там имаше един мъж — каза неуверено. — Къде е той?

Маркизът поклати глава.

— Когато ви намерих, бяхте сама.

— Но той беше там! Казвам ви, там беше!

— Още веднъж ще ви повторя, бяхте сама. Разбира се, вие не сте наранила сама себе си, така че разкажете ни за мъжа, с когото сте били.

— Не бях с него. Аз... — Тя замълча. Начинът, по който я гледаше...

— Мис Сейнт Джеймс, продължете, моля ви.

Лесно беше да се досети какво мисли за нея маркизът. Смяташе я за нищожество и тя внезапно се ядоса. Нищо чудно, че седи на една ръка разстояние.

Девън нямаше намерение да крие коя е. Това не можеше да я промени. Беше израснала по мръсните, зловонни улици на Сейнт Джайлс, където беше научила по трудния начин, че не трябва да бъде прекалено доверлива.

Маркиз или не, нямаше да му позволи да отнеме гордостта ѝ — единственото, което имаше. Освен това знаеше що за стока са хората от неговия вид. Дълго преди майка ѝ да умре, Девън беше решила твърдо, че ще изпълни клетвата, която си беше дала — да промени живота си към по-добро. Ходеше по богатите домове из Лондон да си търси по-хубава работа. Беше започнала да работи още много млада. Беше чистила риба по доковете, беше мела пътя пред богатите, докато пресичаха улицата, беше изхвърляла боклука от кухните — като шивачка, майка ѝ едва заработваше за храна и квартира. Но нямаше

никаква възможност да получи място на слугиня в домовете на лондонската аристокрация като готвачка, или поне миячка на чинии в някое от приличните заведения. Щом я погледнеха и веднага затръшваха вратата под носа ѝ. Стараеше се с всички сили да си придаде приличен външен вид, но това невинаги ѝ се удаваше. Беше поставила един леген пред вратата да събира дъждовна вода за къпане, но някой негодник го открадна. Ако беше чиста и с румени бузи, може би щеше да ѝ провърви. Не ѝ помагаше и това, че износената рокля, която имаше, ѝ бе умалила отдавна. Майка ѝ я беше преправяла, но пари за допълнителен плат нямаше...

— Госпожице Сейнт Джеймс, защо имам чувството, че има нещо, което не ни казвате?

Резкият отговор замря в гърлото ѝ. Погледът на Джъстин беше толкова непреклонен, колкото на брат му. Почувства, че пребледнява, стана ѝ неловко. Тези двамата бяха със синя кръв, а такива като нея нямаха нищо общо с тях. Как ли щяха да постъпят, ако им признае, че е намушкала Фреди?

Естествено веднага щяха да я предадат на властите, без дори да се замислят.

— Госпожице Сейнт Джеймс? Лошо ли ви е?

Сърцето ѝ яростно заби.

— Нищо подобно — побърза да каже, и този отговор беше продиктуван отчасти от страх, отчасти от обида. Внезапно си спомни: — Моята огърлица! — И трескаво зашари с ръка по сатенената завивка. — Огърлицата ми! Къде е тя? Не може да съм я загубила. Беше у мен. Знам, че...

— Успокойте се! Тя е на сигурно място.

Изразът на лицето му изобщо не я успокои.

— Тя е моя. И аз искам да ми я върнете!

Себастиан стана и Девън си помисли, че изправен така изглежда като гигант. Младата жена мълчаливо го наблюдаваше как отива към богато украсената мраморна камина, след това се обръща към нея и кръстосва силните си ръце зад гърба. В близост до вратата, брат му продължаваше да я гледа съсредоточено.

— Когато се намери законният ѝ собственик — каза маркизът, повдигайки едната си вежда, — тя ще му бъде върната незабавно.

— Законен собственик? Какво искате да кажете?

Погледът му сякаш се вкамени.

— Това означава, че аз не съм малоумен, госпожице Сейнт Джеймс. Много добре мога да си представя как сте получили раната и не ще се оставя да бъда измамен. Предполагам, че е било по време на кавга между двама крадци...

— Аз не съм крадла! — извика тя. — На мен ми откраднаха чантичката!

— Чантичката ви — повтори той, — пълна с вашите собствени пари, предполагам.

— Да! Да! Бяха двама мъже...

— О, сега станаха двама! И разбойници, без съмнение. — Девън усети остра пронизваща болка в стомаха. — Моите уважения, госпожице Сейнт Джеймс. Вие говорите много по-добре, отколкото очаквах.

Тя повдигна гордо брадичка.

— Моята майка говореше изискано.

— И коя е вашата майка?

— Ами, кралицата на Англия!

— Тогава значи, вие сте принцеса. В такъв случай, поздравявам ви за вашето умение да се маскирате.

Девън проследи погледа му. Близко до вратата, провесени през облегалката на един стол, се намираха окъсаното ѝ наметало, роклята... и възглавницата, която слагаше отдолу.

По дяволите, неговата арогантност! Как смее да я съди!

Подобно на майка си, Девън се различаваше много от онези, които живееха и работеха из мръсните улички на Лондон. Въпреки тези различия, или благодарение на тях, тя се научи да оцелява. Не защото бе по-умна или по-силна, или по-хитра от тези хора. Просто беше достатъчно разумна, за да избягва обстоятелствата, които могат да я поставят в нежелани ситуации.

За начина, по който се обличаше, си имаше основателна причина. За всеки, който е принуден да се движи късно вечер по улиците, беше по-добре да изглежда точно така. Когато постъпи на работа в „Гнездото на враната“, Девън беше решила да се облича като момче, но разбра, че е малко вероятно да заблуди някой с едрите си гърди и с буйната коса, разстлана по раменете ѝ. А с дрехите, които носеше сега, приличаше повече на просяците и крадците. За щастие, обикновено

много малко хора поглеждаха втори път жена в дрипи, готова всеки момент да роди, както обичаше да казва Бриджит.

— Не мога, обаче, да не задам въпроса какво правехте на улицата в този късен час. Може би да подишате въздух?

Младата жена се вторачи в него. Ясно ѝ беше какво си мисли.

— Вие ме смятате не само за крадла, но и за проститутка?

Себастиан не отговори, но пък не беше и необходимо. Начинът, по който кристалните му очи измерваха с поглед тялото ѝ, казваше всичко. Напълно вбесена, Девън издърпа копринената завивка до брадичката си.

— Как казахте, че е името ви? — попита тя с хладно презрение.
— Лорд Безсрамник?

Маркизът потръпна видимо.

— Моля?

— О, моля да ми простите, но забравих! Май беше лорд Нахалник...

С три големи крачки, той прекоси стаята и се изправи пред леглото.

— Що за език, госпожице Сейнт Джеймс?! Няма да допусна подобни изрази в дома си. Предполагам, че би трябвало да очаквам такива думи от една уличница.

Мъжът стоеше над нея. Висок и не заплашителен, а много величествен. Но Девън беше твърде ядосана, за да се откаже от безразсъдството си. Имаше моменти в живота си, когато беше разочарована от палавия си, буен характер, но този не беше един от тях.

— Може би, тогава трябва да се махна от тук, сър?

— Не, докато не се оправите!

Категорична команда, безспорно!

Погледите им се срещнаха в непримирима борба.

— Смяя да твърдя, че моят баща произхожда от по-знатна фамилия, в сравнение с вашия! — изтърси Девън. — И е живял в къща, много по-великолепна от тази!

— Ах, да! С вашата майка — кралицата! Този път, *вие* простете моята разсеяност. Наистина имам чувството, че има много повече, което да ни кажете за събитията от миналата нощ.

— Аз мисля, че няма.

— В такъв случай ще се върна отново, когато сте по-благоприятно разположена към разговор.

— Може би няма смисъл да се връщате.

— О, непременно ще дойда. И ви обещавам, че ще продължим нашата дискусия.

Той обаче не тръгна, а остана до леглото, като продължи да я гледа с оценяващия си поглед, който тя не харесваше. С рязко движение Девън дръпна меката материя на нощницата, с която беше облечена и промърмори:

— Това не е мое.

— Не, дрехата принадлежи на сестра ми Джулиана, която в момента е на пътешествие из континента. Ако беше тук, тя щеше да се грижи за вас, а не аз. Джулиана винаги е имала слабост към бедните животинчета и други подобни.

Девън изскърца със зъби.

— Аз не съм животно.

— Извинявам се. Изразих се неправилно.

Но гласът на мъжа не прозвуча много виновно. Тя го изгледа свирепо.

— Предполагам, че вие сте ме облекли с тази нощница.

— Точно така.

Червенина заля бузите ѝ от срам.

— Мисля... казахте, че сте маркиз!

— Да, такъв съм.

— Нима нямате прислуга? — Срамът ѝ премина в нов пристъп на възмущение. — Как можахте да се унизите толкова, че да се докоснете до едно нищожество?

Себастиан се усмихна почти весело.

— Не се опитвайте да се отървете от мен, в дадения случай това е невъзможно. Така че мислете за мен като за медицинска сестра, госпожице Сейнт Джеймс, и бъдете спокойна — ще ви излекувам достатъчно бързо. А... — забелязал, че младата жена се задъхва от възмущение, добави меко — ако попитате, защо не сме извикали лекар... Смяя да ви напомня, че той ще зададе много повече въпроси, отколкото сте склонна да отговаряте.

Девън преглътна негодуванието си. Той бе прав, трябва да си държи езика зад зъбите. Майка ѝ често я беше мъмрила за

неспособността ѝ да си затваря устата в подходящия момент. Колкото и да я дразнеше самочувствието на маркиза и неговия наставнически тон, сега трябваше да се примири със съдбата си. Напомни си, че тук се намира в безопасност, далече от Хари и Фреди.

Изведнъж Себастиан се наклони толкова близо до нея, че тя можа да подуши миризмата на колосаната му риза. Искаше да се отдръпне, но нямаше къде. С върховете на пръстите си той докосна нежната кожа на шията ѝ.

— Тук имате синини — отбеляза мрачно.

Девън не каза нищо. Опита се да прочете нещо в очите му, но се оказа толкова невъзможно, колкото да открие нещо в тъмна алея, в безлунна нощ.

— Ще бъдете ли така добра да ми съобщите как са се появили там?

Изгарящата болката в гърба ѝ изведнъж се усили и запулсира, но тя беше нищо в сравнение с душевната ѝ болка. Обхвана я черно отчаяние. Има ли смисъл? Той, все едно няма да ѝ повярва.

— Не — промърмори тя.

— Боли ли ви?

Въпреки че въпросът беше произнесен настоятелно, грубите нотки в гласа му бяха изчезнали. Девън не се подаде на изкушението и отрицателно поклати глава. Но той продължи да настоява.

— Мога да ви дам лауданум...

— Защо? За да ме принудите да говоря ли?

— Не — след известна пауза отвърна той, — за да ви успокои.

— Всичко ще бъде наред — възрази тя и стисна устни, ужасена, че всеки момент ще се разплаче... Не беше сигурна колко дълго още може да издържи да не рухне, но ако той не си тръгне скоро, нямаше да успее да попречи на сълзите да потекат.

Младата жена сведе поглед.

— Ако нямате нищо против, сега бих искала да остана сама.

С ъгълчето на окото си забеляза как сянката на брат му се придвижи към вратата, но маркизът не се помръдна от мястото си. Тя чувстваше как погледът му я пронизва.

— Сигурно сте гладна? Ще изпратя някой да ви донесе храна.

— Добре — отвърна тя. — Важното е да не сте вие.

— Предвид вашето състояние, госпожице Сейнт Джеймс, ще се направя, че не съм чул думите ви. — Той леко се наклони напред. — В същото време, с нетърпение очаквам следващата ни среща.

От своя страна, Девън със сигурност не я очакваше.

ГЛАВА 5

Скръстил ръце пред гърдите си, Джъстин чакаше Себастиан в коридора.

— Доста заядлива жена, нали?

Брат му изсумтя.

— Заядлива? Мога да се сетя за дума, далеч по-подходяща и по-малко благопристойна.

Джъстин леко се усмихна.

— Трябва да признаеш, че не е глупава. Стана ми смешно, когато те нарече лорд Безсрамник.

— Сигурен съм, че ти е било забавно и съм съгласен, че не е глупава. Но тя крие нещо, Джъстин. Убеден съм в това.

Очите на по-младия мъж блеснаха.

— Ще се обзаложим ли?

— Ти ще загубиш — предупреди го маркизът.

Брат му се засмя.

След вечеря, Себастиан се разположи в любимото си кресло в библиотеката. Целият му ден беше напрегнат. По-голяма част от следобеда се занимава с делата си, като непрекъснато мислеше за жената на горния етаж. Все още не бе сигурен в какво точно се бяха забъркали. Въпреки че, помисли си той с досада, тя правеше всичко възможно да го забрави. През деня беше надникнал да разбере как е, а тя се бе престорила на заспала.

Тази вечер у Уетърби имаше бал, но Себастиан изпрати бележка, че отказва поканата. Не считаше за правилно да оставя ранената само на грижите на прислугата. Без съмнение, щяха да тръгнат клюки по повод причината за отсъствието му, особено след заявлението, което беше направил у Фъртингел, но беше взел решението без да се замисля.

Просто ще се заеме с търсенето на съпруга по-късно.

Отпуснат в креслото, Себастиан се протегна и взе вестника, донесен в ранния следобед. Едва сега имаше време да го прочете.

Не след дълго чу в коридора гласа на току-що прибралия се у дома Джъстин, който нареждаше каретата да бъде приготвена и докарана отпред до час. После се показа на вратата на библиотеката.

— Мислех, че вече се приготвяш за бала у Уетърби.

Себастиан поклати глава и посочи с пръст към тавана.

— Няма да ходя — отвърна сухо.

— Ах, да. Забравих. Ще останеш да пазиш фамилното богатство.

— Джъстин свали ръкавиците си. — Между другото, как е тя?

— По-добре, отколкото очаквах. Все още не съм й симпатичен.

— Да. Да се чуди човек защо... — По-младият мъж направи пауза. — Сигурен ли си, че няма да отидеш на бала?

— Сигурен съм.

— Няма да намериш перфектната жена, като си седиш у дома. Кълна се, всички красавици на Лондон ще бъдат там тази вечер.

— И всички те ще гледат теб. Освен това, тридесет години съм оцелял без съпруга, мога да карам още известно време така. — И запрелиства вестника.

Джъстин се разсмя.

— Мисля, че грешиш. Всъщност, знам, че е така. — Дръпна всекидневника от ръцете на брат си, преди той да е успял да го спре. Размаха го и се прокашля. — Тук — обяви той — е най-новото от днешната светска хроника. — И зачете: — *Дами, дръжте се да не паднете! Според думите на маркиз Търстън, най-известният ерген в града, той ще си търси съпруга...*

— О, Господи! — прошепна Себастиан и взе вестника обратно.

— Кълна се, Себастиан, след такава сладка примамка, всички красавици ще бъдат разочаровани от твоето отсъствие. Аз просто съм длъжен да ги утеша някак си.

— О, сигурен съм, че ще намериш начин — подхвърли по-възрастният мъж и се зачете в изданието.

— Разбира се. Приятна вечер.

Младият мъж още не беше излязъл от стаята, когато брат му избухна в проклетия. Джъстин се обърна.

— Какво става?

Изражението на лицето на Себастиан стана мрачно.

— Знаех си! Знаех си, че тя крие нещо!

— Какво искаш да кажеш? — погледна го изненадано брат му.
Маркизът заби пръст във вестника.

— Спомняш ли си, че тя питаше за някакъв мъж? Един човек е бил намерен мъртъв на улицата, в близост до мястото, където открих нашата уважаема гостенка.

— Господи!

— Установено е, че той е бил член на една от бандите в Сейнт Джайлс. — В ъгълчетата на устните му се образуваха две бели линии.
— В близост до тялото е намерен нож.

— Сигурно не мислиш, че... — започна бавно по-младият и погледна към брат си.

— Това, което мисля, е, че трябва да направим още едно посещение на прекрасната мис Сейнт Джеймс. Вярвам, че тя може да хвърли малко повече светлина по въпроса. — Той отиде до вратата и я отвори със замах. — Исусе! — промърмори. — Изобщо не трябваше да я водя тук.

Когато маркизът се заизкачва по стълбите, брат му го последва. В Жълтата стая Девън седеше на леглото, опряла гръб на възглавниците. Танзи, една от прислужничките, току-що беше вдигнала подноса от скута ѝ. Себастиан с удоволствие забеляза, че гостенката беше изяла почти цялата си вечеря.

Когато го видя, Девън повдигна брадичка.

— О, ето го и лорд Безсрамник!

Себастиан се усмихна леко.

— Радвам се да видя, че се чувствате по-добре. Надявам се, това да ви помогне да се придържате по-близо до истината. — Спря до леглото и хвърли вестника в скута ѝ. — Предполагам, че тук ще намерите интересни новини. — Той почука с пръст по заглавието.

Погледът на големите ѝ златисти очи се премести от лицето му към вестника. Но младата жена не продума нищо.

— Е? — попита Себастиан.

Тя продължи да мълчи.

— Мис Сейнт Джеймс?

Девън поклати глава.

— Аз... не мога да чета. Искам да кажа... познавам буквите, но не мога да ги свързвам в думи, с изключение на името ми.

Себастиан се прокле на ум, трябваше да го предположи. Трябваше да го знае!

— Е, тогава позволете, аз да ви прочета. — Той взе вестника. — Тази сутрин в Сейнт Джайлс е намерен мъж. Съвсем до мястото, където ви открих. — Ранената пребледня. — Говори се, че наблизно е била забелязана жена в тъмносиво наметало и с голямо боне.

Девън хвърли поглед към износената си пелерина, която беше праметната върху облегалката на стол, тапициран с копринена дамаска на райета, в другия край на стаята.

— Жената — продължи да чете маркизът, — беше описана като дебеличка — хвърли остър поглед към възглавницата на стола, после погледна гостенката си в лицето.

Тя хапеше долната си устна и имаше явно виновен вид.

— Този мъж е бил убит, мис Сейнт Джеймс. Намушкан в гърдите.

— Какво? — попита тихо. — Искате да кажете, че е умрял?

— Точно така. До него е намерен нож. Полицията твърди, че това е оръжието на убийството.

— О, Боже! — прошепна тя.

— Та, въпросът ми е — вие ли го убихте?

Девън отвори уста, но отговор не последва. На Себастиан му беше достатъчен изразът на смаяното ѝ лице, за да разбере истината.

— Кой нанесе първия удар?

Младата жена не смееше да срещне погледа му.

— Ножът е мой — каза тя с нисък глас. — Но не е това, което си мислите. Наистина не е.

— Искали сте да го ограбите?

Тя гневно вдигна поглед към лицето му.

— Не!

— Тогава е било кавга между любовници?

— Любовници?!... Аз нямам любовник — ахна тя. — Нали миналата нощ ви казах, че той искаше да ме ограби! Открадна ми парите и се опита да ми вземе огърлицата!

Себастиан пренебрегна треперещите ѝ устни — толкова съблазнителни! — и продължи да я притиска. Знаеше, че е крайно време да изтръгне истината.

— Във вестника се твърди, че е бил член на банда — каза той. — Знаехте ли това?

— Не, кълна се, че не съм. Знам само името му — потръпна. — Казва се Фреди. — Погледна към Джъстин, който приближи до ръба на леглото.

— Всичко, което искаме, е да узнаем истината — рече тихо той.

— Те ми преградиха пътя — Фреди и брат му Хари. — В очите на Девън проблесна укор, когато отправи поглед към маркиза. — Нали ви казах вече, че бяха двама. Хари бръкна в джоба ми и взе чантичката, после избяга в уличката. А Фреди се опита да изтръгне огърлицата от другия. Не ме притесняваше, че ми взеха парите, но не можех да им позволя да ми вземат огърлицата! Затова се опитах да спра Фреди, но той ме стисна за гърлото и аз не можех да дишам! Спомних си за ножа, който носех, и успях да го достигна. Бях го скрила в ботата си.

Погледът на Себастиан се спря на шията ѝ. Ето откъде са дошли тези синини, помисли си той. Фреди е искал да я удуши.

Джъстин изказа своите съображения на глас.

— Би трябвало Хари да се е върнал и да е открил тялото на Фреди.

— Не е задължително — възрази брат му. — Това може да е направил и някой друг. Но може би брат му е този, който е информирал полицията.

— Не — поклати глава младата жена. — Той не би посмял, от страх да не го арестуват. По-скоро някой от техните приятелчета го е направил. — Тя бързо-бързо замига и наведе глава. Себастиан се намръщи. — Така или иначе — продължи шепнешком гостенката — това няма значение. Той ме издирва и полицията — също.

— Търсят жена в напреднала бременност, с голяма пелерина и смешно боне — напомни ѝ той. — Макар че ни уверявате, че не сте крадла, все пак бяхте облечена като такава.

Девън светкавично повдигна брадичка.

— Да не сте посмели да ме наричате така! Може да ме считате за убийца, но крадла не съм!

— От какво преживявате?

— Работя в „Гнездото на враната“ и смея да кажа, че това е заведение, което такива джентълмени като вас и брат ви едва ли посещават.

Каква наглост?! Но защо звучеше като истинска надменна дама! Себастиан погледна въпросително към брат си.

— Това е една кръчма недалеч от доковете — поясни Джъстин. — Нищо чудно, че миришеше на риба, тютюн и бира!

Маркизът отново се обърна към Девън.

— Положили сте доста усилия, за да скриете фигурата си.

— Ама поради съвсем друга причина, а не заради тази, за която вие си мислите.

Той повдигна вежди.

— Бих искал да чуя тази причина — каза спокойно.

В очите ѝ засвяткаха пламъчета. Себастиан си помисли, че ако беше по-силна, с радост би увила пръстите си около врата му.

— Държа под наем една стая при човек на име Филипс, в къща близо до Шелтън Стрийт. Прибирам се много късно у дома. Вие трябва да ме разберете, това... това е моят начин на защита.

Братята се спогледаха. И двамата бяха явно объркани. Гостенката им ги изгледа сякаш са тъпи.

— Мъжете рядко поглеждат втори път към бременна жена. И аз се възползвах от това. До миналата нощ — тя замълча. — Не исках да убия Фреди — продължи с разтреперен глас, — просто исках да го спра.

Напълно правдоподобно обяснение, но въпросът беше дали е достоверно. Себастиан внимателно огледа гостенката, като оцени начина, по който нежните ѝ розови устни трепереха. Или това беше игра на вечерната светлина? Може би нейната дързост не беше нищо повече от чисто перчене.

Тя погледна към Себастиан.

— Трябваше да ме оставите там — каза с много нисък глас. — Щеше да е по-добре...

— Глупости! — тонът му беше остър.

— Истина е — отвърна тя с горчивина. — Полицайте изобщо няма да ми повярват, нито пък съдията. Защото съм бедна и съм от Сейнт Джайлс. Тази причина им е достатъчна, за да ме обесят. А Хари... — потръпна цялата. — Той е хитър. И жесток. Разбрах го по очите му. А... А аз убих брат му. Ако ме открие, по-добре да бях умряла там, където ме намерихте.

Този път Джъстин беше този, който отговори рязко:

— Слушайте, не трябва да говорите така! И няма защо да се страхувате. В този дом сте в пълна безопасност. Двамата със Себастиан ще се погрижим за това. Всъщност, може да останете толкова дълго, колкото желаете. — Той стана и тръгна към вратата. Ръката му беше вече върху блестящата месингова дръжка, когато се извърна и допълни: — Е, хайде. Трябва да си почивате, затова ние ви пожелаваме лека нощ.

По-младият мъж, без съмнение, бе наследил семейната самоувереност. На Себастиан не му остана нищо друго, освен да го последва в коридора. Когато затвори вратата, брат му се беше облегал на стената.

— Миналата нощ ти ме обвини, че аз съм хвърлил око на тази млада жена. — Маркизът го погледна иронично. — Но се боя, че ти си се поддал на нейния... как да се изразя по-точно... забележителен чар.

— Глупости! — срязва го Джъстин. — Аз не съм толкова лекомислен, колкото ти се струва. Тя е в опасност. Не можем да я изгоним, но не можем и да я предадем на полицията — повдигна вежди, когато брат му не отговори. — О, хайде! Сигурно не мислиш, че е убийца?

Себастиан се поколеба, борейки се със своите съмнения.

— Не — отговори. — Но не трябва да пренебрегваме и факта, че е от Сейнт Джайлс — свърталище на просяци, крадци и проститутки.

— О, разбирам. Ти смяташ, че е жена с леко поведение?

Маркизът присви устни.

— По-вероятно е жена без добродетели.

— Улиците на Сейнт Джайлс са долно, мръсно място, Себастиан. Когато човек живее там, трудно може да остане невинен.

— Точно така. И ако тя твърди, че не е крадла, това все още не означава, че е вярно.

— Тя е в тежко положение, Себастиан. Ако се обърнем към полицията, те няма да я изслушат. Според нейното признание, е убила Фреди. Освен това идва от Сейнт Джайлс, което само по себе си, е вече престъпление. Какво ще стане, ако властите предпочетат да я осъдят, а не да раздадат правосъдие? Естествено, че тя ще се старее да защити сама себе си. Крадла или не, момичето не заслужава да я обесят.

Това беше смущаващо заключение.

— Наясно съм с това — отвърна той тихо. — Напълно възможно е те да смятат, че колкото по-малко просяци има на улицата, толкова по-добре.

Още повече, че такава „нежелана личност“ имаше в момента в дома си, и не можеше да се каже, че е особено доволен от предложението на Джъстин за безопасно убежище за неопределено време.

— Ти й каза, че може да остане тук, колкото си пожелае, но се надявам, че тя няма да го изтълкува като покана да стане постоянна гостенка в дома ми.

— Е, в такъв случай вече няма да бъде гостенка, нали?

— В такъв случай, може би ще я вземеш със себе си, когато си намериш собствен дом в града. Ти като че ли спомена наскоро, че съществува такава възможност.

— О, не съм се разбързал толкова.

— Забелязах.

— Скъпи мой по-голям братко, искам да ти обърна внимание на две неща. Първо, ти беше този, който доведе скъпата мис Девън тук...

— Благодаря за напомнянето — тросна се Себастиан.

— Колкото до другото, готов съм да се закълна, че се чувстваш много самотен в тази огромна къща.

— Джулиана сега е на пътешествие, но иначе живее тук — на свой ред му напомни по-възрастният мъж. — И трябва да ти кажа, че много съжалявам, че нашата скъпа сестричка я няма, за да се грижи за тази нахалница!

— Нали каза, че е започнала да се възстановява.

— Ще мине още известно време, докато се оправи напълно. Няма да е лошо да качи малко месце по кокалите си, ако не си забелязал.

— Забелязах. Но като се има предвид мнението ти за нея, интересно как ти си обърнал внимание на това.

Чувство на вина прободе Себастиан, но той побърза да го потуши.

— Аз не съм безчувствено животно, Джъстин. — Изражението на по-малкия говореше съвсем друго. — Смея да твърдя, че в Лондон ще се намери поне една жена, която да нарече теб безчувствено животно.

— О, бих казал, че е повече от една. — Очите на Джъстин блеснаха. Той замълча и стана сериозен. — Тя беше изплашена, Себастиан, и полагаше усилия да не се разплаче.

Пред погледа на маркиза сякаш изникнаха очите ѝ, сияещи като скъпоценен кехлибар. Казваше си, че това не са сълзи. Господ му беше свидетел, че не може да се оправя с плачещи жени. Те разкъсваха сърцето му и изгаряха душата му. Джулиана би могла да потвърди това. Един сведен поглед, треперещи устни, приглушено ридание... и той беше загубен. Не че сестра му беше безволево и хленчещо създание. Изобщо не беше така. Тя се отличаваше с непоколебим и силен дух и той не познаваше друга с по-състрадателен нрав. И когато тя или някоя друга жена плачеше, Себастиан не можеше да остане равнодушен. Не можеше да обърне гръб и да си тръгне. Правеше всичко по силите си, за да прогони тези сълзи.

Сега, доста рядко проявяваното съчувствие от страна на по-малкия му брат, само го накара да се почувства по-зле. Боже мили, дори Джъстин, който бе съвършено нечувствителен към женските сълзи, Джъстин, който бе разбил повече женски сърца, отколкото всички донжуани в Лондон, взети заедно, бе трогнат.

О, по дяволите! Дявол да го вземе, може би наистина е студенокръвно животно! Момичето действително е в тежко положение.

— Може би си струва да направим някои проучвания въз основа на това, което тя твърди? — каза той тихо. — И по-специално за този мерзавец Хари.

Джъстин кимна.

— Аз ще се погрижа за това. — Обърна се и заслиза по стълбите.

— О, и Джъстин? — Брат му погледна през рамо. — Никой не трябва да узнава, че ние проявяваме интерес към произшествието.

По-малкият килна глава на една страна.

— Какво? — рече провлачено. — Нима някога съм бил недискретен?

— Никога! — отговори с лека ирония развълнуваният маркиз.

— Аха. — Усмивката на Джъстин беше отчасти ехидна, отчасти палава, типична за него. — Имаш предвид, че се е случвало по някой път?

— Предполагам, че отлично разбра какво имам предвид.

Усмивката на Джъстин изчезна. Изведнъж лицето му стана мрачно.

— Разбирам — каза той. — Бъди сигурен, братко, че можеш да разчиташ на мен.

Погледите им се срещнаха и Себастиан се усмихна леко.

— Знам — отвърна тихо.

ГЛАВА 6

В същото време, в Жълтата стая, Девън ридаше, завряла глава във възглавницата. Беше бясна, отчаяна, както никога през живота си, и разочарована до дъното на душата си. Сякаш ледена ръка беше стиснала здраво сърцето ѝ. Майка ѝ би изпаднала в ужас, ако узнаеше, че Девън притежава нож, камо ли, че го е използвала. Някога бе дала на майка си дума, че няма да стане крадла, проститутка или просякиня.

Затова пък беше убила човек.

Чувството за вина не ѝ даваше и секунда покой. Искаше да се махне от Сейнт Джайлс, искаше го повече от всичко друго на света! Но нима на такава цена?

Сърцето ѝ се преобърна. Себастиан Стърлинг я смяташе за крадла. Крадла!

Никога не би помислила да краде. Никога!

Най-малкото, никога отново.

Защото веднъж беше откраднала сладкиш от една сладкарница. Но той бе изглеждал толкова примамливо, поставен в бяла чиния със сини и жълти цветя, и полят с мед. Продавачът се беше обърнал за нещо и тя знаеше, че няма да я види. Без да се замисля, го бе грабнала от чинията и бе тичала с всички сили по целия път до дома. Чак на тавана се бе отпуснала и седнала на пода. И досега си спомняше как го натъпка целия в устата си. Вкусът му беше невероятен. Медено сладък.

Така я беше заварила майка ѝ.

— Ти си го откраднала, нали?

Сладкишът в устата на Девън моментално бе придобил вкус на пясък. Единственото, което можеше да направи, беше да го преглътне. И не бе имало смисъл да отговаря. Майка ѝ беше бясна.

— Да не си откраднала никога повече, Девън Сейнт Джеймс! Ние може да живеем сред лошите, но не сме лоши.

Все още си спомняше начина, по който се беше почувствала. Много виновна и много лакома. След това и двете се бяха разплакали... за първи път беше станала причина майка ѝ да плаче.

И сега сълзите заплашваха да потекат отново, но младата жена успя да ги преглътне. Не трябва да плаче. В никакъв случай. Няма как да промени нещата — Фреди беше мъртъв.

И не може да остане в този дом. Неговият дом. Не и след като не я иска тук. Но трябва да си върне огърлицата. И тогава ще се махне от тази къща.

Девън погледна към вратата. Решително отметна завивката и се премести до самия край на леглото. Сякаш стаята се завъртя около нея. Стана ѝ лошо. Светът изгуби своята устойчивост. Остана за момент седнала, с трепереща ръка на челото си. Повече от всичко ѝ се искаше да пропълзи обратно в уютната топлина на това меко, прекрасно, широко легло. Стаята беше толкова красива... С копнеж си помисли колко ли е хубаво да живееш в такъв разкош, да носиш дрехи, галещи кожата ти, като нощницата, която сега обвиваше тялото ѝ. Хубавият паркет на пода беше излъскан така, че ако се опита, можеше да види отражението си върху него. Слънчевожълтите завеси на леглото и многоцветната завивка я караха да се чувства като сред дъгата.

Но *той* не желаше нейното присъствие тук.

Точно тогава съгледа бонето си върху облегалката на стола. Какво беше казал маркизът? Че търсят жена в напреднала бременност, с пелерина и смешно боне.

„Бонето ми изобщо не е смешно“, помисли си яростно Девън. Тя много си го харесваше! Майка ѝ винаги се бе жалвала, че не е в състояние да купи на дъщеря си боне. Девън много добре си спомняше деня, в който го беше намерила на улицата, малко преди да започне работа в „Гнездото на враната“. Беше във възторг, защото това беше първата ѝ шапка. Нямаше значение, че беше цялото на петна и голямата козирка е нестабилна и недобре изправена. Беше си представяла как млада дама с чадърче се разхожда в слънчев ден из Хайд Парк. Всъщност си беше представяла, че младата дама е тя. А сега бонето си е нейно и тя го намираще за безценно.

Здраво стиснала устни, младата жена спусна крака от леглото и стана. Остра болка прониза ранената страна на тялото ѝ. Предпазливо изчака минута, чувстваше как губи сили, и отчаяно се съпротивляваше на това усещане. Коленете ѝ трепереха, а гърбът ѝ бе схванат и я болеше и не можеше да го изправи. Изпитваше слабост, сякаш беше старица, а сигурно така и изглеждаше.

Внезапно вратата се отвори.

— Проклятие! — чу се глас. — Какво, по дяволите, си мислите, че правите?

Тя устреми гневен поглед към Себастиан.

— Струва ми се, че е съвсем очевидно. Тръгвам си. Нали казахте, че уличният език е неприемлив във вашия дом. Както виждам, забраната не се отнася за собственика на тази къща, нали така, лорд Безупречност?

Себастиан пренебрегна подигравката ѝ. Младата жена изглеждаше нелепо с това опърпано, смешно боне на главата. Мъжът скръсти ръце пред гърдите си и се обърна към нея:

— Питам ви още веднъж. Какво, по дяволите си мислите, че правите?

— Нали виждате, отивам си. — Почти войнствено затегна панделките на шапката си. — И вие няма да ме спрете.

— Не сте в състояние да си тръгнете, както не бяхте в състояние да влезете тук на собствените си крака.

Прегърбена, Девън се олюляваше като пияна и изглеждаше готова да падне всеки момент. В очите ѝ горяха яростни пламъчета. Джъстин беше прав. Тя беше свадлива и упорита жена.

— И какво възнамерявате да облечете? — попита я той.

— Боя се, че ще се възползвам от тази нощница. Но не се притеснявайте, ще я върна на сестра ви. Впрочем, може би тя ще поиска да поноси моите дрехи, както аз нося нейните.

Дръзката госпожичка напада отново! Да, това беше роля, която тя играеше добре, при това не ѝ липсваха гордост и самолюбие.

— О, съмнявам се. — Погледът му се плъзна по тялото ѝ. — Сестра ми Джулиана е много практична, но става придирчива, когато въпросът се отнася до избора на дрехи. Между другото, Танзи закърпи наметалото и роклята, и почисти ботите ви. Признавам, че не мога да разбера, защо се е старала толкова.

— Моля ви, благодарете ѝ от мое име. Къде са ми нещата?

Себастиан посочи към един висок шкаф. Отиде до него и отвори вратата му.

— Ето, вземете си ги, щом така искате.

Девън му хвърли унищожителен поглед. Направи крачка, след това — с усилие — втора. С гримаса опита да се задържи права, но не

успя. Нощницата ѝ се разтвори и предложи на взора му значителна част от голата ѝ плът. И той се възползва от тази възможност.

Девън го забеляза.

— Ах ти, надут, аристократичен задник! — Ругатнята очевийно доказваше принадлежността ѝ към Сейнт Джайлс. Тя стисна юмрук и се прицели в челюстта на Себастиан, но беше жалко усилие. Младата жена се строполи направо в ръцете му, без да му се наложи дори да помръдне.

— Не уцелихте — каза той спокойно.

— Пуснете ме! Вие не ме искате тук!

Отпусна се тежко върху него. Очите ѝ блестяха гневно през ярката златна завеса на косите ѝ, които се разстлаха по рамото му и се спуснаха по ръкава му. „Много необичаен цвят — помисли си той съдържано. — Гъста, къдрава и блестяща, сякаш е попила огнените лъчи на залязващото слънце.“

Себастиан въздъхна.

— Скъпо мое момиче, вие сте ранена. Трябва ли да ви напомням, че сте под моите грижи?

— Под вашите грижи! Не мога да разбера защо изобщо се притеснявате, след като съвсем ясно изразихте отношението си към мен. Освен това, не ми харесва начинът, по който ме гледате!

Мъжът премигна.

— Извинете?

— Гледате ме също като мъжете в „Гнездото на враната“, но аз не съм проститутка! — Това беше най-бурният изблик на справедливо възмущение, който някога бе чувал. — Така че, ако имате намерение да ме гледате, сър, гледайте ме право в очите!

„Сър“. Това бе значително по-добре от „аристократичен задник“. И много по-добре от „лорд Безсрамник“. Изглежда се издигаше в очите.

Този път Себастиан се постара да я гледа в очите — поразително необичайни, като косата ѝ. Обрамчени от гъсти, тъмни мигли, те изглеждаха почти златни. Никога не бе виждал подобни очи.

— Права сте. Поведението ми не беше джентълменско.

— Радвам се, че го осъзнавате.

Тя наклони глава назад, за да го погледне, и бонето ѝ падна на пода.

— Бонето ми! — извика Девън. — О, моля ви, трябва да го пазя, необходимо ми е!

— Но то е доста окаяно! — без да мисли за възможните последствия, възкликна той.

— Нищо подобно! — извика тя. — То е много красиво и си е мое! Също като огърлицата. Веднага след като ми я върнете, си тръгвам! — Устните ѝ трепереха, в очите ѝ се появи странен блясък.

„Моля те — помоли се той, — никакви сълзи.“

Приглушено ридание... И нещо вътре в него се сви. По дяволите, трябваше да го предвиди. Ако не действа бързо, пороят е неизбежен. Но не успя да измисли нищо подходящо, тъй като Девън се опита да се наведе, за да вдигне бонето си. Себастиан я стисна здраво и каза съвсем нежно, но настойчиво:

— Не можете да си тръгнете. Забравихте ли за полицията? — припомни ѝ той.

— По дяволите, полицията!

„Ако тя ще остава тук, трябва да се направи нещо с езика ѝ.“

— А какво ще кажете за Хари?

Въпросът очевидно я обърка.

— Хари? — попита шепнешком.

Себастиан почти физически усети нейния ужас. Бог му беше свидетел, каза си мрачно, че със сигурност може да го види.

— Да.

— Мислите ли, че той ще ме търси? — Гласът ѝ трепереше.

— Не знам. — Беше истина. — Той няма да може да ви намери. Никога не би си помислил да ви търси тук. Мейфейър е на цял един свят разстояние от Сейнт Джайлс.

Младата жена впи поглед в него.

— Нали няма да му позволите да ме намери?

— Не, в никакъв случай!

Силите я напускаха. Краката вече не я държаха и тя падна в прегръдките на Себастиан. Този път, когато я взе на ръце, нямаше бурни протести. Беше вече близо до леглото, когато тя помоли:

— Чакайте! Бонето ми... моля ви, ще го вземете ли?

Мъжът се върна послушно. Тя се притисна към врата му, когато се наведе да го вдигне. След това внимателно я остави на леглото и ѝ подаде бонето.

Без да губи време, Девън го сложи на главата си. Маркизът я наблюдаваше как избърсва сълзите от очите си. В интерес на истината, не можеше да каже какво го обзе. Следващото нещо, което знаеше, бе, че се озова седнал на ръба на леглото.

— Трябва да си починете и спокойно да полегнете, Девън.

Очите ѝ бяха полузатворени. При звука на гласа му, тя ги отвори.

— Не си спомням да съм ви давала разрешение да ме наричате по име — отбеляза намръщено.

Това беше забележително високомерна забележка от нейна страна, като се има предвид, че преди малко беше в ръцете му, а сега лежеше в леглото му. Е, не точно в неговото легло, но това беше неговата къща.

Усмивка повдигна леко ъгълчетата на устните му, но той бързо успя да я потисне, за да не забележи Девън.

— Може ли? — попита я сериозно.

— Какво да може?

Гостенката му беше изтощена, разбра го от тъмните сенки, които обграждаха очите ѝ.

— Може ли да ви наричам Девън?

— Предполагам, че може — тя го погледна. — Но как да ви наричам аз тогава?

— Само не „лорд Безсрамник“.

Намек за закачлива усмивка се появи на устните ѝ.

— Нима предпочитате „лорд Безупречност“?

— Девън! — Той повдигна вежди. — Мисля, че току-що двамата с вас сключихме примирие. Моля ви, нека не го нарушаваме. Вярвам, че Себастиан е напълно достатъчно.

Погледите им се срещнаха. Изведнъж на лицето ѝ трепна усмивка. Тя извърна глава.

— Всъщност, нямаше да си тръгна — сподели с тънък гласец.

— Нямаше ли?

— Не. Беше само защото изглеждахте толкова ужасно сериозен.

„Колко ласкателно — помисли си Себастиан. — Нима ме смята за такова чудовище?“

— Да, знам — прошепна той. — Джъстин е хубавецът, не аз.

Погледът ѝ се плъзна обратно по него.

— Какво искате да кажете?

— Скъпа моя, вие просто казахте, че изглеждам ужасно.

Девън се намръщи.

— Ужасно сериозен, а не страшен.

Каза го толкова категорично, че Себастиан остана малко изненадан. Но после си спомни нощта, когато я намери. Тогава го беше нарекла красив. Него. Не ѝ отвърна нищо, просто остана седнал за миг, със странно усещане в гърдите. Не след дълго клепачите ѝ започнаха да се затварят, но изведнъж тя потръпна.

Себастиан се наведе напред, като се бореше с непреодолимото желание да отстрани непокорните кичури от бузата ѝ.

— Какво ви е? — попита тихо.

— Спомням си как лежах на улицата, в студа — гласът ѝ се снижи до шепот. — Не искам да се окажа отново в същото положение.

Изведнъж ръцете ѝ се озоваха в неговите. Те не бяха меки и деликатни, като на дамите, носещи ръкавици, а напукани, зачервени и сухи. И все пак, толкова малки в голямата му длан.

Пръстите му се свиха около нейните.

— Няма — отвърна тихо. — А сега легнете и се постарайте да заспите, Девън.

— Не мисля, че ще мога. Аз... — тя се поколеба. — Страхувам се.

— От какво?

— Че когато се събудя, всичко това ще изчезне. Вие ще изчезнете. — Той се почувства необяснимо доволен. — И брат ви, също. Джъстин.

„Джъстин...“ Името отекна като ехо в главата му. „Разбира се.“ Затегна хватката около пръстите ѝ.

— Обещавам, че всички ще бъдем тук, когато се събудите.

Клепачите ѝ потрепваха. Тя се бореше със съня. Чу се тиха въздишка.

— Тази стая... е толкова прекрасна. Наистина е възхитителна. О, Себастиан, аз... иска ми се да можех да остана тук завинаги.

Сърцето на Себастиан беше пленено. Тя не се разплака заради Хари, но бе плакала заради едно глупаво боне. Би се разсмял на картинката, която представляваше в момента — проклетото боне беше накривено на една страна и провиснало на челото ѝ. Ако не беше толкова печално, точно сега в нея имаше нещо много трогателно. Дори

слаба като коте, тя се бореше с него — не в словесен двубой, а в буквалния смисъл на думата! Сподави усмивката си, щом си спомни за удара, който се опита да му нанесе. Никога не бе срещал жена с толкова силен дух, освен Джулиана. Но някак си, в този момент, капризната мис Девън Сейнт Джеймс изглеждаше толкова крехка, че той се страхуваше да я докосне. И все пак не можа да се сдържи да не го направи.

Очите ѝ бяха плътно затворени. Устата ѝ промърмори нещо неразбираемо.

Много бавно, с върха на пръста си, той проследи извивката на носа ѝ, съблазнителната пълнота на устните ѝ и деликатно очертаната брадичка.

— Тихо — прошепна мъжът.

Странно усещане сви стомаха и задържа дъха му. Боже, беше изящна; с този блед цвят на лицето и съвършените си черти. И мека, учуди се той. С толкова меки пълни устни и кожа като седеф.

Отдръпна ръката си.

„Изнудване — помисли си мрачно. — Емоционално изнудване от скитница и измамния му брат.“ Не знаеше как се е случило или дори защо, но беше очарован. Или най-малкото — безсилен. Не можеше да се отвърне от нея. Дори и да искаше. Дори и да бе откраднала среброто.

ГЛАВА 7

Късно на следващия ден, Джъстин влезе в кабинета при брат си.
— Изпратих Ейвъри да провери историята на Девън.

Ейвъри служеше на семейството им от почти двадесет години; лоялността му беше безспорна и Себастиан знаеше, че на лакея може да се разчита да свърши поставената му задача.

Маркизът доближи пръстите на двете си ръце.

— И?

— Всичко, което тя каза, е вярно. Къде живее, къде работи.

Когато свърши, лицето на Себастиан беше мрачно.

— А двамата, на които се е натъкнала? Хари и Фреди?

— Бих казал, че е късметлийка да е все още жива. Тези двамата са опасна двойка. Ако е убила Фреди, не се съмнявам, че го е сторила, за да защити собствения си живот. Бих искал и Хари да се присъедини към брат си в отвъдното. Би било добре светът да се отърве и от него.

Себастиан кимна.

— Кажи на Ейвъри да държи очите и ушите си отворени.

— Вече е направено — рече Джъстин безгрижно.

Когато младият мъж си тръгна, Себастиан се върна обратно към работата си. Работа. Беше невъзможно! Опита се да изхвърли от главата си информацията на Ейвъри за Девън. Опита се да я забрави. Но страхът, който бе зърнал в красивите ѝ златисти очи, продължаваше да го преследва. И сякаш все още усещаше в дланите си малките ѝ ледени пръсти. Това го глождеше, докато накрая не можеше да издържа повече. Не беше разумно, в действителност беше направо смешно и дяволски прибързано. Но не можеше да отлага повече. Нямаше да бъде удовлетворен, докато не види сам, със собствените си очи, откъде беше дошла Девън.

Един час по-късно Себастиан седеше сред пристанищните работници, които ядяха и пиеха в „Гнездото на враната“. Беше облечен

с груби вълнени дрехи, като всички останали клиенти в заведението. Искаше да привлеча, колкото може по-малко любопитни погледи, когато подаде глава през вратата и пристъпи в тъмнината на лошо осветената кръчма.

Помещението беше малко и занемарено, тълпата — шумна и неспокойна, езикът — неприличен. Мъжете седяха плътно един до друг около дълги, грубо издялани дървени маси. Себастиан седна до една от тях.

Закръглена сервитьорка с руса като слама коса, веднага изникна до него.

— Май си новичък тука, а? — Без да му даде шанс да отговори, прокара пръст по ръкава му. — Как ти е името?

— Патрик — отговори Себастиан, без да му мигне окото.

— Е, Патрик, аз съм Бриджит. Какво желаш?

— Ейл.

Едрият брадат мъж, който седеше срещу Себастиан, удари с празната си халба по масата.

— Брей, ами на мен? — излая той. — Може ли човек да получи още една пинта бира в тая бърлога?

— Успокой се, Дейв. Халбата ти идва веднага.

— Добре — изръмжа мъжът. — Но къде, по дяволите, е Девън?

Всяка фибра в тялото на Себастиан се стегна тревожно. Човекът, който седеше до него, сви рамене.

— Не се е мяркала от няколко вечери. Тими мисли, че е решила, че е прекалено възвишена за такива като нас. — Кимна към бармана; кротък мъж, чието име подходеше на лицето и на дебелината му. — Той каза, че от утре на нейно място почва ново момиче. Надяваме се, че ще е поне наполовина толкова красива, колкото нашата справедлива Девън, нали? — И намигна на другарите си.

Себастиан се задушаваше. Когато Бриджит постави пред него халбата разпенена бира, той я повдигна към устните си, без да губи време. Докато отпиваше, сервитьорката се запъти обратно към бара. Един от посетителите, седнал съвсем в края на масата, стисна в юмрук фустата ѝ и придърпа момичето в скута си. От рязкото движение тежките ѝ гърди почти изскочиха от деколтето на роклята.

Мъжът изграчи възбудено:

— О, сега си имам сочна хапка, нали момчета?!

Бриджит звънко се изсмя и двамата паднаха на пода. Той ѝ зашепна в ухото, после мушна нещо в ръката ѝ. Тя кимна.

Себастиан хвърли една монета на масата и се изправи. Нямаше нужда да остава по-дълго. Беше видял всичко, което му трябваше. Но когато излезе навън, не се отправи към мястото, където беше оставил Джим, своя кочияш. Вместо това се обърна и закрачи навътре, в сърцето на Сейнт Джайлс.

Работата му тук все още не беше приключила.

Беше вече неприлично късно, когато се върна в Мейфейър. Точно поради тази причина, докато прекрачваше прага му мина мисълта, че Джъстин трябва скоро да се появи.

Естествено, така и стана. Изправиха се лице в лице в коридора.

— Себастиан? — чу шокирания глас на брат си. Джъстин го изгледа от горе до долу. — О, богове! Човече, с какво, по дяволите, си облечен?

Себастиан се усмихна хладно и свали грубата вълнена шапка от главата си.

— Името ми е Патрик — каза с най-добрия си шотландски акцент — и съм моряк от севера.

— Ако те срещна случайно на улицата, никога не бих се досетил, че си ти!

— Носех този костюм на маскарада у Пембъртън преди няколко години — информира го Себастиан. — Не само нашата гостенка е майстор на маскировката.

— А! Тя е причината... — изведнъж млъкна. В следващия миг изящният му нос потрепна. Отстъпи крачка и сви устни с отвращение. — Исусе — рече едва-едва, — вониш на бира. И тютюн. Не ми казвай, че си ходил в Сейнт Джайлс!

Маркизът се беше запътил към кабинета си и не обърна внимание на обвинителния тон на брат си.

— Добре тогава. Няма да го направя.

Джъстин го следваше по петите.

— Дявол да го вземе — процеди той. — Казах ти, че съм изпратил Ейвъри да провери историята на Девън. Не ми ли вярваш?

Себастиан вече държеше в едната си ръка гарафата с бренди, а в другата — чаша.

— Не е това — отвърна рязко.

— Какво тогава? Съмняваш се в нея? В Ейвъри? Или в мен? Или във всички нас?

— Не е това — повтори Себастиан. Отиде зад бюрото и седна. За момент замълча и добави: — Трябваше да видя сам — каза тихо. — Трябваше.

Тишината увисна във въздуха. Маркизът поднесе чашата към устните си. Брат му седна на стола срещу него.

Себастиан се облегна назад в креслото и прокара пръсти през рошовата си черна коса.

— Боже мой — каза със странен, напрегнат глас, — имам чувството, че съм бил в ада. — Започнал веднъж да говори, сякаш не можеше да спре. — Казах на Джим да ме остави в покрайнините на Сейнт Джайлс. Едва завих зад ъгъла и видях мъж без ръце. Една жена без крака се беше сгушила пред прага на някаква къща в близост до „Гнездото на враната“.

— Това е измама. Хитрост. Надявам се, че не си им дал пари.

— Едва ли — отвърна Себастиан с невероятно надменен вид, който би уплашил всеки друг, но не и брат му. — Дадох ги на три малки хлапета без обувки.

Джъстин кимна.

— Добре си направил.

— Когато излязох от „Гнездото на враната“, отидох до квартирата на Девън.

— Ти какво?!

— Чу ме. Отидох там.

Джъстин се приведе напред и се облегна на лакти.

— Мили Боже, човече! Успяха ли да се доберат до теб?

Себастиан се изсмя рязко.

— О, да! Един просяк. Дадох му няколко монети. Той ми благодари, а след това се опита да изпразни джобовете ми. — Замълча, после се усмихна леко. — Не успя. Следващите... — Усмивката му се разшири почти незабележимо. — ... Е, да кажем, че се оказаха по-настойчиви в продължаване делото на първия, след като той избяга.

— Те?

— Да. Бяха двама.

— Боже мой — промърмори Джъстин. — Надявам се, че си викал за помощ.

Себастиан вдигна безгрижно длан, присви пръсти и се престори, че разглежда ноктите си.

— Нямаше нужда — отвърна небрежно.

— Глупости! Винаги има нужда!

Себастиан духна деликатно върху кокалчетата на пръстите си и вдигна поглед към брат си.

— Не — възрази меко. — Нямаше.

Джъстин го зяпна. Брат му се усмихна.

— Какво, никога ли не си чувал, че бях отличен боксьор, когато учих в Оксфорд? Не, навярно не си, понеже отиде в Кеймбридж. Получил съм много награди, скъпи ми братко. И изглежда не съм загубил способностите си, щом се отървах без драскотина.

По-младият мъж посегна към гарафата.

— Е, всички ние имаме своите тайни, нали? И все пак, не мога да повярвам, че отново отиде в Сейнт Джайлс сам. И ти смееш да наричаш мен безразсъден! Боже мой, имам нужда от едно питие. — И погълна брeндитo на две глътки. Посегна да си налее втори път и видя изражението на брат си. Бавно остави чашата.

— Има ли още?

— Да.

— Целият съм в слух — промърмори по-младият мъж.

Себастиан потри пръсти.

— Срецнах Филипс.

— Хазаинът на Девън?

— Да. Според мен той принадлежи към вид, не по-висш от червея.

— Разбирам.

— Не беше особено щастлив, когато един пиян шотландски моряк почука на вратата му и го събуди от дълбок сън.

Най-накрая Джъстин възвърна обичайната си самоувереност.

— Той наистина ли е *повярвал*, че си сбъркал къщата?

— Точно така. Но запя друга песен, когато случайно споменах, че няма къде да пренощувам. В интерес на истината ми съобщи, че има на разположение свободна квартира.

— Значи си видял къде живее Девън?

— Да. Да ти разкажа ли? Таванът в тази дупка е толкова нисък и полегат, че не можах да застана изправен. Има само един прозорец. Единствената мебел е сламеник в ъгъла. Нямаше дори стол. Няма достатъчно място, за да се обърнеш. — Себастиан започна да се ядосва отново. — Той нарече Девън нахална малка кучка, която изчезнала, без да си плати наема. Исках да насиня и двете му очи. Уви, имах този шанс. Когато му съобщих, че съм очаквал по-добро жилище от тази мизерна дупка, той се възмути. — Маркизът сви юмруци. — Затова и аз възразих. — Стисна силно челюсти. — Боже мой, Джъстин, трябваше да видиш! Никога не съм виждал нещо по-отвратително. И Девън е живяла там. *Живяла е там!* — Той се взря в сенките. — Тя няма да се върне на това място. Никога. Няма да го позволя.

Джъстин изглежда брат си бавно и дълго.

— И това го казва човекът, който в началото не я искаше тук. — Джъстин вдигна вежди в недоумение, тъй като лицето на маркиза остана съвършено сурово. — Защо си толкова намръщен? Нали тази вечер си окървавил лицата на трима мъже...?

— Четирима. Забрави Филипс.

— Във всеки случай, не бих искал да бъда следващият. — Младият мъж замълча. — Какви са плановете ти за нея? — Отсъстващ поглед. — Разбирам. Все още нямаш планове. Като знам какъв си педант, ясно е, че това ти действа неприятно.

— Стига, Джъстин.

— О, хайде сега. Тази вечер не приличаш на себе си, Себастиан. Почти съм готов да повярвам, че морякът Патрик се е вселил в брат ми. — Поклати глава с престорено обвинение. — Пиене. Шляене по тъмните улици — каза провлачено. — Ако баща ни беше все още жив, съмнявам се, че би го одобрил.

Маркизът се вцепени. Гневът беше нетипичен за него, но ако се ядосаше, то не бе без причина. Но това беше част от брат му, тази отровна ирония, която Себастиан мразеше. Джъстин го разбираше отлично, но все още имаше случаи, когато искаше да разклати самоконтрола му. Младият маркиз мислеше, че някой ден прекалено острият език на брат му ще го вкара в беда, за което щеше да съжалява. Въпреки това тонът му беше сдържан, когато го посъветва:

— Нека да спрем до тук, братко. Ще се постарая да не споменавам за случилото се. И ти предлагам да направиш същото.

— Да, прав си, както обикновено. Това, обаче, ми напомня за нещо друго.

— Което е?

— Не мога да не отбележа деликатния момент, че под покрива ни се намира неомъжена млада жена. Знам как се отнасяш към скандалите, така че, ако някога някой каже нещо, аз ще поема вината...

Напрежението от раменете на Себастиан изчезна. Непостоянният характер на Джъстин понякога действаше доста объркващо.

— Не говори глупости — прекъсна го по-възрастният мъж с арогантен тон, който можеше да принадлежи само на маркиз. — Ние сме дали подслон на бедно нещастно момиче от улицата. Слугите са прекалено лоялни към нас, за да я разпитват или да ме предадат.

— Наистина. Твоята репутация е извън всякакви подозрения.

Себастиан повдигна едната си вежда.

— И твоята е безупречна.

— Е, не мога да споря за това. — Джъстин измъкна пура от джоба си. — Което ми напомня... как върви ловът?

Брат му го погледна неразбиращо.

— Лов? Мили Боже, човече, нямам никакви планове да ходя на лов.

Младият мъж избухна в смях.

— Какво, нима вече си се отказал?

Едва тогава Себастиан разбра смисъла на думите му.

— За бога! Точно сега намирането на невеста е последното нещо, за което мога да мисля! — И се намръщи, когато Джъстин се разсмя още по-силно.

ГЛАВА 8

Девън оздравяваше. Възстановяваше се бързо и след няколко дни беше в състояние да напусне леглото. Болката в ранената ѝ страна намаля, остана само тъпо туптене. Можеше да седи и да се разхожда из стаята.

Танзи, веселата малка прислужница, която се грижеше за нея, влезе една сутрин с цял куп дрехи на Джулиана — по нареждане на маркиза, както ѝ съобщи. Всичките ѝ се оказаха по мярка — в ханша, на дължина и в раменете, но в гърдите... Беше безнадеждно. Заоблените ѝ извивки изскачаха над деколтето и не можеше да направи нищо, за да ги прикрие. Явно Джулиана не е толкова надарена в бюста.

До шестнадесетата си година Девън беше крехка и слаба и често я смятаха за малко дете. Затова беше толкова горда, когато най-накрая малките пъпки на гърдите ѝ започнаха да разцъфват — кое момиче не жадува да бъде жена? Но когато започна да работи в „Гнездото на враната“, люто намрази гладните вълчи погледи на мъжете, които неизменно обхождаха фигурата ѝ, и винаги спираха на гърдите ѝ. И се задържаха там. По същия начин гледаха и Бриджит. Те я хващаха, щипеха и стискаха. *Що за увлечение изпитват мъжете към женските гърди?*, бе попитала раздразнено един ден. Бриджит бе свила рамене и отговорила безгрижно, че те просто са мъже. За времето, през което Девън работеше там, така и не свикна с хищното оглеждане. И някак си чувстваше, че никога няма да свикне.

Перспективата да се върне на работа там я караше да изтръпва. Всъщност, това беше едно от нещата, което реши да избегне на всяка цена. „Трябва да има начин — каза си тя. — Необходимо е само да го намеря. В действителност — увери решително сама на себе си, — стават чудеса. Самият факт, че съм тук, в Мейфейър, е доказателство.“ Всяка сутрин, когато се събудеше в тази прекрасна стая, която приличаше на слънчев изгрев, Девън си припомняше къде се намира — чудесната къща в Мейфейър, която не беше просто мечта, изплувала от дълбоко скрит копнеж, който досега не бе предполагала, че

съществува. Да, щеше да бъде много лесно да свикне с този живот! Закуска в леглото. Пиене на чай до прозореца, със завити в одеяло крака. Вечеря пред топлината и сиянието на камината. Грейка в леглото, за да държи краката ѝ топли през нощта! Без глад. Без тревоги, че жалките пари няма да ѝ стигнат да плати наема.

Но сама се предупреждаваше, че не трябва да привиква много към това. Молеше се, когато се оправи, Себастиан да ѝ разреши да остане достатъчно дълго, за да успее да си намери работа в дом като този. Беше готова да работи продължително и упорито, ако е необходимо, само да не трябва да се връща в Сейнт Джайлс.

Макар дните ѝ да бяха изпълнени с надежда и утеха, нощите ѝ носеха тежко душевно страдание. Когато всичко в къщата притихнеше и тя останеше в стаята сама, я обземаше отчаяние.

Девън не можеше да забрави.

Със собствената ви ръка, беше казал Себастиан.

Така беше.

Фреди беше мъртъв заради нея. Беше убила човек. Беше го убила.

Това терзаеше душата ѝ.

Една нощ лежеше в леглото и се опитваше да забрави. Стараеше се да не мисли. Опитваше се, както много пъти досега, да удържи горещия поток на сълзите, но безуспешно. Може би беше неминуемо, че мислите ѝ се насочиха към Себастиан, който, според думите на Танзи, беше излязъл някъде тази вечер.

Само ако знаеше какво да прави с него! Идваше при нея всеки ден и се интересуваше как се чувства. Винаги беше изрядно облечен и безупречно учтив. И някак си, когато той се появеше, езикът ѝ ставаше тежък и тромав. Вероятно беше така, защото усещаше, че той притежава огромна власт.

На следващата сутрин Девън лежеше в леглото, докато Танзи оправяше стаята. Стори ѝ се неправилно да наблюдава как малката светлоока прислужница работи. Отметна завивката, решена да ѝ помогне. В този миг Танзи случайно се обърна.

— О, не мис Девън! — извика тя.

Естествено, Себастиан избра точно този момент, за да намине. Сърцето на Девън подскочи, когато го видя. Той плъзна погледа на тъмните си очи от върха на главата ѝ до пръстите на босите крака, които докосваха пода, и повдигна вежди в мълчалив укор. В действителност, нямаше нужда от думи. Без да губи време, Девън прибра крака под завивката и я издърпа до брадичката си.

Съдейки по държанието му, отношението на Себастиан към нея се беше смекчило. Но Девън не можеше да се избави от мисълта, че той все още я счита за проститутка, и не знаеше как да го убеди в обратното. Жегна я странна лека болка. Всъщност, имаше ли някакво значение? Сякаш можеше да остане в тази къща завинаги.

Една вечер, десетина дни след пристигането си, Девън запали свещ, облече робата си и излезе в коридора. Знаеше, че постъпката ѝ е доста дръзка. Почувства се като крадец, както Себастиан я беше заклеймил. Но още от самото начало изпитваше силно любопитство към тази къща. Като съдеше по обзавеждането на стаята, в която я бяха настанили — а то беше величествено — маркизът би трябвало да е много богат. Сподели тези си впечатления с Танзи, а тя със смях я увери, че е точно така.

В ранните утрини часове със сигурност нямаше никой наоколо. Беше приятно да раздвижи краката си. Въпреки прекрасната стая, ѝ беше много досадно да лежи дълго, без движение.

Пристъпвайки тихо, тя се промъкна надолу по стълбите и тръгна на пръсти из къщата, като надникваше във всяка стая. Ето трапезарията, с масивна полирана маса и сребърни свещници. Салонът, декориран с фини порцеланови вази, комбинирани с красиви статуетки, които изглеждаха призрачно на лунната светлина. Всичко беше елегантно, скъпо и с аристократичен вид — също като маркиза.

Със страхопочитание, но все още решена да задоволи любопитството си, Девън се вмъкна през най-близката врата и застана в средата на стая с висок таван. Два огромни прозореца обграждаха мраморна камина. Покрай стените имаше наредени шкафове, чийто рафтове бяха пълни с безброй книги.

Библиотека.

Младата жена усети болезнено стягане в гърдите. Майка ѝ щеше да хареса тази стая, помисли си с мъка. Искаше ѝ се мама да е все още жива, за да може да я види! Три месеца бяха изминали от смъртта ѝ и

не минаваше нито ден, нито час, през който да не ѝ липсваше ужасно. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя ги избърса.

Спря се до креслото пред камината и прокара ръка по облегалката му. Кожата под пръстите ѝ беше гладка, мека почти масло. Жарта в камината все още проблясваше едва-едва. Представи си как седи удобно в това кресло пред огнената топлина на пламъците. Навън, силният вятър гневно запращаше проливния дъжд в прозорците. Бушуващата буря я накара да потрепери от спомените. Не беше забравила усещането за студа и дъжда, които проникваха в кожата ѝ през наметалото. И за кой ли път бе поразена, че бе имала късмета да я намери Себастиан. И да ѝ позволи да остане.

Девън се усмихна леко. Разбира се, ако маркизът откриеше, че тайно наднича из къщата му, най-вероятно веднага щеше да я изхвърли!

Вятърът зафуча с нова сила. На вратата се чу странен драскащ звук. Първата ѝ, инстинктивна, реакция беше да се скрие зад креслото. Драскането се чу отново. Този път по-силно и по-настойчиво. О, да, много по-настойчиво. И придружено от нещо, което звучеше почти като хленч.

Водена от любопитство, излезе от библиотеката и тръгна по посока на звука, стиснала за всеки случай свещника в ръката си. Изправи се и предпазливо отвори вратата.

Поривът на вятъра я блъсна подобно на юмрук и почти я събори. Нещо студено и мокро се стрелна във фойето покрай краката ѝ. Младата жена потисна напирания писък и трескаво погледна надолу. В краката ѝ, две тъмни, умоляващи очи гледаха към нея. Девън премигна. Куче! Подгизнало и мърляво от главата до опашката, то трепереше. Нищо чудно, при това отвратително време. Животното беше доста грозно. Малката му муцуна изглеждаше сякаш е сплескана. Но това, като че ли го правеше много по-мило. Козината му — дълга и жълтеникава, стигаше почти до лъскавите плочки на пода. О, да, кучето беше наистина доста дебело, защото сякаш беше без крака!

Младата жена постави свещника на малка овална масичка зад себе си и преди да се усети, вече стоеше на колене до животното.

— О, Боже! Как успя да се измокриш така?

Кучето веднага зарови студената си муцуна в ръцете ѝ и издаде жалостив звук, който разкъса сърцето ѝ.

— Гладно ли си? — попита разтревожено и беше готова да се закълне, че очите му заблестяха. — Нека видим дали можем да намерим нещо за ядене? — започна да размишлява на глас. — От вечерята ми остана парче сирене. Кучетата обичат ли сирене? Е, сега ще разберем. Сега, мое мило дребосъче. Стой, където си! — Тя посочи с пръст към него, после се засмя на себе си. — Моето мило мъниче. Трябва ти по-хубаво име от това, не е ли така? — потупа замислено с пръст устните си. — Как да те наричам, хмм? Знам! Уебстър. Ще ти викам Уебстър!

Очевидно кучето одобри името, защото замята лудо опашка.

— Идеално — рече Девън, доволна от избора си. — Остани на място, Уебстър!

Необходими ѝ бяха няколко минути да прибяга до стаята си и да вземе парчето сирене, което беше увила в салфетка за по-късно. Когато се върна обратно, откри, че животното не бе помръднало.

— Добро момче, Уебстър. — Отпусна се на колене, отчупи малко от сиренето и му го подаде.

Кучето не се нуждаеше от уговорки. Излапа го с настървение. Девън се засмя възхитено, а то я погледна очаквателно.

— Търпение, Уебстър! — Призова го към добродетел, която самата тя почти не притежаваше, но това сега нямаше значение.

Звукът от бравата на входната врата привлече вниманието ѝ. По дяволите, някой идваше. Себастиан? Джъстин? Дали някой от слугите щеше да дойде да отвори? Все едно, щяха да я хванат. Нямаше достатъчно време да вземе Уебстър и да избяга горе, щяха да я видят. В отчаянието си, грабна кучето и го мушна под дългата си нощница.

— И да не си гъкнал! — изсъска тя. „Като че ли можеш“, помисли и се изкиска.

Поривът на вятъра се завъртя около голите ѝ крака. Вратата щракна. Когато младата жена се изправи, Себастиан стоеше пред нея.

— Аз не крада — побърза да каже, и чак тогава разбра, че крие зад гърба си ръката, в която стискаше парчето сирене. Маркизът не отговори нищо, само леко наклони глава на една страна в ням въпрос.

Девън преглътна. Погледна нагоре към Себастиан, сякаш за първи път виждаше широките му рамене, облечени във вълнен костюм, и сложния възел на шалчето, стегнало врата му. Усети да я прорязва дълбоко в корема нещо, което не можеше да си обясни.

Отново толкова близо до него и всичко за което можеше да мисли бе, че той е необичайно, мъжествено красив. Никога досега не бе срещала такъв човек...

Струваше ѝ се странно да стои изправена пред него и да го зяпа продължително. Той беше толкова висок, че ако останеше по-дълго така, вратът ѝ щеше да се схване.

В същото време мъжът беше зает с оглеждане на тялото ѝ, и тя съжали, че не бе имала време да оправи косата си... „Що за глупости?! — внезапно се ядоса на себе си. — Какво значение има как изглеждам сега? Той вече си беше съставил мнение за нея, което показва съвсем ясно, и тя знаеше, че не може да го промени.“

Дявол да го вземе! Сега я гледаше с такъв поглед, който винаги я караше да се чувства зле. Девън нервно постави длан на гърлото си.

— Какво има?

— Нищо. Просто съм доволен, че изглеждате толкова добре. Цветът се е върнал на бузите ви. — Той пристъпи по-близо.

Младата жена имаше желание да отстъпи назад, но се сети за кучето под полите си.

— О, да — произнесе с бодър глас. — Чувствам се много по-добре. — По дяволите, не може вечно да стои тук, с Уебстър, подслонен между краката ѝ. Небеса, колко беше студен!

— Наистина — рече маркизът тихо. — Вече не припадате в ръцете ми.

Девън почувства, че се изчервява до корена на косите си. При споменаването на ръцете му, пулсът ѝ замря. Те бяха силни, надеждни и топли...

Изведнъж по тялото ѝ се разля гореща вълна — от бузите та чак до пръстите на краката. Ах, да, ръцете му... В интерес на истината, там беше най-безопасното и удобно място, което съществуваше.

Уебстър се завъртя около краката ѝ, легна и се опря на нея. От тези негови движения краищата на нощницата ѝ се размърда. Топлината, която се беше разляла в нея, изчезна. Девън замръзна, от страх сърцето ѝ падна в краката. „Не — помисли си с ужас. — О, не!“ Стрелна с поглед лицето на Себастиан. Дали беше забелязал?

Той погледна надолу. Едната му гъста, черна вежда се вдигна с типичната за маркиза арогантност. Наистина, беше забелязал. „Какво, по дяволите?“ — почуди се Себастиан. Повдигна отново вежди.

— Мис Сейнт Джеймс — започна той.

— Девън. Ние се договорихме да ме наричате Девън, забравихте ли? И че аз трябва да ви казвам Себастиан.

— Много добре тогава. Кажете ми, Девън, какво има под робата ви?

— Тя не е моя. На сестра ви е. — Младата жена притихна, пристъпи от крак на крак, явно виновна.

— Щом вие я носите, Девън, значи е ваша.

Краят на робата ѝ трепна отново и младата жена размърда крака, за да прикрие движението.

Себастиан присви очи. Виждаше... не, това не може да бъде. Дявол да го вземе, това е опашка!

— Криете ли нещо под полите си, Девън? — Все едно я питаше колко е часът.

Тя подаде върха на езика и навлажни устните си.

— Не, разбира се — отрече.

Маркизът почти не я чу, бе твърде зает да се визира в малката ѝ, нежна уста и неволното чувствено плъзгане на езика ѝ по устните.

Той извърна поглед. Господи, какво, по дяволите, му става? Трябваше незабавно да се вземе в ръце!

— Сигурна ли сте? — попита.

— Разбира се. Нали, ако имаше нещо под робата ми, щях да знам.

Себастиан се намръщи. Не звучеше много убедена.

— Надявам се, че е така — каза той, като си помисли колко лоша лъжкиня е. Никога през живота си не беше виждал такива огромни очи.

Полите ѝ пак се размърдаха. Сега, вместо опашка се подаде муцуна! Муцуна на куче, ако не бъркаше.

— Може би трябва да погледна — преди тя да успее да се възпротиви, мъжът се наведе и посегна към подгъва на робата.

Кучето изръмжа и се измъкна от укритието си. Себастиан дръпна ръка точно навреме. Залитна, сподави една ругатня и се изправи на крака.

— Проклето създание!

— О! Толкова съжалявам! То просто е гладно!

— Гладно ли?! Изглежда така, сякаш не е пропуснало нито едно хранене през живота си!

Девън се наведе и подаде на кучето последното късче сирене.

— Освен това му е и студено — добави тя, като се изправи. — Вижете го как трепери.

Но ужасното създание вече не трепереше. В действителност изглеждаше почти самодоволно!

Себастиан изръмжа сърдито:

— Но то е мелез — каза кратко и ясно. — Прилича на мазен, космат, уличен плъх.

Очите на младата жена засвяткаха.

— Вие и за мен казахте, че приличам на уличница!

„Вече не“, помисли си той.

— Има същия закръглен корем като вас. — И хвърли остър поглед към талията ѝ. — Но за разлика от вашия, неговият не е маскировка, а защото обича да си похапва!

— Но все пак не прилича на уличен плъх!

Мъжът запази мнението си за себе си, защото гостенката му беше много обидена.

— Как, по дяволите, е влязло вътре? — попита раздражено.

Малките ѝ бели зъби се забиха в розовата плът на долната ѝ устна.

— Ами — най-накрая се осмели да признае, — аз го пуснах.

Себастиан присви очи.

— Не ви е последвал до тук, нали?

— Не, разбира се. Чух драскане по вратата и когато я отворих, то се втурна вътре.

— Може би се е загубило. — Себастиан сериозно се съмняваше, че някой би поискал такова грозно малко създание. Но все пак бодро продължи: — Предполагам, че е по-добре да го пуснем, в случай, че някой го потърси...

— Точно заради това не трябва да го правим! — Девън прегърна кучето. — То може да се загуби по пътя — обясни раздражено. — Моля ви! Може ли да остане? Поне докато се стопли, нахрани и изсуши. — И продължи забързано: — Тази вечер ще го държа в стаята ми. Няма да ви създава неприятности, обещавам! Аз... нарекох го

Уебстър. Ще изглежда много по-добре, след като го изкъпя, сигурна съм.

Също като теб, каза един глас някъде дълбоко в съзнанието му. Въздъхна.

— Девън...

— Моля ви! Не мога да понеса мисълта, че ще бъде навън в това ужасно време.

Себастиан имаше намерение да ѝ откаже. Беше твърдо решен. Но всичките му намерения се стопиха, когато прочете молбата в широко отворените ѝ златисти очи. В тях видя и нещо друго. Безпогрешните признаци на скорошни сълзи. Боже, тя беше плакала. Плач...

Никога в живота си не се бе чувствал толкова объркан. Искаше да я попита, защо. Но нещо в него, го спря. Тя изглеждаше толкова... толкова обнадеждена. Не можеше да понесе мисълта, че ще разбие надеждите ѝ.

„По дяволите — помисли си той притеснено. — Дявол да го вземе! Как може един мъж да каже «не»? Как би могъл?“

— Предполагам, че няма да навреди, ако остане.

Усмивката, която блесна на лицето ѝ, бе ослепително сладка. Тя попи дълбоко в него и превзе сърцето му.

— Благодаря ви, милорд...

— Себастиан — припомни ѝ той.

— Благодаря ви, Себастиан! О, благодаря ви!

Девън прегърна кучето плътно до гърдите си, обърна се и тръгна към стълбите. Но на първото стъпало спря, погледна назад и прехапа устни.

„Сега — помисли си той. — Сега ще ми каже какво не е наред.“

— Трябва да ви призная нещо — тя замълча колебливо. — Аз... хм... аз... — Погледна някъде встрани, после се втренчи в пода, след това — в тавана, преди да започне отново да говори. Дори и тогава, не посмя да го погледне в очите. — Излъгах — каза накрая.

Сякаш за него това беше страхотна новина. Все пак, Себастиан не беше смутен. Всъщност, трябваше да изтрие от лицето ироничното си изражение и скръсти ръце на гърдите.

— Излъгала сте ме?

Тя преглътна.

— Не слязох долу, само защото чух Уебстър да драска по вратата. Аз... исках да разгледам къщата ви.

— Искала сте да разгледате къщата ми — повтори той.

Тя го погледна така, сякаш очакваше всеки момент да я удари мълния.

— Да. Не можах да заспя, а и стаята ми омръзна.

— Мисля, казахте, че е прекрасна.

— О, така е! Но тази къща е толкова красива, че исках да я разгледам.

— Разбирам.

Девън се вгледа в него.

— Наистина ли?

— Да.

— И не сте ядосан?

— Не — отвърна той, почти ласкаво. — Но сега, когато се чувствате по-добре, няма смисъл да дебнете в тъмното. — Замълча. — Ако искате, Танзи би могла да ви я покаже утре. И сам бих го направил, но се страхувам, че ще бъде зает. С Джъстин имаме работа в града. А за вечерта съм поел един ангажимент... — наблюдаваше я внимателно. — Това устройва ли ви?

Девън зяпна. Беше изненадана, осъзна той, и направи всичко възможно да не се засмее. Изведнъж в него лумна безумно желание — да отиде при нея, да повдигне с пръсти брадичката ѝ и да запечата с уста нейната...

Отърси се от мисълта и отговори вместо нея.

— Да? Чудесно, тогава. О, и Девън? Чувствайте се свободна да влезете във всяка стая — ако желаете. Уверявам ви, че изглеждат много по-добре на дневна светлина. Така не се налага да се притеснявате, че ще паднете по стълбите в нощната тъмнина.

— О — рече тя едва чуто, — това е много мило от ваша страна.

— За мен е удоволствие — отвърна тихо.

О, Господ да му е на помощ, но това беше истина.

Младата жена се усмихна отново със същата сияйна усмивка, която спираше дъха му. Себастиан беше готов да направи всичко, за да накара лицето ѝ да грее от удоволствие, както сега.

Дълго време след като вратата на стаята ѝ се затвори с тихо хлопване, Себастиан остана във фойето. Едва тогава си зададе

въпроса дали не е полудял.

Оказа се, че бе успял да подслони не едно улично хлапе... а две.

ГЛАВА 9

Когато Девън се събуди, Уебстър стоеше до леглото ѝ със светнали очи и размахваща се диво опашка. Тази сутрин не изглеждаше толкова грозен, но както си бе помислила снощи, банята му беше крайно необходима.

Двете с Танзи се справиха с тази задача. По време на къпането Девън направи доста забележително откритие, свързано с малкото същество.

В действителност бяха две. Първото беше без особено значение и предизвика само кикота ѝ. Що се отнася до второто... е, добре, тя не беше съвсем сигурна как да го поднесе на Себастиан и дали изобщо трябва.

След това прислужницата я разведе из къщата. Девън влезе във всяка стая, като през цялото време си мислеше, че маркизът е бил прав. Къщата изглеждаше по-хубава на дневна светлина. Елегантни гипсови корнизи обграждаха таваните, прозорците и вратите; мебелите съчетаваха в себе си лукса и удобството. Букети в ярки цветове красяха много маси и масички, изпълвайки въздуха със свеж аромат. Все още беше началото на годината и твърде рано за такива цветя, затова Девън се почуди откъде се бяха взели в такова време, но ѝ беше неудобно да попита дори Танзи, защото не желаше да разкрие невежеството си.

Ужасното време от предишната нощ беше последвано от ярък слънчев ден, който напомняше за топлината на настъпващата пролет. От прозорците прислужницата ѝ показва малка градина в задната част на къщата.

Когато Танзи се върна към своите задължения, Девън загърна раменете си с един шал — друга дреха от гардероба на Джулиана — и излезе навън.

Градината, оградена с червени тухли от всички страни, беше изпълнена с красиво оформени храсти и дървета. Девън затаи дъх от възхищение. През лятото тук щеше да бъде прекрасно — ярка зеленина навсякъде и въздух, пълен с аромата на цветя. Минавайки

под дървена арка, тя се отправи по тревиста пътечка към каменна пейка в най-далечния ъгъл на градината. С наклонена назад глава изложи лицето си на слънцето и на лекия игрив ветрец, загледана в слънчевите лъчи, които пронизваха върховете на дърветата. Когато започна да се смрачава, тя с неохота се прибра в къщата.

Вечеря в стаята си, след това слезе в библиотеката. Току-що се беше настанила в коженото кресло, което я беше привлякло при обиколката ѝ миналата нощ, когато чу нисък мъжки глас.

— Здравейте.

Беше Джъстин. Прониза я чувство, подобно на разочарование, че това не е Себастиан. Господи, откъде ѝ хрумна? И защо, по дяволите, този копнеж да види отново маркиза? Нямаше смисъл, нямаше изобщо никакъв смисъл, особено като се има предвид мнението му за нея. И не можеше да си обясни защо в негово присъствие душевното ѝ състояние представлява водовъртеж от емоции. Чувстваше се несигурна в себе си, объркана. Но в действителност не се страхуваше от Себастиан и винаги беше готова да спори с него.

Ако трябваше да бъде честна, изпитваше благоговение пред този мъж. Не беше заради височината му, макар че досега не беше срещала човек с неговите размери. Или заради мургавата му, грандиозно красива външност. Той беше различен от всички мъже, които беше познавала през живота си. Мъжете, които посещаваха „Гнездото на враната“, все се перчеха и хвалеха с достойнствата и успехите си. Това винаги я беше дразнило.

Но явно Себастиан нямаше нужда от всичко това. От него се излъчваше непоклатима самоувереност и самообладание. Не му беше необходимо дори да говори. Достатъчно беше да го погледнеш, за да разбереш, че той превъзхожда всички. Във всичко.

Маркизът я очароваше, дори когато яростно недоволстваше срещу неговото високомерие, но миналата нощ той беше толкова добър. Дори... мил. Не искаше, но позволи кучето да остане. Не беше ядосан, че гостенката му обикаля из къщата като крадец, за каквато я мислеше. Девън не можеше да забрави нощта, когато се измъкна от леглото и заяви, че напуска дома му. Резултатът беше, че падна в обятията му, вместо да... Спомените ѝ за това, което последва, бяха доста неясни, но можеше да се закълне, че той беше погалил лицето ѝ

и докоснал устните ѝ толкова нежно, че при мисълта за това ѝ се искаше да заплаче...

Стараейки се да изхвърли смуцаващия образ от съзнанието си, тя се съсредоточи върху човека пред нея. Харесвам Джъстин, каза си решително. Маниерите му му придават почти небрежна самоувереност, но той не беше претенциозен — поне не към нея — и това ѝ допаднаше. С него беше контактувала малко, но за разлика от Себастиан, пред когото винаги онемяваше, с по-младия брат говореше изключително лесно.

Само преди ден ѝ беше заявил безгрижно, че прекарва дните си в игра на карти, залагания и езда, а нощите — в занимания, които не са съвсем подходящи за женските уши. Девън веднага беше наострила своите.

— Значи вие сте женкар — беше произнесла с неодобрение.

Той бе тракнал с токове и ѝ намигнал.

— Най-красивият мъж в цяла Англия, както казват.

Девън дори нямаше нужда да го поглежда. Красив, да. Но най-красивият? Не беше вярно, защото за нея най-красивият мъж в цяла Англия беше Себастиан.

Тя го бе погледнала.

— Сър, вие сте много самодоволен.

Той се бе усмихнал.

— Това е най-ласкавото нещо, което някой е казал за мен. Честно казано, аз съм известен още и като развратник, негодник и някои други определения, които, страхувам се, не мога да повтора във ваше присъствие.

— О, съмнявам се да сте толкова лош, колкото твърдите.

— О, такъв съм, уверявам ви. Себастиан е джентълменът в семейството. Освен това, той е герой от войната, превързвал е ранените под вражеския огън по време на битките на Пиренеите. Смя да твърдя, че от него би излязъл прекрасен лекар. Притежава търпението на светец.

Девън не беше изненадана да научи, че маркизът е бил герой. Беше разбрала, че той е човек на действието. Но що се отнася до търпението, тя хранеше съмнения, които не можеше да пренебрегне. И беше убедена, че с нищо не е допринесла за тази му особена склонност...

Сега Джъстин седна в креслото срещу нея. Докато се настаняваше, влажен черен нос подуши глезените му.

— Хей, здравей! Кой си ти?

Девън му разказа за събитията от предишната нощ.

— Не мисля, че брат ви остана много доволен — добави накрая.

— О, той няма да има нищо напротив. Когато бяхме деца, Джулиана непрекъснато мъкнеше вкъщи по някое бедно създание. Спомням си, веднъж беше донесла една катеричка, паднала от дърво. Майка ни, разбира се, се разпищя и изпадна в истерия.

— Майка ви в Лондон ли живее?

Сякаш сянка премина през лицето на младия мъж. Тъга ли беше това? — почуди се Девън. След миг мълчание, Джъстин отговори:

— Не. Нашите родители са мъртви. Във всеки случай, готвех се да излизам. Но Себастиан ми каза, че сте тук и аз дойдох да ви видя.

— Той е тук? — постара се да звучи безразлично, но вътрешно се стегна. — Снощи спомена, че тази вечер има някакъв ангажимент.

— Да. Вдовстващата херцогиня Карингтън дава бал тази вечер. Брат ми е горе и се приготвя. Този път аз не съм в списъка на поканените. Виждате ли, приемането в обществото зависи от одобрението на херцогинята. Вярвам, че тя ме търпи само защото обожава Себастиан. Но не смятам да прекарам вечерта в самосъжаление. Всички тези приеми са толкова невероятно досадни.

За Девън думата „бал“ звучеше ужасно вълнуващо.

— Вие сте склонен към сарказъм, нали така?

— Винаги — отвърна той. Протегна ръка към кучето и леко се засмя, когато един мокър език облиза пръстите му. — Какво нежно малко създание, нали?

Никой от двамата не забеляза, че Себастиан се е притаил до вратата и ги наблюдава. Разбира се, те се чувстват добре заедно — реши той. Мина му мисълта, че двамата са поразителна двойка — Джъстин с тъмната си лъскава коса и златокъдрата, блестяща Девън... Мили Боже, какво му става? Почти ревнуваше.

Почувствал се неловко, маркизът влезе в библиотеката и незабавно беше посрещнат от ниско ръмжене.

Джъстин вдигна глава към него.

— Изглежда Бухтичка не те харесва, стари приятелю.

— Бухтичка?! — Веждите на маркиза се стрелнаха нагоре, когато погледна към Девън. — Мисля, че го бяхте нарекли Уебстър!

Младата жена се усмихна едва-едва.

— Така беше. Опасявам се, че се наложи да променя името.

— Да го промените? Защо? — попита Себастиан грубо.

— Защото той е тя.

Мелезът е женски! Нищо чудно, че съществото харесваше Джъстин, а него — не!

— Боже мой! — възкликна маркизът. — Не може да я наричате Бухтичка!

— Защо, не? Вие споменахте факта, че обича да яде. Освен това и прилича на бухта. Не мислите ли, че името е подходящо?

Себастиан погледна към животното. Бухтичка, помисли си той. Защо песът не можеше да го понася?!

Обектът на неговите размисли оголи към него зъби.

— Мисля, че Звяр ще е по-подходящо име — измърмори маркизът.

Девън смърри строго кучето.

— Стига, Бухтичке!

Скимтейки, животното се отпусна на пода и постави глава върху лапите си, но черните му очи продължиха да следят предпазливо Себастиан, когато той се приближи.

Джъстин се засмя и си спечели укорителен поглед от брат си. Младият мъж се изправи на крака.

— Мисля — обяви той, — че е време да ви напусна. Лека нощ, Себастиан. Девън, приятни сънища. — Поклони им се леко и изчезна.

Себастиан и Девън останаха сами. Маркизът видя, как гостенката му се премести, за да се стопли на огъня.

— Надявам се, че денят ви е бил добър.

— Благодаря, такъв беше.

„Благодаря.“ Тя е като пъзел, помисли си той, докато я наблюдаваше как протяга ръце. Ако не знаеше за миналото ѝ, би казал, че е отраснала и възпитана в добро семейство. Сутринта бе минал случайно покрай стаята ѝ докато тя се хранеше и забеляза, че си облизва пръстите. В този миг Девън бе вдигнала поглед и го бе видяла.

Изчерви се толкова силно, също като червената си панделка, и веднага грабна в ръка салфетка.

Този спомен нахлу в главата му, докато съзерцаваше стройната ѝ фигура, очертана от сиянието на пламъците. Изглеждаше много привлекателна, облечена в рокля с висока талия, прихваната в съответствие с модата, с широка лента под гърдите. Косите ѝ, завързани на тила с обикновена панделка, падаха в прекрасен златен поток върху едното ѝ рамо.

Себастиан почувства пристъп на желание, толкова силно, че можеше да го сравни с усещането за остър примитивен глад. Ръцете му трепереха. Искаше да я докосне, да прокара с върховете на пръстите си пътечка по мястото, където шията преминаваше в стройна извивка на гърба, да си поиграе с фините пухкави къдрици, изплъзнали се на тила ѝ, да я почувства как потръпва. Не бе сигурен точно какво, но изведнъж почувства как нещо рязко го възпря.

Тя беше навела ниско глава, с ръце, събрани в скута ѝ.

— Девън? — несигурно произнесе името ѝ. Не последва отговор. Себастиан я погледна невярващо. — Девън — рече отново, — плачете ли?

Тя обърна към него изящния си гръб. Без да се замисля и без да каже дума, младият мъж я взе в обятията си. Мелезът веднага скочи на крака.

— Ако ме ухапеш, Звяр — изсъска на песа, — ще те ухапя и аз.

„Звярът“ седна.

В следващия миг Девън се вкопчи здраво в Себастиан и двамата почти паднаха в любимия му стол. Маркизът внимателно се вгледа в лицето на жената, която държеше в обятията си.

— И миналата нощ плакахте, нали?

— Не... съм... била аз! — изхлипа тя.

Себастиан въздъхна.

— Девън, не мога да понасям плачещи жени.

— Аз... не... плача.

Но ридаеше. Тесните ѝ рамене се тресяха. Със сигурност плачеше. Отчаяно му се искаше да я утеши, затова каза:

— Ще се зарадвате ли, ако узнаете, че поръчах модистка? Тя ще пристигне утре, в десет сутринта.

Младата жена отвори в почуда уста.

— Модистка?

— Да. Шивачка.

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Блестящи капчици, които пронизваха сърцето му.

„Сега пък какво, по дяволите, направих?“ Себастиан бе напълно объркан. Никога преди не беше срещал жена, която да не изпадне във възторг при вида на нова рокля.

В интерес на истината, изобщо не беше срещал жена, която да прилича на Девън. Той протегна напред дългите си крака и въздъхна:

— Девън, ще ви помоля да ми кажете какво не е наред.

Малкият ѝ студен нос се зарови в гънките на коприненото шалче на шията му. Тялото ѝ леко потрепваше, тя преглъщаше сълзите, като се мъчеше да потисне риданието си. Той повдигна с неимоверно нежен жест брадичката ѝ.

— Девън, трябва да ми кажете какво не е наред.

При цялата мекота и благост на гласа му, това си беше команда.

Пак нищо. Нима беше инат? Непокорна?

— Девън — повтори по-строго.

Почувства накъсаното ѝ дишане.

— Боже мой, — изплака тя, докато подсмърчаше, — защо ме тормозите?

— Предпочитам да мисля за това като за настояване. Сигурен съм, че така или иначе го намирате за доста неприятно.

— Точно така! Но... вие няма да ме оставите на мира, докато не ви кажа, нали?

— Не — отговори ѝ откровено. — Сега ми кажете какво ви притеснява толкова много?

Горещите ѝ сълзи се просмукаха през колосаната му бяла риза и докоснаха душата му.

— Аз... не съм сигурна... че мога да обясня.

— Опитайте — окуражи я нежно.

— Това е просто... Всичко е толкова неправилно... Искам да кажа, погледнете ме. Живея в голяма къща в Мейфейър, на най-доброто място в града. Мейфейър! И, ъ-ъ, ще ме посети шивачка... шивачка! А какво направих аз, за да го заслужа? Аз... — гласът ѝ предателски потрепери. — Аз убих човек. Убих Фреди.

Той я притисна плътно до себе си, толкова близо, че дъхът му раздвижи косъмчетата по слепоочието ѝ.

— Чуйте ме, Девън! Направили сте това, което е било необходимо, за да останете жива. Иначе Фреди щеше да убие вас.

— Знам. Знам. — Сълзи се стичаха по лицето ѝ. — Но има една част от мен, която ми казва, че не заслужавам такова внимание. И после, вие...

— Аз?! — Себастиан бе напълно изненадан.

— Да! — изплака тя. — Защо правите това? Защо сте толкова щедър? Мястото ми не е тук. Вие не ме познавате. Дори не ме харесвате.

— Не е вярно — твърдо възрази той.

— Истина е. Знам какво си мислите за мен. Така че, ако искате да се махна...

— Не желая да си тръгвате. Искам да ви помогна. И няма да се връщате в Сейнт Джайлс. — Сега бе сигурен в това. — Забранявам!

— Не искам да ви бъда в тежест!

— Девън, моля ви, не спорете с мен.

— Тогава, много моля, не ме третирайте по този начин. Вие не можете да ми забранявате нещо! И нямате право да ми казвате какво да правя!

Себастиан стисна устни, опитваше се да не гледа намръщено. Това определено беше инат, реши той.

— Себастиан, чухте ли ме? Аз няма да бъда в тежест!

— А вие изобщо слушате ли ме? Не сте в тежест, Девън. Не сте — категорично наблегна на последните две думи.

— Тогава позволете ми да заработвам прехраната си. — Сълзите по бузите ѝ започнаха да изсъхват. Вдигна глава и го погледна сериозно. — Мислих вече за това, Себастиан. Нека да помагам на Танзи или на някоя от другите прислужнички. Или мога да помагам в кухнята.

— Няма да стане! — изръмжа маркизът.

— Защо не? Правила съм го и преди.

— Е, повече няма да го правите. За Бога, Девън, нямам намерение да ви превръщам в слугиня.

— Няма да живея от подаяния.

— Не ви предлагам това. Просто оказвам помощ там, където е необходима. — Откриваше повече от намек за упорство в държанието ѝ. — Освен това, мога да си позволя да ви храня... да, вас определено. — После наклони глава на една страна, сякаш обмисляше нещо. — Въпреки че не съм съвсем сигурен за Звяра... Бухтичка. — С последното искаше да я развесели. И успя. Прокара върховете на пръстите си по устните ѝ. — Нима виждам усмивка? — промърмори той.

Един вътрешен глас го предупреди, че тази стъпка е опасна. Че стъпва там, където не трябва. Усещането за нея... начинът, по който го гледаше, златистите ѝ очи, златните ѝ коси, устните ѝ, извити в лека усмивка... Почувства тази усмивка, дори под върховете на пръстите си. Неговата собствена се присъедини към нейната. От устните ѝ излезе лека въздишка.

— Това място е прекрасно.

— Съгласен съм. — Докато говореше устата му докосна бузата ѝ. Бореше се с желанието си да се задържи там по-дълго. — Седим в любимия ми стол, в любимата ми стая.

Очите ѝ се разшириха.

— Колко странно. И аз така си помислих, когато влязох тук. — Младата жена не бързаше да вдигне глава от рамото му. Лежеше върху него, вече не ридаше, тялото ѝ беше отпуснато, а малката ѝ длан докосваше гърдите му. — Себастиан — прошепна, — нима сте прочели всички тези книги?

Мили Боже! Тя говореше за четене, докато той само си мислеше как да я отнесе нагоре по стълбите до леглото си, да я освободи от дрехите ѝ и да прави с нея любов цяла нощ.

Почувства се съблазнен. Съблазнен от изкусителното очарование на прекрасната малка скитница от Сейнт Джайлс. Но не искаше да я плаши. Или да обсъжда тази тема с нея.

— Едва ли — промърмори той.

— Защо не? — Звучеше изумена, че не го е направил.

— Ами да започнем с това, че те са прекалено много.

— Ако живееш тук, щях да си поставя за цел да прочета всяка една книга в тази стая. — Извърна очи. — Ако можех да чета — добави тя, с много нисък глас.

Себастиан се намръщи.

— Кажете ми, Девън — зададе ѝ въпрос, който отдавна се въртеше в главата му, — как така умеете да говорите толкова добре, а не можете да четете? — Усети нежеланието ѝ да отговори. — Споменахте, че майка ви е била добре образована — подкани я той.

Тя кимна.

— Мама е изкарвала хляба си като гувернантка, преди да се родя — отговори накрая. — Е, добре де, за да бъда честна, тя искаше да ме научи да чета, но аз упорито се съпротивлявах.

Устните му се извиха в усмивка. Потресавашо откровение, нямащо. Поне беше достатъчно честна да си признае — и не беше толкова упорита.

— Тъй като нямахме пари за книги — продължи тя, — не виждах особен смисъл в това да се науча да чета. Мисля, че я разочаровах — сподели с тих глас. — Но сега ми се иска да не бях толкова вироглава и упорита, защото може би тогава, щях да имам възможността да стана гувернантка също като нея. Или компаньонка на някоя възрастна вдовица.

— А какво ще кажете за баща си, Девън?

Очите ѝ се изпълниха с тъга.

— Починал е преди да се родя.

— И затова майка ви е живяла в бедност? Не е ли имала семейство, към което да се обърне за помощ?

— Само една сестра, която е починала, когато са били млади. Единствената работа, която можа да си намери, бе като шивачка. За съжаление, никога не успя да намери нещо, което да се плаща добре.

— Двете сте били много близки, нали?

Тя кимна.

— Името ѝ беше Амелия — отвърна тихо. — Амелия Сейнт Джеймс.

Гувернантка, помисли си той, разсъждавайки на ум. Девън искаше да бъде гувернантка, също като майка си. Можеше ли да го уреди? И трябваше ли? Вътрешно тя беше готова за това, усещаше го инстинктивно.

— Ако искате — бавно започна той, — мога да ви науча да четете.

— Наистина ли? — Младата жена се вторачи в него.

— Да, наистина. — Направи пауза. — Модистката ще бъде тук утре, може да започнем на следващата сутрин.

— О, Себастиан! — ахна Девън. — Разбира се, че искам. Много при това. — Но радостта ѝ бе твърде мимолетна. Изведнъж устните ѝ затрепераха. — Себастиан — гласът ѝ се пречупи, — не знам какво трябва да...

— Без сълзи — посъветва я строго.

— Без сълзи — прошепна тя и му се усмихна по начин, който го накара да иска да прави салто на всеки площад в града, само за да види лицето ѝ да грейва така, както сега.

Ръцете му я стиснаха малко по-силно. Тя се изви леко срещу него. Кръвта му препусна яростно. Бедрото на Девън се притискаше точно срещу неговата мъжественост, която започна да набъбва и пулсира, и изду панталоните му. Дали тя я усещаше? Не. Не показваше видими признаци за това. Лицето ѝ беше обърнато под такъв ъгъл, че деликатната ѝ шия лежеше открита пред него, като покана към умиращ от глад човек.

Истински празник. Изкушение, което трябва да бъде победено. Но дори когато тази отрезвяваща мисъл мина през съзнанието му, той до болка искаше да притисне устни в основата на възхитителната ѝ шия и с целувки бавно да си проправи път до сочната сладост на устните ѝ...

Девън се освободи от ръцете му, но остана седнала в скута му. Срещу него. Срещу онази част от него, за която той не смееше да си помисли. Никога преди това не беше преживявал подобна агония. Стискайки зъби, Себастиан ѝ помогна да се изправи. После извърна тяло леко настрана, за да скрие доказателството за своята възбуда. След като стана, Девън поклати глава.

— О, Боже мили, сигурно изглеждам ужасно.

— Изглеждате прекрасно, Девън.

Тя се намръщи.

— Благодаря ви за милите думи, но аз знам, че изглеждам ужасно, когато плача. Очите ми са подпухнали и зачервени.

Маркизът извади кърпичка от джоба си и избърса сълзите по бузите ѝ.

— По-добре ли е сега?

Тя кимна послушно и издуха носа си с подчертано неженствен звук. Той искаше да се разсмее, искаше да задържи това пълно с противоречия създание — в един момент остро като бръснач, в следващия нежно като коте — и никога да не го пуска да си отиде.

О, Господи, това е лудост!

Едната ѝ ръка докосна предницата на ризата и жакета му. Себастиан затаи дъх. По дяволите, ако го докоснеше там, дори случайно, всичко щеше да започне отначало...

— О, Боже мой, измачкала съм ви дрехите! А изглеждахте толкова елегантен и прекрасен. — И преди да успее да ѝ отговори, тя произнесе най-странните думи: — Мисля, че мама щеше да ви хареса.

— А какво ще кажете за себе си, Девън Сейнт Джеймс?

— Аз изобщо не ви харесах първата нощ. И на следващия ден също... Особено на следващия ден. — Това беше денят, когато се бе опитала да го удари. Подобна откровеност го стресна, но той беше започнал да осъзнава, че Девън си е такава. — Но сега... Ами вярвам, че вие сте добър човек, Себастиан Стърлинг.

Добър. Бог знае, че мислите му не бяха добри. Топлият аромат на ямката в основата на шията ѝ го приканваше и му напомняше за друга мека, кадифена падинка, която той знаеше, че лежи скрита под полата на роклята ѝ.

О, да, мислите му бяха определено нечисти.

— Благодаря ви — отвърна ѝ почти грубо.

— Джъстин също е много добър човек.

Добър. Със сигурност никога не бе чувал жена да описва брат му с такива хубави думи. Избухна в дрезгав смях.

— О, Богове, само не му го казвайте. Той си въобразява, че е много опасен.

Между деликатните ѝ вежди се появи лека бръчица.

— Опасен ли?

— Да. Той всячески разпространява слухове, че никоя дама не е в безопасност в негово присъствие. — Себастиан се усмихна. — Да ви призна истината, аз го вярвам.

Девън премигна.

— А какво ще кажете за вас, сър? Вие също ли сте опасен човек?

— Силно се съмнявам. Джъстин смята, че аз съм най-почтеният и добре възпитан мъж от всички, които познава.

— Той също мисли, че вие сте най-изтънчения човек, когото познава.

— Той ли ви каза това?

— Не и с тези думи — призна тя. — Но имаше точно това предвид. Почувствах го. Каза, че имате търпението на светец.

— Сериозно? — Себастиан остана странно доволен.

На вратата се почука силно.

— Милорд — чу се глас. — Каретата ви е готова.

Младата жена отстъпи назад.

— Няма да ви задържам повече.

Себастиан не помръдна. Той седеше и гледаше лицето ѝ с въпросителен поглед. Тя сякаш прочете мислите му.

— Виждате ли? Не плача. Вече не. — Взе ръката му и я притисна до бузата си.

Всеки мускул в тялото му се напрегна. Стояха толкова близо един до друг, почти на един дъх разстояние. Полите ѝ докосваха гънките на палтото му.

Гърдите му се повдигаха от неравномерното дишане. Опасен, бе казала тя. Мили Боже, тя беше тази, която е опасна. Врълетяха го странни чувства. На желание. На потребност. Чувства, които нямаха място в този момент... в тази ситуация.

Девън беше в дома му. Под неговите грижи. Боже мой, той би трябвало да си търси булка... С усилие си наложи да си напомни коя е, къде са... и защо.

Джъстин грешеше. Той нямаше търпение. Категорично не. Искаше да я притисне до себе си, да целува устните ѝ и никога да не спира.

Но се задоволи само да вдигне ръката ѝ до устните си.

— Сигурна ли сте, че всичко ще е наред?

Тя кимна.

Почти му се искаше да беше казала „не“.

Искаше му се да прати по дяволите плановете си, да върви по дяволите причината, да върви по дяволите и балът у херцогинята. Искаше му се да прати по дяволите целия свят и да остане тук, но в крайна сметка се подчини на здравия разум. Постъпи така, както го бяха учили още от времето, когато беше момче.

Защото Себастиан беше човек, който винаги изпълнява своя дълг.

И така, маркиз Търстън отиде на бала на херцогинята и танцува с всяка чуруликаща безсмислици дама от висшето общество, но нито за миг не престана да мисли за Девън. И през цялата нощ носи в себе си смущаващия образа на две блестящи, златисти очи.

ГЛАВА 10

Два дни по-късно, точно в девет часа сутринта, Девън се появи в библиотеката. Себастиан беше вече там, седнал зад покритото с кожа бюро. Проникващите през прозореца на стаята слънчеви лъчи, осветяваха ясно очертаните му гъсти вежди, линията на дългия му елегантен нос и извивката на красиво изваяните му устни.

Обзе я странно усещане. Стоеше като вкоренена в пода, без да може да помръдне и едва успяваше да се справи с такова естествено и просто действие като дишането. И какво беше това странно стягане в гърдите? Инстинктивно се досети, че има много малко общо с недостига на въздух... а по-скоро с всичко, свързано със Себастиан и с чисто мъжкото му присъствие.

Той пишеше усърдно нещо върху лист пергамент. Дори и да беше усетил, че Девън стои на прага, с нищо не го показва. Погледът ѝ се насочи към дланите му — те бяха едри и силни, с дълги и загорели от слънцето пръсти.

С все още накъсано дишане, младата жена наблюдаваше как прилежно сгъва пергаментата на три, запечата го с капка горещ восък и притисна отгоре своя герб. Гледката на ръцете му породила у нея желанието да скрие своите собствени и Девън ги мушна в гънките на полата си. Въпреки че Танзи ѝ беше дала мехлем, който да втрива всяка вечер в кожата им, те все още бяха напукани и сухи.

Себастиан като че ли най-сетне забеляза присъствието ѝ. Бутна стола си назад и с лека усмивка на устните се изправи на крака.

— Е — промълви той, — виждам, че сте готова и нетърпелива.

Девън се съвзе набързо. Повдигна брадичка и пристъпи напред.

— Да, готова съм — заяви бодро. Влизайки навътре в стаята, тя прокара пръст по тежките томове, подредени по лавиците. Като си пое дълбоко дъх, извади една от книгите. — Ето тази — заяви категорично, плъзгайки показалец по златните ѝ ръбове. — Искам да мога да прочета тази.

Той погледна към корицата, след това обратно към лицето ѝ.

— Ще можете — отвърна ѝ твърдо. — Вашата решителност ще ви помогне, Девън.

Със закъснение, тя се взря с любопитство в извадения том.

— Каква е тази книга?

Себастиан повторно погледна към корицата.

— Това е сборник с английски фолклор. Приказни истории. Един от любимите на Джулиана, доколкото си спомням. — Той направи пауза. — Ако тази ви хареса, има двама братя, които пишат чудни приказки, просто очарователни, така са ми казвали. Мисля, че вторият им том излезе през тази година.

— Тогава ще прочета и тях — обеща тя.

Някакво бързо и малко необичайно изражение проблесна на лицето му и след това веднага изчезна.

— Какво? Мисля бяхте уверен, че мога да се справя с това?

— Да, Девън. Така е. Но се боя, че малко избързах. Книгите, които имам предвид са написани на немски език.

— От двамата братя, които споменахте?

— Да. От братя Грим.

— Вие и Джъстин живеете заедно в тази великолепна къща. Може би някой ден и вие двамата ще започнете да пишете приказни истории.

— Приказни истории? — Усмивката му беше краткотрайна. — Повярвайте ми, Девън, по-добре да оставим тази работа на братя Грим.

Младата жена прибра книгата на рафта, след това отново се обърна към него:

— Четете ли на немски?

— Да. Опасявам се, че не е много красив език. Казаха ми, че имам ужасен акцент.

За Девън това, че той може да говори — и чете! — на друг език, освен родния, беше изумително.

— Знаете ли още някакви други езици? — попита го почти на шега.

— Разбира се, но само гръцки и латински.

Разбира се. Изведнъж нейното образование ѝ се видя такова препятствие, с което тя не беше съвсем уверена, че е готова да премери сили.

Изражението на лицето ѝ би трябвало да я е издало.

— Не е нужно да учиш гръцки или латински. И немски, също — побърза да я успокои Себастиан. — Само малко френски, нищо повече.

— Френски? За какво? — Девън беше поразена. — Ние бяхме във война с тях. Дори не ги харесваме!

Маркизът се засмя тихо.

— Знам. Далеч съм от мисълта, че го разбирам, но светът, в който живеем, е доста странен. Всички френски неща са много желани у нас — като започнем от модата и стигнем до готвачите! А шивачката вече не е шивачка, а модистка. Френският език е нещо, което се очаква от децата да научат, така че, ако искаш да бъдеш гувернантка, боя се, че ще трябва да го знаеш.

Девън се замисли.

— Имате ли френски готвач?

— Господи, не! Аз съм изключително доволен от моя много английски готвач — подчерта той.

Девън се намираше затворена като в капан между надеждата и страха.

— Какво още трябва да науча? — попита предпазливо.

— Ще се стремя да ви науча на история и география, как да водите счетоводство. А когато сестра ми Джулиана се върне от континента, може да ви научи на тънкостите как да бъдете истинска дама. Музика, танци, бродерия и рисуване, такива неща. Джулиана е доста талантива в акварела.

Бродерия? Господ да ѝ е на помощ, на нея ѝ липсваха мамините умения с иглата. Що се отнася до акварелите, ами ако се окажеше още по-малко веща с тях? Сърцето ѝ потъна като камък.

Но преди да беше успяла да се опомни, под брадичката ѝ се плъзнаха дълги пръсти. С леко натискане на палеца и показалеца Себастиан повдигна лицето ѝ към себе си.

— Не гледайте така, Девън. Можете да се справите с това — насърчи я той. — Имам пълно доверие във вас.

Но в главата на Девън все още цареше хаос. Дали ще може? Колко време ще ѝ отнеме? Може би по-правилният въпрос е, с колко време разполага? Нямаше представа колко дълго Себастиан ще ѝ позволи да остане в къщата му. Тя отчаяно желаше да му повярва. И спокойната му убеденост някак си успя да я накара да го направи.

Може да го направи, помисли си яростно. Може да се научи да чете и всички останали неща, които той бе споменал.

Стимулът беше много силен: нямаше намерение да се върне на работа в „Гнездото на враната“. Отказваше да се върне в Сейнт Джайлс. Нямаше повече да бъде слаба. Нямаше да бъде смирена. Това беше единственият ѝ шанс да подобри живота си и би била глупачка, ако не се възползва максимално от тази възможност.

На устните ѝ се появи лека усмивка.

— Тогава, сър, предлагам да не губим повече време.

Проницателните му сиви очи блеснаха с одобрение.

— Превъзходна идея — похвали я той и веднага премина към делови тон. — Мисля, споменахте, че знаете буквите?

Тя кимна.

— Мама ги изписваше на земята. Предполагам, че мога да си ги спомня. — Девън събра върховете на пръстите си като колибка, затвори очи и започна да рецитира: А-Б-В-...

— Отлично. — Себастиан кимна одобрително. — Това ще улесни нещата. Ще откриете, че способността да се чете и пише, е ключът към всичко...

Така започнаха уроците ѝ.

Следващите четири дни, точно в часовете между девет и четири следобед, Себастиан и Девън се затваряха — или в библиотеката, или в кабинета му. Правеха почивка само за обяд и завършваха преди следобедния чай. Маркизът беше човек на думата и много точен, защото никога не закъсня дори и с минута. Също така беше и твърд привърженик на усвоените навици. Не беше чудно тогава, че младата жена изпитваше остро чувство на вина, когато една сутрин спря пред вратата на спалнята му.

Не можеше да устои на изкушението. Прислужницата току-що бе излязла от стаята му с куп бельо в ръцете си. Девън вече беше запозната с порядките в домакинството. Знаеше, че жената няма да се върне повече. Нито пък Себастиан — миг по-рано беше чула тътена на баритона му, идващ от долния етаж.

Затаила дъх, тя пристъпи вътре. Стаята много приличаше на своя обитател — масивна и тъмна — обзаведена изключително по мъжки.

Младата жена се промъкна покрай огромното легло с балдахин и подмина стойката за бръснене. С разтуптяно сърце отвори вратата на масивен шкаф. Веднага я обгърна уханието на чисто, колосано бельо — ароматът на Себастиан. Стараейки се да не размества нещо, пръстите ѝ се стрелнаха зад купчина сгънати шалчета. Докосването до дрехите му я накара да се почувства доста странно. Защото това беше все едно да докосва него. Като загърби тревожното усещане, тя концентрира усилията си и поднови търсенето.

Проклятие! Там нямаше нищо.

Обърна се и погледът ѝ попадна върху скрин с много чекмеджета. Сърцето ѝ препусна лудо, щом дръпна и отвори най-горното. От силата на движението излязлата ваза върху скрина силно се разклати. Девън успя да я хване точно навреме. Докато се укоряваше отвори следващото чекмедже. Потискайки нетърпението си, издърпа третото. Светлината от прозореца се отрази в нещо блестящо. Беше ли това нейната огърлица? Пулсът ѝ се ускори от вълнение, когато посегна към него.

Нещо докосна полите ѝ. Изпаднала в паника, тя погледна надолу. С нервен смях протегна ръка да потупа Бухтичка по главата, след което бръкна в чекмеджето още веднъж.

И тогава чу предупредителното ръмжене, вибриращо в гърдите на животното.

Девън замръзна. Бързо издърпа ръката си. Още преди да погледне през рамо, знаеше, че е хваната на местопрестъплението. Как, по дяволите, такъв едър мъж би могъл да се движи толкова безшумно?

Страните ѝ пламнаха. Младата жена се обърна. Себастиан стоеше на три крачки от нея. Позата му беше измамно спокойна — скръстил ръце пред гърдите си, той се подпираше с рамо на стената. Плътно прилепналите бежови панталони очертаваха всеки твърд мускул на бедрата му, а черното сако се бе опънало по раменете му. Краката му бяха обути в елегантни, черни ботуши.

Маркизът изглеждаше съвършено невъзмутим. Дори дружелюбен. О, Боже, имаше ли нещо, което да разтърси самообладанието на този човек? Той беше напълно спокоен. Вътрешностите ѝ се преобърнаха, тъй като осъзна, че това е зловещо спокойствие. Чертите на смуглото му лице се бяха изострили,

квадратната му брадичка беше издадена напред, а трапчинката на нея бе още по-силно очертана.

Бузите ѝ пламтяха, но тя нямаше да се остави да бъде изплашена.

— Е, Девън — заговори той с хладно учтив тон, — има ли какво да кажете в своя защита?

— Да — промърмори тя. — Трябва ли винаги да се промъквате така зад мен?

Изражението на лицето му стана още по-мрачно.

— Предполагам и този път ще ми кажете, че не крадете.

— Точно така. Търся си огърлицата!

— Защо не я поискахте от мен?

— А щяхте ли да ми я дадете? — изстреля в отговор. Нещо трепна на лицето му, нещо, което изпрати вълна от гняв през тялото ѝ. — Щяхте ли? — попита повторно.

— Не знам.

Очите ѝ блеснаха обвинително.

— Тогава разбирате защо не го направих. Във всеки случай, вие сте крадецът! Вие я взехте от мен, Себастиан.

— Това, че огърлицата беше у вас, едва ли е гаранция, че е ваша. Позволете да ви напомня, че закопчалката ѝ беше счупена.

— Аз я счупих!

— Е, поне това си признавате. Предполагам, че няма нужда да ви питам как е станало, нали? — Последните думи бяха съпроводени с многозначително повдигане на веждите. Дори и да я беше попитал направо, Девън не би му казала. Беше твърде разгневена от високомерното му държание и от арогантния жест, но въпреки това в съзнанието ѝ изплуваха ярки спомени.

Никога нямаше да забрави как беше счупила закопчалката. В онези ранни години рядко питаше майка си за своя баща, защото знаеше колко болезнен е този въпрос за нея. Майка ѝ почти не говореше за него, но когато това станеше, тя винаги неизменно споменаваше, че той е човек с благородно потекло. Тези оскъдни сведения не носеха на Девън нито полза, нито радост, още повече че другите деца ѝ се подиграваха и я наричаха копеле.

„Ти каза, че татко е бил джентълмен!“ — извика тя един ден. Нежните черти на майка ѝ се свиха от мъка. „Такъв беше“ — отвърна тя. „Тогава защо децата ме наричат копеле? — изкрещя Девън. —

Защо?“ Никога нямаше да забрави потресеното изражение на лицето на майка си, когато беше протегнала ръка и нежно бе отстранила лъскав кичур коса от бузата ѝ. „Девън — бе прошепнала. — О, мое сладко, скъпо дете...“ И тогава ѝ каза истината. „Едно лято, когато бях много млада и служех като гувернантка на племенничките на една мила дама от много заможно семейство, аз се влюбих... Влюбих се в сина на дамата и господарка на къщата. Той беше този, който ми даде това — и тя докосна кръста на шията си. — Бях глупава, защото не разбирах, че той е извън възможностите ми и стои много над мен със своето богатство и синя кръв. Когато му признах любовта си, той каза, че не може да се ожени за мен, не иска да се ожени за мен... Той... той ме отхвърли.“

И така, беше се оказало истина. Баща ѝ беше човек от благородно семейство.

Но едва ли бе благороден мъж.

Гласът на майка ѝ бе изпълнен с болка, но тя продължи: „Избягах в Лондон, защото няхах собствено семейство, бях съвсем сама. Няколко седмици по-късно узнах, че е паднал фатално по време на езда. А после разбрах, че нося неговото дете в утробата си. — Думите сякаш заседнаха в гърлото ѝ. — Работата беше оскъдна, но не можех да се откажа от теб... не можех! Нито можех да се обърна към семейството му. Вероятно от гордост. Или вероятно от инат, какъвто и ти притежаваш, мисля. Но повече от всичко се страхувах, толкова много се страхувах! Неговото семейство имаше влиянието и богатството да те отнеме от мен, а това беше нещо, което знаех, че никога не бих позволила, особено след като те видях. — Копнеж смекчи чертите ѝ, докато си играеше с огърлицата на шията си. — Наследила си неговия нрав — прошепна тя. — Неговата импулсивност. И очите ти са също като неговите. Също като него...“

Слушайки изповедта на майка си, Девън така се разгневи, както Амелия никога не го беше правила. Беше ядосана на непреодолимата тъга, която изпитваше майка ѝ, и която дори и сега изпълваше очите ѝ.

Въпреки че я беше отхвърлил, нейната майка никога не беше спряла да обича баща ѝ. Но момичето го мразеше, мразеше го заради болката, която бе причинил на майка ѝ и заради това, че беше използвал тялото ѝ. Разгневена, изтръгна огърлицата от шията ѝ. „Защо носиш това? — изкрещя тя. — Защо?“

Майка ѝ се разплака.

Това беше последният път, когато говореха за баща ѝ и последният път, когато довеждаше майка си до сълзи. Девън никога не беше могла да си прости, че разплака майка си този ден, защото в онзи момент беше осъзнала, че за нея огърлицата е едновременно терзание и утеха. Почти същото беше и за нея самата. Освен сантименталната ѝ стойност, тя ѝ напомняше за всичко онова, което майка ѝ беше преживяла и всичко, което Девън трябваше да се стреми да избягва.

Бавно вдигна очи към Себастиан.

— Това колие е мое — заяви тя ожесточено. — Било е подарено на майка ми от... много богат човек.

— Вашите отговори стават досадни, Девън. Признавам, че изиграхте възхитително представление. Бях започнал наистина да вярвам, че не сте крадла. Но сега изглежда, че трябва да ви предупредя. Отказвам да бъда използван. Няма да се оставя да бъда ограбен.

Ограбен?!

Тя процеди през зъби:

— Обещах на мама, че никога няма да стана крадла, проститутка или просякиня и държа на думата си!

Неговото мълчание ясно свидетелстваше за недоверието му. Разгневена, тя го нарече с такова мръсно име, че той не можа да повярва на ушите си.

— Майка ви ли ви научи да ругаете така?

— Мама никога не ме е чула да ругая. Тя беше най-добрата, най-нежната душа на този свят, и аз никога не бих я обидила по този начин. Вие, обаче, сте друго нещо.

— Това го разбрах. Жалко, че не са ви научили да контролирате езика си. — Стиснатите му челюсти показваха неговото неодобрение.

Това достави удоволствие на Девън.

— Какво, сър — каза тя с отровна сладост, — нима моят език е повече отколкото сте очаквали?

— Точно обратното. Това е всичко, което очаквах.

Те стояха много близко един до друг. Докато ѝ отговаряше, Себастиан се наведе още по-напред към нея. Усмивката ѝ се изпари. Устата ѝ пресъхна. Сърцето ѝ заби почти болезнено. Вероятността, че той е на път да я целуне, проблесна в ума ѝ. О, що за нелепа мисъл! И

все пак, всичко в спора им изведнъж се беше променило. Изправена пред самоуверената му дръзка мъжественост, тя усети как пулсът ѝ се учести до крайност. Но тя нямаше да отстъпи. Нямаше да му достави това удоволствие. Вдигайки глава нагоре, забеляза, че погледът му се плъзна по шията ѝ и се устреми към откритата плът на гърдите ѝ над корсажа. По-скоро към щедрата им изпъкналост и гънката между тях.

— Престанете да зяпате в пазвите ми!

— Скъпа моя — рече той провлачено, — вие имате само една пазва.

Гневът ѝ избухна.

— Е, спрете да зяпате!

Погледите им се срещнаха в безмълвна борба.

— Нека бъдем откровени един към друг, Девън. Посетих „Гнездото на враната“. Видях другата барманка — Бриджит, мисля. Да, името ѝ е Бриджит.

Младата жена се почувства така, сякаш лицето ѝ беше обхванато в пламъци. Завладя я изгарящ срам, който стигна до най-потайните кътчета на душата ѝ. Но гневът, който растеше с всяка секунда, далеч го превъзхождаше. Себастиан беше отишъл там, за да провери нейната история, за да провери нея самата.

— Тя изглежда не изпитваше неприязън към мъжа, чийто ръце бяха в корсета и под полите ѝ.

— Бриджит — заяви Девън спокойно, — не е проститутка.

Устните му се извиха с отвращение.

— Ако наистина мислите така, тогава вашите представи за морал са силно изкривени. — Тя отвори уста, готова да му даде достоен отпор. Преди да успее да каже и дума, той продължи: — Няма съмнение, че е проститутка. Бих искал да знам, как стоят нещата с вас.

Девън го зашлеви с цялата сила, на която беше способна. Шокът, изписал се на лицето му, ѝ подеждаше удовлетворяващо.

— Но това е напълно логично предположение — защити се сковано той.

— А вие сте проклет крадец!

— Какво, пак ли се връщаме към това?

— Вие сте — продължи тя с треперещ глас, — вие сте лицемер! И да, знам какво означава тази дума. Как смееете да ми се подигравате, като в същото време не можете да свалите очи от гърдите ми.

Забелязала съм как се взираше в тях, когато си мислите, че не ви гледам!

— Ако се бяхте покрили прилично, нямаше да го правя.

Девън ахна.

— Моля, сър, не забравяйте, че вие бяхте този, който ми натресе тези рокли. — Модистката все още не беше доставила нито един от новите ѝ тоалети.

— Защото си помислих, че вие сте един размер с Джулиана.

— Очевидно е, че не съм — отвърна му грубо.

Слаба червенина започна да пълзи нагоре по врата му.

— Истината е — промърмори той, — че изпълвате роклите на Джулиана по начин, по който тя не би могла.

— И, разбира се, аз съм виновна за това.

— Какво ще кажете за роклята, с която бяхте в нощта, когато ви намерих? За бога, ако не сте проститутка, то със сигурност изглеждахте като такава.

— Вие определено сте решили да мислите най-лошото за мен, нали? — нахвърли се яростно върху него. — Как смеете да съдите Бриджит или мен, вие, с вашата голяма къща, с всичкия този разкош? — Тя заби пръст в средата на широките му гърди. — Смея да твърдя, че не сте прекарвали целия си живот целомъдрено. Всъщност, смея да твърдя, че е имало повече от една жена в леглото ви!

Отначало Себастиан се стресна от атаката ѝ, след това заяви оскърбен:

— Аз съм мъж.

Като че ли това обясняваше всичко. Като че ли можеше да обясни каквото и да е. И при това говореше с тон, реши хладнокръвно Девън, на мъж, който си мислеше, че има пълното право да притежава всяка жена.

Разбира се, няма спор, че от него се излъчваше фатално и силно мъжко присъствие. Самата тя го беше усетила още от първия миг, още от първия поглед в очите му. И сякаш тялото ѝ беше оживяло от някакво познание. Нямаше нищо невероятно в това, че и много други жени намираха широките му рамене, тесните бедра и черната му лъскава коса за неустойимо привлекателни, също като нея.

Освен това доказателствата бяха неопровержими. Погледът ѝ се спусна по-надолу. Костюмът му на благородник не успяваше да скрие

силата на дългите му бедра. Приличаше на жребец.

Себастиан вирна брадичка.

— Престанете да гледате моя... моя...

— Чатал? — подсказа му тя.

— Не бъдете вулгарна — предупреди я строго.

Тя му отвърна с подчертана любезност.

— Ако исках да бъда вулгарна, щях да кажа...

— Девън, достатъчно!

С невъзмутимо изражение, младата жена повдигна поглед към лицето му, което все още бе намръщено.

— Вие казахте, че сте мъж. Помислих си, че трябва да проверя.

По-късно Девън щеше да се почувства засрамена, че се е осмелила да говори толкова дръзко. Но не и сега. Искаше ѝ се да злорадства. Маркизът току-що бе получил пример за това как той се отнасяше към нея и беше сигурна, че изобщо не му е харесало.

Тя изправи рамене. Обратно към въпроса, от който бе започнало всичко. И заяви с леден тон:

— Сега, след като установихме, че не сте прекарвали живота си целомъдрено, кажете ми: някога спали ли сте с жена, на която сте платили за това? — Той продължаваше мълчаливо да я гледа от височината на своя ръст, със съвсем високомерен израз. — Имали ли сте такъв случай, милорд?

— Нямам нужда да плащам на жена, за да легне с мен — отвърна рязко. — Но дори и да имах...

Тя го прекъсна.

— Нека позная, милорд. Смяя да предположа, че при вас, хората със синя кръв, е по-различно, нали? — Тя не му даде никаква възможност да реагира. — Признавам, че съм любопитна. Поддържате ли любовница? Плащате ли ѝ къщата, дрехите и...

— Това не е ваша работа — каза строго Себастиан. — Много сте нахална, Девън.

Младата жена изсумтя. Нямахше нужда от отговор. Беше попаднала точно в целта.

Погледна го право в очите и каза:

— На вас никога не ви се е налагало да си задавате въпроса къде и кога ще бъде следващото ядене, Себастиан. Никога не сте прекарвали и една нощ, треперейки от студ. Така че не се осмелявайте да ме

съдите. Не смейте да съдите Бриджит. Да, тя приема мъже в задната стаичка. Да, тя го прави за пари — а как иначе да нахрани братята и сестрите си? — Очите ѝ горяха.

Събирайки полите си в ръка, тя се насочи към вратата. Но преди да излезе, се обърна и го погледна право в очите.

— И за ваше сведение, аз ще имам обратно огърлицата си преди да напусна вашия дом.

ГЛАВА 11

Когато Себастиан влезе в спалнята си и завари Девън с ръце в собствените му чекмеджета — е, може би, не буквално! — той беше бесен както на нея, така и на себе си. Проявил бе излишна доверчивост, тъй като започна да вярва, че в началото е грешал относно нея. Но присъствието ѝ в неговата стая доказваше точно обратното.

Той многократно нарече себе си пълен глупак за това, че се беше поддал по такъв начин; че е бил заслепен от пищната ѝ чувственост... и разбира се от нейния чар.

Тя беше буйна. Импулсивна. Тя го провокираше. Дразнеше. Тя не беше нито свенлива, нито срамежлива. Тя беше наполовина дама, наполовина дива котка, и напълно непредсказуема.

Ах, да. Нейният чар...

Искаше му се да я разтърси, дори когато копнееше да я привлече в прегръдките си, и да я целува, докато не може да каже ни думичка повече. Когато я хвана в стаята си да рови из нещата му, всичко, за което бе могъл да мисли, беше да я дръпне към себе си, да улови тези нейни изкусителни, непокорни устни със своите и да я целува, докато и двамата полудеят от желание. Искаше да пъхне ръце под корсета ѝ и да напълни шепи с щедрата ѝ мека плът, да оголи гърдите ѝ и да завърти език около тези възхитително оцветени зърна.

Нейните гърди...

Нямаше никакво съмнение, че е изключително чувствена в тази част от анатомията си, но не по начина, по който един мъж би се надявал. Себастиан не беше усетил, че внимателното му изучаване на гостенката е било толкова очебийно. Или може би това беше само защото той никога не бе допускал, че ще го нахока така, както го беше направила.

Колко неубедително беше звучал! Погледни ме в очите, бе настояла тя в нощта, когато беше решила да избяга. И беше права. Той действително я оглеждаше, когато си мислеше, че тя не го вижда. Дори

Джъстин бе успял да държи погледа си над шията ѝ! В далечните кътчета на съзнанието си, Себастиан се чудеше каква ще е в леглото. Е, имаше само един начин да разбере, реши той с черен хумор.

Няма начин! Все пак днес не беше допринесъл с нищо за нейното благоволение.

— Огън и жупел! — произнесе на глас и разсеяно опипа бузата си. Господи, все още го наболяваше! Все още не можеше да повярва, че тя го бе зашлевила. Никога преди не бяха му удряли плесница. Но и никога не бе давал повод за това. Разбира се, никога не беше казвал това, което току-що бе изрекъл.

Истински срам! Честно казано, трябваше да си признае истината. Беше заклеил като проститутки онези жени, които разтварят краката си за всеки мъж, готов да плати тяхната цена — жени като Бриджит. Бе се отнесъл към тях с изключително презрение, без нито за миг да се замисли за причините, заради които една жена би поела по този път. Вероятно е бил убеден, че това е съзнателен избор; със сигурност никога не бе считал, че зад този избор стои някаква необходимост — необходимост като братя и сестри!

И се запита... беше ли гладувала Девън? Страдала от студ? Имаше ужасното чувство, че е така.

И като си помисли за това...

Докато не срещна Девън, той почти не се замисляше за онези, които имаха по-малко късмет от него. Но не всички бедняци бяха крадци и разбойници, утайката на обществото — като Хари и Фреди. Без съмнение има много като майката на Девън — Амелия Сейнт Джеймс — жена, останала сама да се грижи за детето си... жена, оставена на милостта на съдбата.

И той трябваше да отдаде нужното признание, когато това се налагаше. Девън Сейнт Джеймс беше направила всичко възможно, за да промени положението си.

Очарователна. Ето каква беше тя. Абсолютно очарователна. Виж ти, Себастиан едва се удържа да не се разсмее, бездомницата му беше дала урок! Не че бе склонен да се смее, когато тя го зашлеви. В действителност го беше накарала да се замисли за доста неща.

Маркизът не чака дълго преди да се спусне надолу по коридора. Не се доверяваше напълно на Девън, че няма да избяга отново. Тя беше в подходящото настроение да направи точно това.

Себастиан ускори крачка. В бързината си почти се сблъска с Танзи, която излезе иззад ъгъла. Ръцете ѝ бяха обвити около една голяма кутия.

— Милорд — извика тя, а очите ѝ искряха. — Милорд, погледнете! Това току-що пристигна от модистката. Госпожица Девън ще бъде толкова доволна, не мислите ли?

Дали щеше да се зарадва? След сцената в неговата стая, Себастиан искаше да се увери в това.

— Ако нямате нищо против, Танзи, аз бих се погрижил това да бъде доставено на госпожица Девън.

— Както желаете, милорд. — Танзи направи реверанс.

Той изчака прислужницата да изчезне от погледа му и почука на вратата на Девън.

— Кой е?

Маркизът се намръщи. Гласът ѝ беше леко приглушен. Дали плачеше?

Той не отговори. Не посмя. Вместо това, смело влезе в стаята ѝ.

Тя точно ставаше от леглото. Когато го погледна, очите ѝ блестяха. От поста си в края на леглото, Звяра изръмжа. Себастиан остави кутията долу, близо до вратата. Грабна мелеза от мястото му, върна се обратно в коридора, сложи кучето да седне на дупето си, затвори вратата пред малката му космата муцуна и се обърна към Девън.

— Трябва ли вечно да ме тормозите? — извика тя.

— Така изглежда.

Младата жена мълчаливо го наблюдаваше как пресича стаята, а когато съвсем приближи до нея, извърна глава.

Това изобщо не го обезсърчи. Той я хвана и я дръпна да се изправи. Тя опита да отскубне ръце от неговите, но Себастиан не я пусна.

— Девън — помоли той, а гласът му бе много тих. — Погледнете ме!

Погледът ѝ бе съсредоточен някъде в средата на гърдите му.

— Не — отказа почти трескаво тя. — Не!

Проклинайки, мъжът плъзна пръсти под брадичката ѝ.

— Девън, моля ви! Моля ви!

Дългите ѝ гъсти мигли трепнаха, а след това се повдигнаха нагоре. Младата жена се втренчи в него с огромните си влажни очи. Себастиан затаи дъх.

Тя не плачеше, но беше опасно близо до това. Той почувства наранената ѝ гордост от начина, по който задавено си поемаше въздух и болката ѝ го нарани до дъното на душата му.

Маркизът я погледна съсредоточено и се обърна към нея с тържествена сериозност:

— Девън — започна той, — поведението ми днес беше ужасно. Извинявам се най-сърдечно за онова, което ви наговорих. Не би трябвало да съдя Бриджит така сурово. — Направи пауза. — И вас, Девън. Беше грешно от моя страна да ви съдя, особено сега, когато ви познавам по-добре.

От устните ѝ излезе нечленоразделен звук. Тя се хвърли към него и сграбчвайки го здраво, се прилепи към тялото му. Той я прегърна.

— О, Себастиан, много съжалявам. Не трябваше да се промъквам в стаята ви. И беше много грозно от моя страна да ви ударя. Заболя ли ви?

Лека усмивка разтегна устните му.

— Ще е необходимо повече от един шамар от такова малко същество като вас, за да ме нарани — излъга той.

Девън наклони глава назад, за да го погледне, изражението ѝ бе много загрижено. Златистата ѝ коса, хлабаво навита около главата ѝ час по-рано, падна и се разпиля в естествен безпорядък по раменете ѝ. Младата жена се усмихна с облекчение на неговото опровержение.

Нещо дълбоко вътре в него се стегна, нещо изцяло извън границите на неговия контрол. Той знаеше така сигурно, както слънцето изгрява, обявявайки началото на нов ден, че ще направи нещо глупаво.

Нещо безумно. Нещо, което не беше планирал, но Бог му беше свидетел, че мислеше за него ден и нощ, още от момента, в който тя бе пристъпила прага на дома му. Знаеше, че трябва да опита тези меки розови устни, с готовност отворени под неговите...

Или да умре.

И така, за миг, дълъг колкото един удар на сърцето, устата му покри нейната. В очите ѝ блесна изненада, но Девън не се отдръпна назад.

В някаква далечна част на съзнанието си той беше убеден, че тя ще го направи. Това накара сърцето му да подскочи, а гърдите му щяха да се пръснат от вълнение. Господи, колко беше тънка и крехка в сравнение с него! Ароматът на косата ѝ беше главозамайващ, а усещането да я държи в ръцете си беше опияняващо. Той я притисна здраво към себе си, като при това се опасяваше, че може да я смачка. Но тя се залюля до него и трепетният прилив на топлия ѝ влажен дъх срещу устата му го изгори го кости.

Това беше само един намек за целувка, една малка частица от онова, за което жадуваше, но Себастиан интуитивно почувства, че ако се поддаде на нарастващата възбуда, бушуваща в кръвта му, значи да положи Девън на леглото, да смъкне дрехите ѝ и да се гмурне дълбоко в утробата ѝ.

Здравият му разум рязко се завърна. Той отдръпна устни и отстъпи назад. Бистрите ѝ, широко разположени очи се отвориха. Младата жена примигна объркана.

Като прочисти гърлото си, маркизът каза тихо:

— Простете ми.

Девън поклати леко глава, избягвайки погледа му.

— Всичко е наред.

— Не — отвърна преднамерено спокоен, — не е наред. Един джентълмен не би си позволил това. Поне аз не би трябвало да го правя.

— Тогава, защо го направихте?

Този път той беше този, който извърна поглед.

— Не знам.

На практика сега можеше да усети тежестта на нейния взор. Любопитно! Да долови безмълвните ѝ въпроси. Ако го притиснеше, как, по дяволите, щеше да ѝ отговори? Не можеше да ѝ каже истината — че когато я погледне, изгаря от копнеж да оголи гърдите и тялото ѝ и да прокара устни и език по тях, както и да направи всичко останало, дявол да го вземе!

Себастиан никога не бе считал себе си за страхливец, но в този момент беше точно такъв. Не би могъл да срещне погледа ѝ, дори животът му да зависеше от това! Но след като премина този миг, който със сигурност беше най-неудобният в живота му, тя кимна към голямата, завързана с панделка, кутия.

— Какво носите там? — попита го шепнешком.

Той бързо грабна кутията и я постави на леглото.

— Танзи каза, че това е пристигнало току-що. — Кимна към кутията. — Хайде, отворете я.

Девън дръпна предпазливо бялата сатенена лента, след което махна капака. Смръщила вежди, тя се наведе напред и докосна малките гънки на плата.

— Първата от вашите рокли от модистката — обясни ѝ Себастиан. — Смея да твърдя, че пристигна тъкмо навреме.

Младата жена се изчерви и прехапа устни, но очите ѝ сияеха от радост, когато извади от кутията бяла муселинена рокля на сини цветчета.

— О, Себастиан! — извика тя. — Колко е прекрасна!

Чисто бяла долна риза и фуста бяха следващите неща, които измъкна отвътре. Тя възкликна радостно, като видя и тях.

Част от напрежението му го напусна.

— Премерете я — предложи той.

— О, да! Да! — Лицето ѝ засия. — Но ще трябва да ми помогнете с копчетата.

Преди да успее да ѝ отговори, тя грабна тоалета и бельото и се втурна зад паравана. Последва шумолене на дрехи и роклята, с която Девън беше облечена, увисна върху преградата.

Главата на Себастиан се въртеше ту към паравана, ту към вратата. Наистина трябваше да остави всичко това на Танзи, помисли си той. „Ти току-що се нарече джентълмен“, прозвуча подигравателен глас в главата му. „Защо не се държиш като такъв?“ Защото това беше Девън и нито едно от обичайните правила не бе приложимо тук. Той поспори със себе си още малко, но краката му останаха като вкопани в пода.

Нямаше намерение да я информира, че много повече го бива да помага на жените да се освободят от дрехите, отколкото да ги облекат.

С лениво движение извади от кутията изящно бяло боне, хващайки го с два пръста за връзките.

— Има също и боне — извика към нея. — Сега можете да се отървете от това дрипаво овехтяло нещо, с което дойдохте тук. — Той изгледа с отвращение въпросния предмет, завързан около единия стълб на старинния креват.

— В никакъв случай! — дойде незабавният ѝ яростен протест. — Аз си обичам бонето! То беше първото ми, нали знаете?

Себастиан сви рамене. Когато станеше дума за мода, с жените не можеше да се спори. В детството си Джулиана беше ужасно пристрастена към една грозна зелена бухнала рокля, която настояваше да носи всеки ден. Бавачката се оплакваше, че трябва да я изтръгва от ръцете ѝ сред вопли и крясъци всяка сутрин, когато не ѝ разрешаваше да я облича. След като порасна достатъчно, за да не може да я носи, тя настоя да има няколко тоалета в черно, в знак на траур за загубата на най-любимата си рокля.

— Чорапи и жартieri — продължи той, когато Девън се появи иззад паравана.

Тя бързо ги грабна от ръката му.

— Обърнете се — изкомандва го младата жена.

Той се подчини, но въпреки това можеше да я наблюдава с периферното си зрение как приседна на един стол, вдигна полите на роклята над коленете си и започна да обува чорапите от фина бяла коприна на стройните си крака, докато той се възхищаваше на тънките ѝ, добре оформени глезени и прасци. Развеселен осъзна, че би могъл да стане обект на заслужените ѝ упреци.

— Пантофки? — попита, и без да дочака отговор, ѝ ги подаде. След това се наведе услужливо. С ръка на рамото му, Девън нахлузи първо едната, после и другата пантофка. След което дойде ред на чифт фини дантелени ръкавици.

Със завихрени поли тя се обърна с гръб към него. Роклята стоеше хлабаво около раменете ѝ. На Себастиан му се искаше да смъкне надолу проклетото нещо, а не да го вдигне нагоре! Редица от малки перлени копченца очакваше вниманието му. С пресъхнала уста той се втренчи в стройния ѝ гръб, разделен от деликатната извивка на гръбначния ѝ стълб, покрит от толкова ефирна тъкан, че без проблеми различаваше меката бяла плът отдолу. Почти неохотно раздвижи пръсти. Упорито потискаше в себе си желанието да притисне устни към копринената кожа на тила ѝ, оголена, за да му осигури достъп до копчетата. Несъзнателно сравни ширината на дланта си с талията ѝ. Ръцете му бяха едри и тъмни, за разлика от нейното бяло и с деликатни форми тяло. Почувства се едва ли не тромав и недодялан — той, Себастиан Стърлинг, маркиз Търстън — пред нея, една бездомница!

Изведнъж Себастиан се намръщи.

— Девън, къде ви е корсетът?

— Мразя подобни неща. И няма да нося. Те са уреди за изтезание.

— Една дама винаги носи корсет.

Тя вдигна упорито брадичка.

— Е, аз няма. Никога не съм носила и никога не ще го направя.

Тя не носеше корсет. Никога не беше носила. И никога нямаше да носи. Девън говореше за изтезания. Ей богу, самата тя беше майсторка на изтезанията, които за него нямаха край!

Но в действителност младата жена не се нуждаеше от корсет. Ако не беше видял и не беше почувствал, той никога нямаше да се досети.

Себастиан приключи със задачата си и насочи Девън към огледалото в позлатена рамка, стоящо в ъгъла. Ако по-рано тя почти танцуваше от вълнение, то сега, пред огледалото, странно защо, не зае дори горделива поза. Остана с наведена надолу брадичка достатъчно дълго време, докато най-накрая се осмели да повдигне глава, за да види отражението си. И замря втренчена в него.

— О! — прошепна, и след това отново: — О! — Прокара длан по корсажа. — Отива ми! — Пое си въздух. — Себастиан, тя ми стои добре! — Младата жена сияеше цялата. Очите им се срещнаха в огледалото. — Вие какво мислите? — попита, останала без дъх.

— Ами — проточи той замислено. — Бих казал, че нещо липсва.

— Какво? — притесни се тя. — Какво?

— Не съм сигурен. — Маркизът се престори, че я изучава, наклони глава най-напред на една страна, после на другата. — Ръката ѝ се приближи трепереща към гърлото, но жестът ѝ не беше много сигурен. — Да. Точно такива са и моите мисли.

Себастиан извади нещо от джоба си. Погледът ѝ не се откъсваше от него, докато той поставяше фино гравираната верижка от сребро около шията ѝ. Кръстът легна кротко в ямката под гърлото ѝ.

— Моята огърлица! — Девън прокара пръсти по лъскавата повърхност, почти с благоговение. — Вие сте я поправили — прошепна, после прехапа устни.

— Да — призна той с тъжна усмивка. Всъщност беше изпратил колието на бижутер в деня, когато ходи в Сейнт Джайлс.

Тя бавно се обърна към него. Очите ѝ, тъмни и питащи, потърсиха неговите.

— Защо? — попита с треперещ глас. — Себастиан, защо? Помислих си...

— Вие бяхте права — обясни тихо. — Не бива да я държа при себе си.

Тя прехапа устни, очите ѝ се насълзиха.

— Себастиан, аз... аз не знам какво да кажа. — Силна емоция, която не се опита да скрие, се изписа на лицето ѝ.

Този простиച്ък жест — и без усилия от негова страна — ѝ беше донесъл толкова много удоволствие. Може би за първи път в живота си маркиз Търстън се почувства смирен.

— Просто ми кажете благодаря — отвърна небрежно.

Девън му благодари, но не и по начина, по който се очакваше.

Тя протегна ръце, заплете пръсти в тъмната коса на тила му и дръпна главата му надолу към нейната.

Без да продума, го целуна по устата.

Дузина предупредителни звънчета звъннаха в главата му, потвърждавайки, че е бил прав. Защото, ако първата целувка беше сладка...

Тази беше още по-сладка.

ГЛАВА 12

Девън бе целувана и преди — ако притискането на мокри, лигави устни върху нейните можеше да се счита за целуване. Винаги преди в „Гнездото на враната“ кожата ѝ настръхваше и тя се извърщаше и гледаше да се отдръпне, стремейки се да избегне наглите, похотливи притискания на клиентите към нея. Това беше нещо, което търпеше в името на запазването на работата си.

Но това тук не беше нито похот, нито разврат.

Нито пък нежелано.

Защото със Себастиан, тя искаше да бъде грабната и пленена. Пленена завинаги. И ако искаше да се извива, е, щеше да се извива още по-близо до тялото му. Всичко това продължи само миг, но то завладя сърцето ѝ завинаги.

Никога не беше преживявала нещо подобно на натиска на устните му към нейните. Отчаяно копнееше да обвие ръце около него, да зарови пръсти под ризата му, за да открие гладката опъната кожа и твърдите му мускули. И ако целувката беше продължила малко по-дълго, може би щеше да направи точно това.

И през следващите дни не можа да забрави. *Себастиан я беше целунал! Той я беше целунал!*

Може би беше наивно. Може би — глупаво, но би могла да се закълне, че в целувката му имаше нещо повече от утеха. Нещо замайващо и опияняващо, и пламенно, което намекуваше за тлееща чувственост. Беше изпитала пронизваща болка, когато ѝ се извини. Но си напомни, че той беше човек с безупречни маниери.

Нещо се беше случило в този ден в стаята ѝ. Девън не можеше точно да определи какво бе то, но всеки път, когато се сетеше за тази целувка — а това беше почти всяка секунда, когато беше будна! — пръстите на краката ѝ отново се свиваха в пантофките.

Това я подтикна да погледне към Себастиан, който седеше зад бюрото си. Тази негова убедителна компетентност ускоряваше пулса ѝ и кожата ѝ настръхваше, щом той се намираще наблизко. Самият му вид

караше всичко в нея да трепери. Понякога дори го молеше за помощ, когато това не бе наистина необходимо, защото умението ѝ да чете се бе подобрило значително.

Един следобед се беше загледала в трапчинката на брадичката му, ъгловатата му челюст и вече наболата му тъмна брада. Изглежда вниманието ѝ се бе задържало по-дълго върху него, отколкото си мислеше, защото много скоро чу гласа му:

— Девън — повика я търпеливо, — внимавате ли?

— Не — изгърси младата жена. — Твърде съм заета да ви гледам.

Следващия следобед тя бе потънала в дълбоко мечтателно съзерцание, тъй като той седеше до нея от много дълго време. Рисунките, които бе поставил пред нея, бяха като обвити в мъгла. Долавяше как перото му проскързва при писането, после спира — неговите обяснения все едно попадаха в глухи уши.

Дори когато беше седнал, върхът на главата ѝ едва стигаше до раменете му. Той беше толкова висок и силен, и красив... Ухаеше на чисто и свежо. Ръкавът му често-често докосваше нейния. Струваше ѝ се, че го прави нарочно и че самото ѝ присъствие пали пожар в кръвта му. Въртейки дупе, тя се плъзна по-близо до ръба на стола... и до него.

Да. Така беше по-добре. Сега, ако извърнеш глава, както и ако той случайно би направил същото, устните им щяха да се окажат на един дъх разстояние...

Би ли изпитал нужда да я целуне отново? Възможността устните му, топли и гладки, да се окажат върху нейните, я накара да потръпне вътрешно.

И точно в този момент дойде ужасяващото откритие. Оказа се, че докато е била ангажирана да изрежда списъка с най-завладяващите обаятелни качества на Себастиан, нейният оглед не е останал незабелязан.

Само че той едва ли изглеждаше очарован от това.

Маркизът остави перото на мястото му в мастилницата и се обърна към нея:

— Девън — попита, — има ли нещо, за което трябва да се погрижите? — Младата жена го погледна неразбиращо. — Нека бъда пряк тогава. Имате ли нужда да използвате тоалетната?

— Не! — възкликна тя.

— Но вие непрекъснато се въртите — посочи той.

Гореща вълна се втурна към бузите ѝ и те почервеняха.

— Не е заради това!

Той подпря лакти на облекения в кожа плот на бюрото.

— Тогава защо?

В този момент Девън беше сигурна, че лицето ѝ пламтеше.

Как би могла да признае, че му се възхищава? Че си мислеше, че е най-божествено красивият мъж, който някога е съществувал на земята?

— Раната още ли ви боли?

— Не. Чувствам лека болка, само когато си поема дълбоко въздух. — Със сигурност едва ли можеше да диша, щом той беше до нея.

Себастиан кимна, ясните му сиви очи безпогрешно се насочиха направо към нейните.

— Тогава, какво се върти в главата ви?

— Нищо — отвърна. — Защо мислите така?

— Понеже се вирахте в мен — отговори ѝ много ласкаво. — И продължавате да го правите.

— О — започна тя с тънък гласец. — Простете ми. Това е просто, защото... вие миришете — изтърси младата жена.

Сега той беше този, който се изненада.

— Не ви разбрах?

— О, не искам да кажа, че миришете лошо — побърза да го увери тя. — Просто, никога не съм била до мъж, който ухае така, както вие. Така свежо и чисто, на колосани дрехи и... и нещо друго.

— Това е... от сапуна ми за бръснене. — Изглежда страдеше от липса на думи.

— И мирише божествено, наистина, Себастиан! И аз... аз... о, ами — завърши тя смутено, — предполагам, че нито една жена не ви е казвала подобно нещо, нали?

— Че мириша ли? С една дума, не.

— И предполагам, че една дама никога не бива да казва това на джентълмен?

— Точно така — съгласи се Себастиан.

Девън подръпна гънките на полата си.

— Навярно си мислите, че съм глупава.

— Не — в очите му проблеснаха пламъчета. Усмивка изви ъгълчетата на устните му.

— О! — възкликна тя. — Вие не ме приемате сериозно!

— Съвсем не е така! Макар че... да си призная, нашите разговори клонят към границата на — той сви устни, — необичайното.

— Да не би да ми се присмивате? — попита.

— Малко.

Поне не лъжеше.

— Просто имам чувството, че мога да бъда себе си, когато съм с вас — обясни младата жена. — Не трябва да се преструвам на нещо, което не познавам. — Прехапа устни. — Но съжалявам. Няма да кажа тези неща отново...

— Не — прекъсна я той и поклати глава. — Не съжалявайте. Не се притеснявайте да ми казвате всичко. Не се страхувайте да ме питате, за каквото ви хрумне. — Младата жена беше изненадана да види, че леката му усмивка изчезна. — И не се променяйте, Девън. Не се променяйте, заради когото и да било. — Погледът му беше странно пронизващ, но гласът му остана спокоен. Ръцете му уловиха нейните, отпуснати в скута ѝ. — Разбирате ли ме?

Очите ѝ шареха изпитателно по лицето му. Беше шокирана да открие, че всеки момент ще заплаче.

— Нямате нищо против, да казвам онова, което искам?

— Ни най-малко.

— И мога да ви питам за всичко, което ми хрумне?

— За всичко, което пожелаете — обеща той.

— Тогава, милорд, кажете ми как, за бога, успявате да се обръснете. — Наведе се към него и в очите ѝ затанцуваха весели пламъчета. — Тук! — Тя постави върха на пръста си точно в трапчинката на брадичката му.

Себастиан се засмя с тих и мелодичен смях.

— Много внимателно — отвърна и потърка с ръка твърдата четина на челюстта си.

В този момент сърцето ѝ наистина се разтопи.

И оттук насетне, когато бяха заедно, винаги беше така. Сетивата на Девън бушуваха. Сърцето ѝ пееше. Тя обожаваше начина, по който ъгълчетата на устните му се извиваха нагоре, когато маркизът се

опитваше да се прави на строг и се бореше със себе си, за да не се смее на държанието ѝ така, както бе направил онзи ден в библиотеката.

Тя обичаше да го разсмива, тъй като усещаше, че от време на време, той е твърде сериозен.

За шестте седмици, които бе прекарала в дома на Стърлингови, Девън бе добила представа за начина на живот в светското общество. Всяка сутрин, докато Себастиан четеше „Пъблик Леджър“, тя седеше до него и си бърбеше с лакея Чарлз. В повечето случаи, погълнат от статиите във вестника, младият мъж от време на време вметваше по някоя дума, лениво отпивайки от чая си.

Влизайки една сутрин, Джъстин ги обяви за най-скучната двойка, която бе виждал. Това се случи по време на закуска, когато Девън, както обикновено, научаваше за лекомислените развлечения във висшето общество от Джъстин, който, често ги забавляваше с разкази за похожденията си от предишната вечер — цензурирана версия, подозираше младата жена. От друга страна, тя се наслаждаваше на слуховете, които се носеха сред висшето общество относно борбата за високоценените покани за Алмак, които даваха право на достъп до най-модерните клубове, както и кой с кого е бил видян на езда в Хайд парк.

— Добро утро — поздрави Себастиан няколко сутрини по-късно.

— Добро утро — отвърна тихо Девън, докато намазваше филийката си с масло.

Тя усети побутване по голия си крак. Когато Чарлз застана между тях, за да налее чай на Себастиан, младата жена отпи от своя шоколад. Другата си ръка мушна под масата. Щом лакеят отстъпи встрани, погледът на Себастиан беше фиксиран върху нея.

— Девън, видях това.

— Какво видяхте?

— Моля ви, не хранете Звяра под масата.

— Бухтичка също се нуждае от храна. — Разбира се, беше ужасно от нейна страна да го дразни по този начин, защото маркизът и Звяра все още се намираха във враждебни отношения и продължаваха да се гледат един друг с взаимно презрение.

— Девън, Звяра не ходи нормално, а се поклаща. Коремът му се влачи по земята. Това куче има апетит като на кон. Последното нещо, от което се нуждае, е допълнителна храна, включително и онези

вкусни парчета месо, които знам, че му дават всяка нощ. — Младата жена едва не се задави. Притисна салфетката към устните си. Ей богу, те бяха точно това, от което Бухтичка се нуждаеше! — Още повече — промърмори мъжът, — това е разхищение на съвършено приготвена храна!

„О, Господи, нима Себастиан не знае?! Очевидно, не.“ Но тя имаше понятие как да му го каже. Той няма да бъде доволен...

„Сега, реши младата жена, моментът може би е подходящ за смяна на темата.“

Девън погледна към върволицата лакеи, които сновяха напред-назад през отворената врата на трапезарията.

— Каква е цялата тази суматоха?

— Подготвят се за тази вечер.

— Тази вечер?

— Да. Домакин съм на официален прием. — Себастиан я погледна над вестника. — Не съм ли ви споменал?

Тя поклати глава.

Не беше изненадана, разбира се. Поканите валяха като дъжд в дома му. Всяка сутрин той внимателно ги пресяваше. Празници, балове, соарета. Ако се отзовеше на всяка покана, то маркизът изобщо не би имал време да спи!

Естествено, че от своя страна и той е длъжен да организира подобни забави.

Девън беше наясно, че никога няма да бъде част от този изтънчен светски живот. Но се ползваше с някои привилегии, а изкушението бе неустойимо...

— Себастиан? — прошепна младата жена.

— Ммм?

Тя се поколеба.

— Имате ли нещо против да гледам? — Той свали вестника надолу. И безкрайно дълго се взира мълчаливо в нея. Девън започна да се чуди дали не беше казала нещо нередно. — Ще остана извън полезрение — побърза да го увери. — Вашите гости дори няма да забележат, че съм там. Ще бъда тиха като мишка, невидима и безшумна. Моля ви, кажете „да“, Себастиан. Обещавам, че няма да ви злепоставя. — Затаи дъх и зачака, изглежда щеше да чака вечно.

Но нещо проблесна в очите му, а след това той проговори:

— Не се притеснявам за подобни неща. — Усмихна се леко. — Разбира се, че може да гледате.

Девън скочи и го прегърна, очите ѝ блестяха.

— Благодаря ви — пропя тя. — О, много ви благодаря!

Изпълнен със странна смесица от емоции, младият мъж я проследи с поглед, докато напускаше трапезарията. Малките неща ѝ доставяха такова удоволствие — Боже мой, да наблюдава прием, на който дори не можеше да присъства! Беше проявил небрежност, като не ѝ съобщи по-рано за тържеството. Ако можеше да го отмени, би го направил, но тогава светските клюкари щяха да започнат да задават прекалено много въпроси. Той сви устни. Исусе, ако можеше да се откаже от глупавото си заявление, че си търси съпруга! В интерес на истината, това не беше нищо друго, освен едно безпокойство. Не можеше да търпи побърканите глупаци, които постоянно се изпречваха на пътя му. Толкова много неща се бяха случили, откакто направи своето заявление. Твърде много. Все пак, това беше в същата нощ, в която доведе Девън Сейнт Джеймс в дома си... и в живота си.

Себастиан усети тежест в гърдите си — тежест, която го задушаваше. До дъното на душата му беше противна мисълта, че Девън трябва да бъде затворена, скрита от очите на всички — това изобщо не беше приемливо. Тя беше така сладка, красива и пленителна, а той никога не се бе чувствал толкова ниско, мръсно и нищожно. Тя не мислеше по този начин, но той да. Въпреки това, нищо не можеше да се направи.

Колкото и да му се искаше, не можеше да я покани на приема, точно поради причината, която Джъстин му беше споменал в един разговор. Светското общество несъмнено би се отнесло подозрително към факта, че тя е неомъжена жена, живееща под един покрив с двама ергени, и не би простило за това, независимо от обстоятелствата. Ако Джулиана беше тук, ситуацията би била съвсем различна. Но, уви, вчера бе получил бележка от нея, в която пишеше, че е вече в Италия и може да остане там по-дълго. И Бог му беше свидетел, че няма право да я вини, не и след ужасното ѝ преживяване от миналата година. Сестра му бе станала неволна жертва на неизбежен скандал... и нищо чудно, че се беше заклела никога да не се омъжва!

Скандал. Тази дума му беше отвратителна. Боже, презираше я с всяка частица от съществуването си!

Коего го караше още по-решително да се стреми да предпази Девън дори от най-малкия намек за скандал, мрачно си помисли той. Ако присъстваше тази вечер на приема, щяха да възникнат въпроси, на които още не беше готов да отговаря — и тя нямаше да получи поста на гувернантка, който толкова много желаше. Когато му дойде времето, реши Себастиан, ще измисли история, с която да обясни присъствието ѝ в дома си, такава история, която да остави репутацията ѝ неопетнена.

Също така, много го притесняваше положението с Хари. Не ѝ беше споменал нищо, но източниците на Джъстин бяха предупредили, че Хари продължава да търси бременната жена, убила брат му. При мисълта за това, кожата на Себастиан настръхваше от ужас. Не би рискувал да я издаде — нито на полицията, нито на Хари. По дяволите, помисли си уморено, нищо не можеше да се направи.

По-късно същата вечер Девън се настани на балкона зад големите саксии с папрат. Това беше идеалното място, защото можеше да наблюдава непосредствено тържеството, без да бъде забелязана. Ако имаше късмет, каза си смело, би могла да научи едно друго за добрите маниери.

Всичко беше като в приказките, които тъкмо беше привършила да чете. Вази със свежи цветя изпълваха въздуха със своя лек, нежен аромат. Дамите носеха пищни тоалети — комбинация от коприна и атлаз, блестящи на светлината на свещите, на ушите и шиите им искряха перли и скъпоценни камъни, а в къдриците им — ленти и пера. Господата бяха облечени с панталони и плътно прилепнали смокинги, с високи и твърди от колата яки. Това беше едно увлекателно зрелище — това и целият прием.

Но погледът ѝ, отново и отново, се връщаше към Себастиан. Той се разхождаше небрежно сред гостите си с присъщото му вродено изящество. Когато веднъж се спря, обърна глава така, че Девън съзря силните му чувствени устни и здравата му челюст. При вида му, ако стоеше права, щеше да се плъосне на пода от слабост в коленете.

Не беше забелязала, че Джъстин липсва, докато не го видя да се качва нагоре по стълбището с лека стъпка.

Младата жена притисна гръб към стената.

— Тихо! — прошепна тя, когато той застана до нея. — Нали не се виждам?

— Не — увери я мъжът. — Дори не знаех, че сте тук, докато не стигнах до площадката.

— Не подслушвам — оправда се бързо.

В очите му се появи дяволит блясък.

— О, Девън — поклати глава, — знаете ли, колко неща бихте могли да се научите, ако го бяхте направили! Бихте могли да се окажете богата жена до дълбока старост. — Девън още се опитваше да разбере, какво означава това, когато той посочи с пръст: — Преместете се наляво и погледнете между перилата. Така ще бъдете в състояние да виждате всичко. Човек се научава на тези неща още като дете. — Девън го послуша и се убеди, че е бил прав. Сега можеше да вижда, както трапезарията, така и гостната. — А по-късно, ако имате шанса да станете свидетел как три красиви госпожици изчезват в градината заедно с мен — усмивката му беше безразсъдно смела, — не казвайте на никого, че това съм бил аз.

— Три! — Девън беше шокирана.

— Ако искам, мога да ги направя и четири.

— Вие сте непоправим! — скара му се тя, без да му е ядосана, защото знаеше, че я дразни. Отново погледна надолу. — Себастиан каза, че това е едно малко събиране. Но според мен, там долу, трябва да има най-малко стотина души.

— Виждате ли човека, който стои в отсрещния край, до камината? — Девън кимна. — Това е виконт Тембърли. Той слага нещо в панталоните си, за да подчертае по-ясно... — как да се изразя по-деликатно? — мъжките си дадености. Или може би трябва да кажа липсата на такива.

Девън леко го плесна по рамото.

— Аз не съм толкова наивна. Никой мъж не би направил такова нещо!

— Нима? Попитайте вдовицата Блакуел, която стои до него. Тя знае. Без съмнение много по-добре от собствената му жена. — Девън отвори уста и бързо я затвори. Странно изражение премина през лицето на младия Стърлинг, но след това той се засмя. — Какво, да не би да сте шокирана? Ах, Девън не се заблуждавайте. Съпругата на Тембърли също има своите — направи многозначителна пауза — ... развлечения.

— Ами Себастиан? — Изведнъж сърцето ѝ заби силно. — Дали любовницата му е тук?

Цяла минута мъжът я наблюдава с неподправено изумление. Тогава каза:

— Той ви е говорил за нея? Дори на мен не е споменавал нищо!

— Е, не че ми е казал... Предположих — призна си тя.

Джъстин кимна.

— Себастиан е изключително потаен, когато става въпрос за такива неща. Но да отговоря на въпроса ви — не, тя не е тук. Да си призная, никога не съм виждал някоя от неговите любовници. Но съм чувал, че е актриса на име Лили. — Девън започна да диша по-свободно. — Себастиан никога не би бил толкова глупав, че да се появи открито с любовницата си. Не и сред тази тълпа. Вярвате или не, вие виждате пред себе си каймака на висшето общество. — Тя се наведе внимателно напред, за да съзре херцога, графа и неговата графиня, които той беше посочил. — А ето там, е гранд дамата сред всички тях, вдовстващата херцогиня Карингтън.

Херцогинята беше доста миниатюрна на ръст, върху бялата ѝ коса се кипреше боне, украсено с перли. Въпреки че се подпираше на бастун, тя се движеше по начин, който не остави в Девън никакво съмнение, че тази особа е много важна и значима. Младата жена по-скоро изпита страхопочитание към нея.

— Себастиан присъства на нейния бал на следващата вечер, след като намерих Бухтичка.

— Да, спомням си. И считам, че тя има най-разкошната къща в Лондон, а нашата влиза в първата десетка.

На нея ѝ беше трудно да си представи по-великолепна къща от тази и го сподели с Джъстин.

— Смея да твърдя, че дори и самият дявол би бил приет в светското общество, ако получи покана от херцогинята да я посети. Херцогът се спомина преди около десетина години, доколкото си спомням. Нейният син, Маркус, почина преди много време и титлата беше наследена от племенник на съпруга ѝ, но те не са в близки отношения. Себастиан е убеден, че тя е превърнала обществото в арена, на която разиграва своите си игри, защото си няма никого на този свят.

— Колко самотно и колко тъжно — промълви Девън, все още загледана в старицата. — Маркус в ранната си детска възраст ли е починал?

— Боже мой, не! Във всеки случай, той беше женкар, способен да засрами дори мен! Афери с омъжени жени, афери с неомъжени жени, дуели... Херцогинята потушаваше всеки скандал, защото го обожаваше и се опитваше да го вкара в правия път. Беше опустошена, когато го загуби.

— Как се случи това?

— Паднал от коня и си счупил врата.

За един дълъг момент Девън се вторачи в херцогинята. Синът ѝ беше точно от хората, които тя презираше. Но какво беше донесло богатството на заможната вдовица? Къщите ѝ бяха празни, а може би и сърцето ѝ също.

— Какво, Девън, нима ви е жал за нея? — попита с учудване Джъстин.

— Е... — започна тя.

— Не — прекъсна я грубо. — Херцогинята може с един поглед да унищожи човек. Една нейна дума и той може да бъде заклеен завинаги като глупак. Тя казва каквото мисли и мисли, каквото ѝ харесва. — По устните на събеседницата му плъзна намек за усмивка. Майка ѝ често беше казвала същото и за нея. — И когато започне да размахва този проклет неин бастун... Бог да пази всеки, който попадне на огневата линия.

Девън не можа да се въздържи и се засмя на глас.

— Опасна жена, а?

— Най-опасната — съгласи се той.

— Себастиан изглежда не се бои от нея — почти с гордост констатира тя.

— Няма съмнение, Себастиан умее да се справя с нея. Погледнете, херцогинята го е хванала под ръка. Наистина вярвам, че когато става въпрос за брат ми, тя с радост ще изиграе ролята на сватовница. — *Сватовница?* — Виждате ли? Тя го води при госпожица Дарби. Една добра, покорна мома, но без достатъчно плам за Себастиан. Ще умре от скука с нея. — Седнал на парапета на балкона и гледайки отвисоко Девън, Джъстин се засмя тихо. Остроумничеше ли, зачуди се тя, или се подиграваше? С него никога и за нищо не

можеше да бъде сигурна. — Давай, старче, точно така. Сложи старата дама да седне в креслото, покажи ѝ най-изискания си поклон и изчезвай... О, винаги галантен, към млади и стари, това е моят брат.

Девън не можеше да откъсне очи от Себастиан. Едва бе успял да се отърве от херцогинята, когато го заобиколи цяло ято красавици.

Усмивката ѝ помръкна.

— Боже милостиви — възкликна раздражено, — нима искат да го задушат?

— Доста сполучливо наблюдение, Девън. — В смеха на младия мъж сега прозвуча явна подигравка. — Себастиан наскоро обяви, че започва да си търси невеста.

Сърцето ѝ пропусна удар, дишането ѝ стана болезнено плитко.

— Невеста? — повтори едва-едва.

— Да. Той е маркиз Търстън и не е в първа младост. Нужен му е син и наследник. И тези жени се умилкват около брат ми, е, те всички се надяват да го уловят за съпруг. Ключките са пълни със спекулации за това коя ще бъде бъдещата му булка. — Девън сплете пръсти в скута си. И се отпусна съвсем спокойно назад. — Но никоя жена няма да го хване. Познавам брат си — когато се ожени, съпругата му ще бъде по негов избор, а не защото тя го е избрала. Смяя да твърдя, че затова нито едно от тези чуруликащи пиленца, събрани сега около него, няма да му стане жена — те са адски нетърпеливи да го постигнат. Един Господ знае, че дори и намек за скандал не бива да опетнява бъдещата му невеста. Когато Себастиан реши да се жени, това ще бъде най-подходящата млада жена — с безспорно родословие и безупречно поведение.

— Със синя кръв — бавно изрече Девън.

— Със синя кръв — повтори Джъстин. — Нищо по-малко за него. — Той посочи с брадичка към ъгъла, където една жена точно в този момент се спря до арфата. — Ако трябва да участвам в облог, то аз ще заложа на Пенелопе Хардинг. Тя е тиха. Интелигентна. Благовъзпитана.

Девън не искаше да гледа. Не желаше да види жената, която би могла да стане бъдещата съпруга на Себастиан. Но нямаше и сила на земята, която можеше да я спре.

Усети болезнено стягане в гърлото си, не можеше да си поеме дъх.

— Много е красива — каза тъжно.

Дребна, с лъскава черна коса, Пенелопе Хардинг седна на стола пред арфата, акуратно оправяйки гънките на роклята си. Докато Девън я наблюдаваше, Себастиан се присъедини към младата жена. Каза ѝ нещо. Пенелопе кимна и изящното ѝ лице сякаш засия. Ефирните връхчета на пръстите ѝ докоснаха струните на инструмента.

Пенелопе запя.

Салонът се изпълни с най-прекрасния, най-чистия звук, който Девън беше чувала.

Дълго след като Джъстин се върна при гостите, дълго след като последната нота беше заглъхнала, дълго след като аплодисментите стихнаха и всички се преместиха в трапезарията, Девън седеше сама в тъмното. Неподвижно.

И отчаяно се опитваше да прогони раздиращата болка в гърдите си.

Може би причината за тази болка бяха думите на по-младия Стърлинг. Или може би начинът, по който всички замлъкнаха, за да слушат изумени сладкогласната Пенелопе. Или може би жестът на Себастиан, който незабавно бе протегнал ръка, за да помогне на зашеметяващата Пенелопе да се изправи. Тя пееше като ангел. И облечена в блестяща бяла коприна, изглеждаше като такава.

Девън погледна надолу в скута си. Колко жалка и безвкусна изглеждаше самата тя, седнала тук в красивата си нова рокля.

Когато вечерта започна, тя си въобразяваше, че двамата със Себастиан са влюбени. Но сега, когато приемът почти приключваше, Девън усещаше остра душевна болка. Да се влюби в мъж като Себастиан... би било неразумно, каза си тя. Много, много неразумно. Защото той беше толкова далеч над нея, колкото звезда, блестяща високо в лунното небе.

А тя беше само едно камъче в калта.

Що се отнася до целувката, която бяха споделили, нищо чудно, че той се беше извинил. Беше глупаво да си мисли, че тази целувка е нещо повече от каприз.

Трябваше добре да запомни това.

ГЛАВА 13

Няколко дни по-късно, Себастиан влезе в библиотеката и видя, че Девън седи в креслото с крака, провесени през страничната облегалка.

— Мила моя, една дама винаги държи краката си на пода.

— А един джентълмен никога не се появява без сако. — Тя многозначително погледна към навитите ръкави и голите му до лактите ръце.

— Туше. — Той повдигна вежди, но не направи опит да вземе жакета си, който лежеше праметнат на стола зад бюрото му. Седна на мястото си, след това вдигна поглед към младата жена. — Май сме малко сприхави днес? — очите на Девън заблестяха. — Може би тогава, закуската не ви е харесала?

Нито думичка в отговор. Днес тя трябваше да се подготвя за урока си по география. Беше прекарала голяма част от сутринта зад писалищната маса, взирайки се в пространството, със смутен израз на красивото си лице.

Себастиан излезе иззад бюрото си и се приближи до глобуса, монтиран на специална поставка.

— Девън? — Махна ѝ с ръка да отиде при него. Тя се изправи с въздишка. — Къде се намира нос Добра надежда? — Младата жена вяло посочи в близост до Северния полюс. — Интересно — отбеляза сухо той, — вчера не беше на това място.

Ъгълчетата на устните ѝ увиснаха надолу:

— Какво значение има? Няма да ходя там.

Има логика, реши той.

— Много добре, тогава ми покажете къде е Лондон. Знам, че сте ходили там.

Неохотно, тя направи малък кръг с показалеца си върху глобуса.

— Отлично — похвали я той. Девън дори не го погледна. Раменете ѝ бяха сковани, тя изобщо не приличаше на себе си.

Отговаряше на въпросите вяло, без обичайната си преливаща жизненост. — Девън, болна ли сте?

— Не. Но вие ми изглеждате доста уморен, сър.

— А вие сте доста невнимателна. — Поне бе успял да привлече вниманието ѝ. Най-сетне погледът ѝ се обърна към него.

— Защо се тревожите, Себастиан? За мен? След като се върнете от вечерните приеми, вие не заспivate до зори. Знам го. Виждам светлината в процепа под вратата на спалнята ви.

Наблюдава я дълго с изпитателен поглед. Леките сенки под очите ѝ свидетелстваха, че и тя също не спи. Явно не беше прекратила нощните си обиколки из къщата. Но като имаше предвид сегашното ѝ настроение, не възнамеряваше да спори с нея.

— Харесвам нощта — отвърна безгрижно той. — И винаги съм я харесвал.

Това съвсем правдиво изявление, очевидно не успя да убеди Девън.

Безспорно, трудно му се отдаваше да се концентрира върху работата по време на уроците им. Понякога, когато тя стоеше наведена над дългата махагонова маса в средата на помещението, той се любуваше на възхитителното ѝ малко задниче, което се полюшваше ту на една, ту на друга страна. Харесваше му да я наблюдава как бърчи чело, когато е съсредоточена. Беше му заявила, че не желае да се взира в гърдите ѝ, така че трябваше да се задоволи с това, което му се предоставяше.

Но това не беше всичко.

Задълженията, които винаги бяха толкова важни за него, останаха на заден план. Предпочиташе да прекарва времето си с Девън, отколкото да го губи в посещения на светски приеми, изискващи присъствието му, за да си търси невеста. С нея не беше необходимо да се придържа към светските маниери и формалности и не трябваше да мисли за отговорностите, произтичащи от титлата му. Още повече, че с нея никога не скучаеше. Въпреки че беше необразована, притежаваше остър и възприемчив ум. Говореше без заобикалки и не криеше чувствата си зад неспирно бърборене, фалшив смях и безсмислени разговори. Беше забавна, както никоя друга жена досега.

Себастиан не искаше да се отказва от това — от закъснелите й уроци. И нямаше намерение да я държи на разстояние. Досега се бе наслаждавала на обучението си.

— Не става дума за мен — каза той. — Мислех, че ви харесва да учите.

— Така е — промърмори тя неохотно. Ентузиазизираната реакция, която тя би показала преди две седмици, липсваше.

Маркизът се намръщи.

— Последните няколко дни се държите странно. Какво не е наред?

Младата жена отвърна поглед.

— Нищо — произнесе много тихо.

— Познавам ви вече достатъчно добре, затова не се опитвайте да ме лъжите — уверено възрази той. — Да не сте променили решението си? Мислех, че искате да станете гувернантка.

— Искам. Но...

Колебанието й беше доказателство за нейното нещастие, което от своя страна оказваше влияние върху най-съкровенията му чувства. Подпирайки хълбок на бюрото си, той се присегна, обгърна с пръсти нейните и придърпа младата жена към себе си.

— Но какво? — Погледът му шареше по лицето й. Меките й розови устни плътно се притиснаха. — Девън... — започна той с леко предупреждение.

— О, добре де! Ако искате да знаете аз... аз не мога да пея.

— Моля?! — Себастиан премигна учуден.

— Чухте ме. Ако някога го направя, всички ще се втурнат панически към вратата и ще избягат на улицата.

За един дълъг миг той остана втренчен в нея с недоумение. След това внезапно го осени прозрение:

— Чула сте Пенелопе? — Когато Девън кимна нещастно, той едва не се разсмя, но навреме се усети, че в името на собствената си безопасност не бива да го прави. — Девън — изрече внимателно, — малцина могат да пеят като Пенелопе. — Тази тактика изглежда не даде резултат. Навярно бе необходимо насърчаване. Опита отново: — Може би само ви се струва, че не можете да пеете.

— Не — отвърна му почти отчаяно. — Не, ето чуйте — и тя запя някаква песничка със слаб, треперещ глас. Себастиан се постара на

лицето му да не се появи изражение, което тя би могла — с право! — да приеме за съжаление. В ъгъла, Звяра седна и започна да вие. Маркизът изгледа помияра заплашително.

Приключила с пеенето, Девън го гледаше с очакване. Младият мъж забеляза отпуснатите ѝ в отчаяние рамене. Дявол да го вземе, сега трябваше да внимава много повече от всякога, егото ѝ в този момент беше твърде крехко.

— Девън, за да бъдеш истинска дама, се изисква повече от уменията да пееш.

— Да — съгласи се с горчивина тя. — Знам.

— Може би вашият талант се крие в свиренето на пиано...

— Може би въобще нямам никакъв талант.

— Странно — произнесе той, загледан в нея. — Не мислех, че сте от хората, които се предават толкова лесно.

— Нямам намерение да се отказвам, нито да се предавам. Просто съм искрена. Вие цените честността, нали?

— Много високо.

— Тогава престанете да се опитвате да ме убеждавате.

— Въобще не съм се опитвал да...

— Моля ви, Себастиан, позволете ми да довърша. Работата не е само в Пенелопе. Наблюдавах дамите на вашия прием. Аз никога не бих могла да бъда като тях. Никога! — възкликна яростно Девън. — Не съм свадлива, нито завистлива — или може би съм?! Знам, че като гувернантка няма да участвам в подобен род забавления. Наясно съм, че гувернантките или компаньонките не могат да се стремят да попаднат във висшите кръгове на обществото. Но ако искам да обучавам деца или да правя компания на някоя богата възрастна дама, трябва да имам подходящите маниери...

— Ще имате подходящите маниери, ако се научите да седите изправена.

— Не е само това. — Тя посочи с пръст към глобуса, после към книгите, разтворени на масата. На лицето ѝ се изписа огорчение. — Има и друго. Аз не мога да шия; как, по дяволите, да се науча да бродирам? Веднъж помагах на мама за една рокля и така стегнато заших ръкавите, че заприличаха на барабан! Никога няма да съм в състояние да мога да скицирам, няма смисъл дори да опитвам — вероятно ще измъча горката ви сестра до смърт! Никога няма да се

науча да говоря френски. Все още се опитвам да прочета нещо на собствения си език. — Гласът ѝ едва не се пречупи, но тя успя да го стабилизира, преди смело да продължи. — Не мисля, че имам някакъв шанс, Себастиан. Предполагах, че мога да се справя с всичко това, но има толкова много да уча...

— Девън, замълчете!

— Себастиан, аз...

— Шшт! — Прекрасните ѝ устни трепереха. Сърцето на младия мъж се сви. — Чуйте ме, Девън — каза ѝ тихо, — и ме слушайте внимателно. Много съм доволен от успехите ви в училището. Те наистина са невероятни.

— Казвате го просто така. — Тя поклати леко глава.

— Не. — Беше непреклонен. — Нищо подобно. Предполагам, че се чувствате претоварена. И това не е изненадващо. Вие усвоихте невероятно количество знания за съвсем кратък период от време. Кога беше това? Малко повече от месец, откакто започнахме? Убеден съм, че е така. — Прекара ласкаво върховете на пръстите си по изящното ѝ носле. — Сега — каза сериозно, — успех ли да ви накарам, да се почувствате по-добре?

Очите ѝ се взряха в неговите, сякаш искаше да се убеди, че говори искрено. Навярно думите му я удовлетвориха, защото най-накрая кимна:

— Да, успяхте. — Тонът ѝ бе тържествен, но устните ѝ се бяха извили в лека усмивка. — Както винаги.

Себастиан затаи дъх. Искеше му се да я целуне. Ужасно му се искаше. Но тя можеше да си помисли, че единствената му цел са само целувките, а той не желаете това. Погледът му се плъзна от нея към глобуса и обратно към жената. Беше пътувал по целия свят. Яздил бе камили в Египет. Беше се потил и задъхвал в жегите на Индия. Вчера ѝ бе показал всички места, които беше посетил.

А Девън познаваше единствено Сейнт Джайлс.

Боже мой, помисли си той, тя е била в ада и се е върнала от там!

— Изправете гръб и поемете дълбоко въздух, мила моя. Защото предполагам, че знам нещо, което ще ви накара да се почувствате много по-добре.

Той я отведе във входното фоайе, където заповяда да приготвят каретата и да донесат наметалото на Девън.

— Себастиан! — Тя примигна учудено. — Какво правите?

— Излизаме — заяви младият мъж.

— Излизаме! Къде?

Той постави изящната ѝ длан в свивката на лакътя си и нежно погали ръката ѝ.

— Да видите света, който не познавате.

Каретата излезе извън града, където въздухът беше топъл и свеж, а небето — синьо и блестящо. Девън седеше с нос, притиснат до стъклото, напълно омаяна от красивата природа навън. Себастиан седеше до нея, очарован от гледката, която представляваше младата жена.

В малко китно селце, близо до Лондон, те вечеряха в прелестна крайпътна странноприемница. Девън хапна с удоволствие, доброто ѝ настроение се възвърна. Беше въодушевена и жизнерадостна, и той се радваше от сърце, че я беше извел далеч от града, за целия ден. Промяната на обстановката беше точно онова, от което се нуждаеше тя, след дългото ѝ пребиваване в затвореното пространство на дома му.

Беше вече тъмно, когато се върнаха обратно в града. Преминавайки през площад Гроувнър, Девън извърна глава, за да види огромната къща в края на площада. Себастиан се засмя под нос на по детски удивеното ѝ лице.

— Не ще и дума, тази сграда прилича на замъка в една от книгите ви!

— Вярно е — съгласи се той. — Там живее вдовстващата херцогиня Карингтън.

— О, да, тя беше на вашия прием онази вечер. Джъстин ми я показа. — Няколко минути по-късно преминаха покрай тухлена постройка в григориански стил. — О, много ми харесва тази къща! Кой живее в нея?

— Виконт Тембърли.

Тъглчетата на устните ѝ се отпуснаха надолу.

— Като си помисля още веднъж, доста е грозна.

Себастиан вдигна вежди. „Много странна промяна на мнението“, реши той.

— Мога ли да попитам, защо?

— Не го харесвам.

— Девън, но вие дори не го познавате. — Той замълча. Вниманието му се изостри и веселото настроение го напусна. Стисна устни. Тембърли беше известен като женкар и пускаше ръка на всяка привлекателна жена. Но братът на виконта му беше добър приятел, следователно, се чувстваше длъжен да включи в поканата и Тембърли. Но сега обаче се зачуди дали Девън бе срещнала виконта на приема. Ако се бе случило нещо, за което той не знаеше? Нещо, за което не му бе казала? Това ли беше отговорът за безсънните ѝ нощи? Ей Богу, ако Тембърли само беше посмял да ѝ хвърли похотлив поглед, щеше да го удуши със собствените си ръце! Себастиан се размърда и се обърна към нея, така че да може да вижда по-добре лицето ѝ. Веднага щеше да разбере, ако криеше нещо от него. — Какво — попита със стоманени нотки в гласа си — е направил Тембърли, за да заслужи такова неодобрение?

— Той има жена и любовница.

Сякаш тежест падна от раменете му.

— Откъде знаете това? Не — вдигна ръка, — нека позная. Отново Джъстин.

Въпреки че беше леко ядосан, не можеше да промени нищо. Джъстин не беше способен да държи езика зад зъбите си и обичаше да си прави шеги.

— А вие? — попита тя спокойно. — Ами вие, Себастиан? Ще поддържате ли любовница, когато се ожените?

Намекваше му за неговия стремеж да си намери съпруга. Нямаше нужда да пита как е разбрала, това не беше тайна, разбира се. Той обаче никога не беше разговарял за това с нея — какъв смисъл имаше? Но напоследък търсенето му на невеста беше станало обект на много спекулации във всеки скандален вестник в града — беше я видял да чете клюките в последните им издания. Не беше обърнал почти никакво внимание, когато разбра, че тя поглъща сплетните с такъв плам, а си мислеше, че това е добре за развиване на умението ѝ да чете.

Беше го приканила към честност. Е, какво пък, щеше да ѝ отговори искрено на въпроса.

— Не знам.

— Не знаете — повтори тя.

— Не. Разбира се, не може да се изключи подобна възможност. Факт е, че повечето джентълмени постъпват така.

— Ясно — произнесе тя с меден глас. — Кажете ми, очаквате ли вашата съпруга да ви бъде вярна?

— Тя ще ми бъде вярна — отговори навъсено, — иначе няма да бъде моя жена.

— Значи ще изисквате от нея пълна лоялност?

— Верността и лоялността вървят ръка за ръка. — Беше съвременното му твърдение.

— Поправете ме, ако съм ви разбрала погрешно — отвърна с язвителен тон, — но вие очаквате от съпругата си безусловна честност, преданост и вярност, докато отказвате да ѝ дадете същото от своя страна?

— Не бих го казал по този начин. Тя ще изпълнява дълга си като съпруга, а аз — моя като съпруг.

— И какво, ако си хване любовник?

— Няма! — Очите му блестяха. — Един мъж трябва да знае, че наследниците му са заченати от него!

— Все пак, вие можете да си позволите да имате любовница. Това е едно и също, нали?

— Със сигурност не е!

Тя го гледаше, стиснала здраво устни. В златистите ѝ очи бушуваше буря.

Той въздъхна.

— Девън, традициите във висшето общество са различни. Вие не разбирате...

— О, разбирам — възрази му студено. — Разбирам, че е грешно мъжът да има едновременно съпруга и любовница. Съпругът е длъжен да бъде верен на жена си, както тя му е вярна. Съпругът е длъжен да се грижи за своята съпруга така, както тя се грижи за него. И като човек, който се предполага, че е загрижен за благоприличието, мисля, че би трябвало да знаете това!

Е, каза си наум Себастиан, тя определено е непреклонна по отношение на това, кое е правилно и кое — грешно. Потисна смеха си, преди да е забелязала забавлението му.

И все пак беше впечатлен. Нейната проповед бе прозвучала като кодекс на честта, който трябваше да се спазва от съпрузите.

Същите ценности, които бяха толкова скъпи и за него.

Той се опита да се докосне до ръкава ѝ; младата жена дръпна ръката си.

— Девън — започна тихо той, — може би ще ви е интересно да разберете, че вече нямам любовница. — Защо ѝ доверяваше такава нещo, и самият той не знаеше. Но нещo вътре в него, нещo, което напълно не разбираше, го принуди да го направи.

— Защо трябва да ме интересува? — избухна тя.

Защо наистина, запита се той, и се отпусна назад върху възглавниците.

Каретата подскочи от някаква неравност на пътя. Наклони се леко на една страна и Себастиан протегна ръка, за да задържи Девън. Този път младата жена не се отдръпна. В следващия миг тя вирна малкото си носле, отново към него.

— Какво стана с нея? — попита сковано. — Прекрасната Лили, нали? Скарахте ли се?

Как, по дяволите, бе узнала за Лили? Аха! Несъмнено отново Джъстин, осъзна с досада Себастиан.

Но самият той бе започнал този разговор. Сега не беше съвсем сигурен как да го приключи. Едва ли би могъл да признае, че няколко вечери след появяването на Девън в дома му, той бе посетил Лили. Беше я погледнал и бе почувствал... нищo. Пламенната ѝ целувка за поздрав го беше оставила равнодушен. Нямаше нито ответна искра, нито намек за желание.

Тогава разбра, че между тях всичко е приключило, и ѝ го каза. Възмущението на Лили беше напълно естествено. Направи му бурна сцена, докато не ѝ предложи щедро обезщетение. След което тя на практика измърка...

Тези пикантни подробности, обаче не бяха нещo, което би трябвало да разкрие пред младата жена до себе си.

— Просто дойде време да се разделим.

— И вие я пуснахте да си отиде, ей така? — Тонът ѝ бе по-скоро обвинителен. Подобна логика го порази. Мислеше си, че тя ще бъде доволна.

— Прекрасната Лили, както я нарекохте, ще си намери някой друг. Уверен съм, че вече си е намерила.

— А, ако не е?

— Непременно ще си намери. Обикновено така става с... — последва неловка пауза — ... с жените като нея — завърши той.

— Съдейки по вашите думи, мога да заключа, че сте имали много любовници.

Себастиан се размърда неловко. Това беше изявление, а не въпрос. И все пак, беше наясно от изражението ѝ, че очаква отговор. Но как, по дяволите, трябва да отговори на това. Разговорът им се беше отклонил в посока, която не беше предвидена. А какво друго би трябвало да очаква, след като се беше научил да очаква неочакваното от Девън?

Себастиан се замисли за момент, подбирайки подходящите думи.

— Аз съм на трийсет и една — започна внимателно, — така че, да, имал съм няколко любовници.

— Може би имате много деца тогава. — На лицето ѝ се изписа неодобрение.

— Нямам. Напълно съм убеден в това. — Отговорът му прозвуча с абсолютна категоричност.

— Как? — попита младата жена.

— Знаете. Има начини. — Направи несигурен жест с ръка. — Мъжете си имат свои, жените също... — Гласът му заглъхна и изведнъж млъкна. Докато се взираше в нея, бе поразен от странна мисъл.

Бяха стигнали почти до дома му. Каретата бе забавила движението си, докато се приближаваше към къщата.

— Девън — каза той предпазливо, — със сигурност сте наясно, по какъв начин мъжете и жените могат да избегнат зачеването на дете?

— Не съм! — отсече тя, със стиснати зъби. — Нямам нужда от такива знания!

Отне му малко време, за да осмисли изцяло значението на яростното ѝ твърдение. Не можеше да повярва! Дали тя наистина е...

Ожесточеното прочувствено проклетие само излетя от устата му.

— Искате да кажете, че сте девствена?!

Вратата на каретата се отвори. Лакей в тъмночервена ливрея се поклони, после протегна ръка, за да помогне на Девън да слезе.

— Милорд — заяви тя превзето, — езикът ви е отвратителен.

— Ще стане още по-ужасен, ако не ми отговорите!

Тя прихвана полите си и вдигайки високо малката си закръглена брадичка, погледна през рамо.

— Вярвам — отвърна любезно, — че сам можете да си направите заключение!

ГЛАВА 14

Девън беше девствена. Мили Боже, девствена! Часове по-късно, мислите и чувствата на Себастиан все още се намираха в пълен безпорядък. Всяка частичка от съществуването му му подсказваше, че е истина. Но как беше възможно това, след като тя живееше в онзи окаян коптор в Сейнт Джайлс? Работейки в онази адска дупка „Гнездото на гарвана“? Ходейки по опасните улици през нощта, сама и беззащитна, лесна плячка за най-долната измет на земята?

Но тогава си спомни обстоятелствата, които я бяха довели в дома му. Това го накара да преосмисли своето заключение — може би тя не беше напълно беззащитна. Девън беше въоръжена с нож и имаше силата и куража да го използва. Освен това притежаваше най-доброто оръжие от всички — своя ум. Фактът, че се бе облякла като жена в напреднала бременност, свидетелстваше, че наистина е доста изобретателна. Гениална дори. И все пак...

Точно когато си мислеше, че я познава... се оказа, че не е така.

Тя не беше проститутка, както си бе помислил в началото. След тирадата ѝ в деня, когато я бе заловил да рови из вещите му, Себастиан си каза, че вече не може да я вини за онова, към което е било необходимо да прибегва, за да оцелее. Въпреки че ѝ бе върнал огърлицата, от време на време се замисляше за произхода ѝ. Девън я носеше постоянно. След като бяха почистили бижутото си личеше, че е скъпоценно. Наистина ли това е бил подарък на майка ѝ от някакъв богат джентълмен?

Девствена! Милостиви Боже, девствена!

Устните на Себастиан се извиха в саркастична усмивка. Съществуваха, реши той с черен хумор, само един-единствен начин да разбере.

Невъзможно, каза си с извинителен смях. Малко вероятно е, да бъде приет добре. Девън все още бушуваше от негодувание, когато се отправи към стаята си.

Не беше в природата му да бъде безотговорен. Ни най-малко. Но това не намали желанието му да се изкачи по стълбите и да я обладае. Това не му попречи да иска да свали и последната ѝ дреха, докато остане гола и се загърчи в ръцете му. Това не му попречи да изгаря от нуждата да оближе, вкуси и смучи тези великолепни, великолепни гърди, докато не им се насити. Това не спря копнежа му да я чуе как крещи и стене от удоволствие, докато потапя мъжествеността си в нея, отново и отново...

Това беше нецивилизованата част от него.

Цивилизованата му страна не беше много по-различна, призна си той.

Мисълта, че сега Девън спеше горе в спалнята си, го възбуждаше с невероятна сила.

Но не извън разума. Но не отвъд собствените му ограничения, каза си той.

Не би се поддал на моментната си слабост, отказваше да го стори.

Не беше мъж, който се поддава на всеки каприз и се подчинява на всеки първичен порив, защото беше човек с морал. Споменатите пориви и капризи трябваше да се обмислят и претеглят. Последствията, каквито и да са те, трябваше да бъдат изчислени и измерени, преди да се направи изборът, за да бъдат те отхвърлени или изпълнени.

Освен това, Девън беше невинна — Велики Боже, защо да се самозалъгва повече! — това само го караше да изгаря още повече от копнеж за нея. Но тя живееше под покрива му, под неговите грижи и опека. И независимо, колко много огънят на желанието възпламеняваше сетивата и разгорещяваше кръвта му, той нямаше да я обезчести, угаждайки на собствената си страст.

Особено след разговора им в каретата тази вечер.

Тогава го порази смуцаваща мисъл. Ако майка ѝ е била любовница на някой мъж? И Девън беше резултатът? Затова ли толкова твърдо беше против господата, имащи любовници?

Обхвана го пристъп на остра душевна болка. Господи, къщата му щеше да бъде празна без нея! Девън беше изпълнила душата и живота му със своя смях.

Беше го накарала да се почувства жив.

Странно напрежение стегна гърдите му, стана му трудно да диша. Усети в себе си студ. Девън, прошепна той, разкъсвайки се вътрешно, ах, Девън, какво да правя с теб?

Мили Боже, какво щеше да прави без нея?

Настроението му стана мрачно. Нуждаеше се от глътка бренди. Едно добро, силно бренди. С целенасочена походка, тръгна към библиотеката и любимото си кресло. Господи, трябваше да седне и да помисли.

Но креслото му вече беше заето.

Девън сънуваше сън. За ден, изпълнен с тишина. За тучни летни градини, пълни със зеленина, за сребристия звън на водата във фонтана и за слънчева светлина, струяща през ефирни бели облаци. Но, уви, приближаваше буря. Внезапно въздухът се изпълни с пращане. Проблесна светкавица и изтрещя гръм. Младата жена се размърда неспокойно в съня си, искаше да се върне обратно в онзи прекрасен свят на слънчев блясък.

Девън. Девън.

Тя подскочи рязко. Гърмът се чуваше съвсем близко до нея. В действителност изтрещя директно в ухото ѝ.

Очите ѝ бавно се отвориха. Над нея се извисяваше Себастиан, с лице мрачно и свирепо като бурята в съня ѝ.

— Изчезнете — промърмори тя.

Но той не го направи.

— Девън, Звяра... онази космата топка... е заела креслото ми.

— За бога — промърмори сънливо, — вие сте по-голям от нея. Махнете я. — Тя се обърна на една страна и се приготви да се върне към съня си.

— Като се има предвид състоянието ѝ, съмнявам се, че е разумно.

Сънливостта на Девън изчезна моментално.

— Време е — изрече бързо тя.

Себастиан я последва по петите, когато младата жена хукна надолу по стълбите.

— Вие сте знаели — изръмжа той яростно. — Знаели сте, нали?

— Какво? — възмутено възрази тя. — Искате да кажете, че вие не сте, така ли?

Той я хвана за лакътя и забърза редом с нея. Да отговори, би означавало да си навлече порой от обвинения. Продължаваше да роптае, когато отвори вратата на библиотеката.

— Боже мой — промърмори под нос, — това същество ще се окучи в креслото ми!

Девън беше достатъчно близко, за да го чуе. Тя първа пристъпи в стаята.

— Смятах, че трябва да сте го разбрали досега! — Не можа да се въздържи и го подразни: — Наистина, Себастиан. Във вашите владения трябва да имате кучета, коне...

— Значи затова е имала такъв зверски апетит!

Девън едва ли добре бе запозната с темата за раждането при кучетата, но в този случай поне, тя се оказа с по-задълбочени познания от него.

— Предполагам. — Младата жена се отпусна пред креслото на Себастиан, силно обезпокоена за състоянието на Бухтичка.

Кучето спря да рови с лапи и да се върти в кръг, легна и погледна господарката си, умолявайки я безмълвно. Девън се намръщи и успокояващо погали песа по гърба.

Нямаше да се наложи да чакат още много. Само след няколко минути Бухтичка започна да скимти, джавка и вие. Себастиан престана да крачи напред-назад пред камината.

— Девън — обади се отчаян, — трябва да направим нещо.

Тя го погледна. Той беше по риза, бяла като шалчето му, която сега представляваше измачкана купчина коприна, сякаш някой я беше тъпкал с крака. Дрехата бе разтворена до половина и разкриваше част от гърдите му. Стомахът ѝ се сви при вида на гъстите, тъмни косъмчета. Дланите ѝ се навлажниха. Ръцете му бяха твърде големи, мускулести и покрити също с копринени косъмчета. Тя се загледа очарована, чудедейки се дали и останалата част от тялото му е окосмена по същия начин.

Бързо извърна очи. Какво, по дяволите, я беше попитал? А, да.

— Тя ражда, Себастиан. Сама трябва да свърши цялата работа.

И кучето се стараше с всички сили. Изскимтя, надигна се и започна да диша тежко и напрегнато, докато Себастиан не можа да

издържи повече. Той се отпусна на едно коляно до Девън, преглътна, след което протегна ръка към Бухтичка.

— Точно така — започна колебливо. — Можеш да го направиш, момиче. Знам, че можеш.

И тогава се случи нещо невероятно. Мокро, мъничко телце се появи на бял свят пред погледа им. Себастиан все още се взираше в него, когато стана нещо, още по-невероятно.

Бухтичка облиза ръката му.

Впоследствие още три телца се присъединиха към първото. Когато дълго време не се случи нищо, младият мъж я погледна с надежда.

— Дали приключи, какво мислите, Девън?

— Струва ми се, че да. — Осмели се да изкаже мнението си тя.

Той изпусна шумна въздишка на облекчение и с опакото на дланта избърса потта от челото си.

— Това беше изтощително.

Навярно за Себастиан е било много по-изморително, отколкото за самата Бухтичка, реши Девън с почти незабележима усмивка. Благоразумно оценявайки реакцията на новата майка, тя вдигна всяко новородено, за да надникне отдолу. Очите ѝ се разшириха.

— О, Боже! — възкликна. — Себастиан, те всички са момчета! — Върнатите при Бухтичка кученца се свиха и едва чуто заскимтяха, инстинктивно затърсиха топлината на майка си. С носа си, тя ги избута близо до корема си. — Трябва да сме сигурни, че библиотеката ще остане топла тази вечер — заяви Девън.

— Сам ще разпаля огъня в камината — обеща Себастиан.

— А имена. Те трябва да имат имена, не мислите ли?

— Отлична идея — одобри той. — И какви да бъдат те?

— Не знам. Може би — изрече колебливо тя, — трябва да предоставя тази отговорност на вас.

— На мен! Защо?

— Аз измислих името на Бухтичка, и знам, че изобщо не харесахте избора ми. — Тази забележка беше съпроводена с красноречив, кос поглед. — Затова си помислих, че е редно вие да назовете бебетата, особено след като са момчета.

Себастиан изглеждаше много доволен. Той прокара пръст по гладкото, без косми коремче на едно от кутретата.

— Ето това е най-едрото — заяви той авторитетно. — И първородното. Затова ще се нарича Генерал, а това — той погали едно малко ушенце — Полковник, мисля. Следван от Майор и Капитан, разбира се.

— Страхотна идея! — Девън плесна доволно с ръце.

— Благодаря! — отзова се Себастиан. — Беше удоволствие за мен. — Той обърна глава и я погледна топло. — Изглеждате много щастлива — каза тихо.

— Така е — отвърна му простичко.

Те седяха рамо до рамо, нощницата на Девън се беше увила около голите ѝ крака. Това беше момент, пропит със задоволство и удовлетворение.

Никой от двамата не чу как Джъстин натисна дръжката и отвори вратата.

— Така, така — повлече той, — и това, ако не са мама и татко, които се любуват на потомството. Колко са?

— Четири. И всичките мъжки — информира го Себастиан гордо. Джъстин тръгна към тях.

— Признавам си, бях започнал да си мисля, че благословеното събитие никога няма да се случи.

Девън погледна към Себастиан, чието лице изразяваше огорчение. В същия момент той ѝ отправи поглед, пълен с предупреждение. Раменете ѝ потрепераха от смеха, който се опитваше да потисне. Джъстин приближи бавно до Бухтичка и нехайно протегна ръка към малките кученца.

Младата майка веднага му се нахвърли.

Джъстин отскочи назад.

— Тя ме ухапа! Ей Богу, знам си аз, че не би трябвало да се доверявам на жена!

Себастиан се изсмя.

— Знаеш ли какво, приятелю? Ти току-що беше отхвърлен — каза меко. — За първи път, нали така? Може би това е знак за бъдещи неприятности. — Той почеса по коремчето същото кутренце. Бухтичка потърка глава в ръката му.

Джъстин все още продължаваше да се мръщи.

— Предполагам ти е ясно, че не съм изгубил и частица от чара си.

— О, хайде сега — каза Себастиан, смеейки се отново. — Прехапи си езика, да не би тези думи да се върнат обратно и да те преследват.

— Ти би се насладил на това, нали?

— Да, признавам си.

— Очевидно желаяш да ме измъчваш — заяви Джъстин. — Затова изчезвам. Лека нощ, Девън. Лека нощ, братко.

Никой от двамата не помръдна, след като Джъстин си тръгна. Девън отново усети нарастваща умора. Клепачите ѝ натежаха, но тя не искаше да се движи. Да бъде толкова близо до Себастиан, седейки така... чувстваше се много добре. Той беше солиден и топъл. Това... това чувство в нея, което я обгръщаше, младата жена копнееше да не му позволи да си иде, за да може да му се наслаждава завинаги. Защото никога не се бе чувствала толкова сигурна. И така защитена. Ако се гушнеше по близо до него, щеше ли той да забележи, че...?

Следващото нещо, което усети, беше как мускулести ръце се плъзнаха около раменете и под коленете ѝ, и я вдигнаха от пода.

Устните ѝ докоснаха шията на Себастиан. Девън промърмори сънено:

— Трябва да се погрижа за Бухтичка и кутретата ѝ.

В гърдите на мъжа избоботи смях, точно под мястото, където бе притисната ръката ѝ.

— Сладка моя, вие спите на рамото ми повече от час.

Сладка моя.

Внезапно сърцето на Девън се сви. Глупаво беше да търси нещо повече в тези думи, отколкото в действителност имаше в тях, помисли си с болка.

— Прегърнете ме — прошепна той.

Но ръцете ѝ вече бяха обвити около врата му. Тя сгуши лице в шията му, наслаждавайки се на скритата му власт. Погледът ѝ се плъзна нагоре, покрай опънатите сухожилия на врата му към красиво изваяните му устни. Те дори не трепнаха, когато той я понесе с лекота нагоре по стълбите в нейната стая.

Лунната светлина, процеждаща се през завесите, освети строгите очертания на лицето му. Сърцето ѝ препусна лудо, когато съзря суровата мъжественост изписана на него. То бе толкова близо, че тя не

мога да се въздържи и докосна с върха на пръстите си трапчинката на брадичката му, която толкова много я очароваше.

— Много сте красив — каза младата жена сериозно.

Себастиан бавно я положи върху измачканите завивки. Нещо проблесна в очите му, и внезапно Девън се почувства така, сякаш надникна в душата му. И като че ли съзря там необичайна за него неувереност.

— Не съм — отвърна той. — Джъстин е красивият.

Девън седна.

— Вие също — увери го тихо.

Младият мъж въздъхна.

— Благодаря за думите, Девън, но аз знам как изглеждам. Твърде едър. И прекалено тъмен. Когато бях малък, другите деца ми викаха циганин. — Като взе ръката ѝ, той разпери широко пръсти срещу нейните. В сравнение с тях, неговите бяха масивни. Дланта му беше топла и груба, и докосването до нея предизвика в Девън странна тръпка в най-потайните и забранени кътчета на тялото ѝ. Дори в тъмното контраста между цвета на кожата им бе очевиден. — Виждате ли? Ръцете ви... те са наполовина по-малки от моите. — Проблясък на усмивка трепна на устните му. — Вие сте наполовина по-малка от мен. — Отдръпна ръката си.

Погледът ѝ се изостри. Какво беше това? Почувства неуловима болка.

— Вие сте обект на разговорите в града, Себастиан. Виждате, всяка порядъчна госпожица в Лондон се състезава да ви бъде годеница. Видях го с очите си тук, в тази къща. Всички тези дами са готови да паднат в краката ви. Бихте могли да имате всяка жена в Лондон.

— Е, това може би е вярно, но позволете ми да разширя вашите знания, Девън. Това е така, защото всяка една от тях копнее да бъде маркиза. Не непременно моя маркиза. Това е силна примамка. Браковете по любов са рядкост. Те обикновено се основават на взаимна изгода. И не искам да изглеждам дребнав или незначителен, защото обичам брат си с цялата си душа, но ако Джъстин беше маркиз, никой не би погледнал втори път към мен.

Девън бе шокирана. Втрещена. Беше абсолютно невероятно, че този изключително уверен мъж таи такава нелепа представа за себе си. Но едновременно с шока, който разтърси цялото ѝ съществуване, тя беше и

безкрайно трогната, че е споделил подобно нещо с нея. Подозираше, че не са много мъжете, които биха се осмелили да рискуват да разголят душата си по този начин.

— Всъщност, той е известен като най-красивия мъж в Англия...

— Да, да, знам. — Девън завъртя очи. — Но това, което току-що казахте, че ако Джъстин е бил маркиз, никой не би ви обърнал внимание... Това абсолютно не е вярно! — заяви му тя смело.

— Боя се, че е вярно, Девън. Няма смисъл да се самозалъгвам.

— Не е вярно! — настоя тя. — И не бива да мислите така. Искате ли да знаете защо?

Устните му трепнаха в почти незабележима усмивка.

— Предполагам, че вие ще ми кажете.

Младата жена стисна с ръце дланите му — стисна ги здраво, давайки му по този начин да разбере, че ще се отнесе с неодобрение към опита му да ги освободи — така, както веднъж бе направил с нея.

— Да, точно това ще направя. Вие казвате, че се виждате такъв, какъвто сте. Е, нека ви кажа това, което аз виждам. Виждам един мъж с широк гръден кош и силни рамене — забелязах ги веднага! Онази нощ, когато се събудих — тук, в това легло — не можех да откъсна очи от вас. Разбира се, аз говоря от свое име, но не мога да си представя, че би имало жена, която би отсъдила по друг начин. Смея да твърдя, че повечето се възхищават на мъж, който е много по-висок от останалите, мъж с големи ръце като вашите, мъж, който кара жената да се чувства крехка, малка и защитена. Всяка сутрин ви виждам да седите на бюрото си, слънчевата светлина прави косата ви да блести като перата на гарван, и аз си мисля, че никога през живота си не съм виждала толкова привлекателен мъж като вас. — С всеки дъх, с всяка дума, гласът ѝ придобиваше плам, в гърдите ѝ напиреха емоции. — Вие, Себастиан Стърлинг сте поразително красив по начин, който... е, просто... вие спирате дъха ми... карате ме да тръпна. А брат ви, със сигурност, не ме кара да се чувствам така.

Май не стана точно, както желаше. Беше ли казала твърде много? Няма значение, вече бе сторено. Сега единствено можеше да се моли, да е успяла да го убеди.

Доби кураж и колебливо погледна нагоре.

Въздухът, сякаш внезапно оживя от вибриращо напрежение. Себастиан я гледаше съсредоточено. Когато погледите им се срещнаха,

нещо проблесна в неговия, нещо, което тя никога не бе виждала преди. Гледаше я така, сякаш искаше да я погълне. Да я изяде.

Опита се да успокои неразумното препускане на пулса си, но без резултат. Всичко като че ли бе застинало на едно място — самият свят, и най-вече сърцето ѝ. А, да, особено сърцето ѝ! За един ослепителен, спиращ дъха момент, Девън беше убедена, че той ще я целуне.

Беше ѝ уютно топло, когато я понесе нагоре по стълбите, но сега изведнъж ѝ стана горещо. Седяха толкова близо един до друг, стоманено твърдото му бедро нежно се притисна до нейното. Дъхът ѝ се накъса. Неговата близост я караше да трепери вътрешно. Желаше неговото докосване. Желаше го така, както не бе желала нищо друго досега. Желаше го, както пресъхнала от слънцето земя — напоителен дъжд.

Гласът му наруши напрегнатата тишина.

— Девън — проговори той. — Никога... ама никога... не казвайте на мъж това, което току-що ми казахте. — Наведе се напред, челюстта му се стегна. — Защото следващият, който чуе това, несъмнено ще ви изнасили на секундата.

Тя искаше *той* да я изнасили на секундата.

Но усмивката му беше изчезнала и Девън се почувства объркана и обезкуражена. Изражението му беше съвсем ожесточено. Чертите на лицето му бяха опънати от напрежение.

Усмивката ѝ угасна. Сърцето ѝ затрепери, заедно с новоизлюпената ѝ смелост. Взря се в него със замъглени очи. Може би беше заслепена. Заслепена от лунната светлина. Заслепена от него. Заслепена от емоцията, която кипеше в гърдите ѝ.

Почувства как се мята безпомощно. Беше правила грешки и преди, но никога не го бе виждала да изглежда така... никога, както в този момент.

— Обещайте ми, Девън. — Пръстите му се бяха вкопчили в нейните с желязна хватка.

Болката беше огромна, сякаш гигантски юмрук се стовари върху сърцето ѝ. Гърлото я болеше толкова силно, че едва можеше да говори.

— Себастиан...

— Обещайте ми!

Девън кимна съвсем леко.

— Обещавам — прошепна хрипливо. — Обещавам...

Той я пусна.

Дълбоко наранена, тя извърна глава настрани. Не можеше да гледа как той си тръгва. Когато вратата се затвори, вдигна юмрук към устните си, задушавайки своето ридание без сълзи. Нищо не разбираше! Толкова ужасно ли беше това, което каза? Ами ако беше прекрачила допустимите граници? Или бе твърде фамилиарна? Когато беше с него, никога не се замисляше за разликата между тях. Нямаше значение, че той е маркиз, а тя — никой. Той беше просто Себастиан...

Но нямаше никакви съмнения, вътре в него бушуваше ураганна вихрушка. Беше я почувствала с цялото си същество. Какво беше това? Гняв? Неодобрение? Спомни си всичко, което му бе доверила. Господ ѝ е свидетел, че всяка дума беше истина.

Той беше красив. Зашеметяващо красив. И си беше помислила, че ще е доволен...

Очевидно беше сгрешила.

Себастиан беше човек, който се гордееше със своя контрол. Не само по природа, но и по необходимост. За да поправи пораженията, които родителите му бяха нанесли на фамилното име, за да възстанови уважението, спечелено от предците му, нямаше никакъв друг избор.

В този момент, в тази стая, неговият контрол почти рухна.

Стисна юмруци, затвори очи, борейки се със силните емоции, които бушуваха в него, и отправи благодарност към небето, че беше в състояние да си тръгне. Откъде намери тази сила на волята, не знаеше. Не би могъл да го направи отново.

За човек като Себастиан това не беше никак лесно. Още от самото начало инстинктът му го бе предупредил, че Девън ще внесе хаос в цялото му домакинство. Просто не бе предположил колко много.

Никога не бе допускал, че ще внесе хаос и в душата му.

Беше напълно отвратен от себе си заради начина, по който я бе накарал да се чувства. Той бе човек на внимателното обмисляне. Не беше планирал това и не му харесваше да бъде уловен в тази неизвестност на противоречиви емоции.

Привързаността беше едно нещо. Нямаше нищо против нея. Но това преобръщане на сърцето, този пламък в душата му...

Не се нуждая от това, помисли си той. Не и аз. Тя беше уловила сърцето, ума и тялото му в... какво? Страст? Определено, не. Той беше твърде стар. И твърде умен. И все пак, какво друго обяснение имаше за това? Когато Девън беше близо до него, той се чувстваше напълно извън контрол, тя внасяше смут в цялото му същество.

Когато се събудеше сутрин, мислеше за нея. Само за нея...

Всяка нощ, когато се унасяше в сън, тя беше последното нещо в съзнанието му.

Господи, тя изпълваше дори сънищата му! Много нощи предателският му ум се къпеше в изгарящи, безочливо еротични видения за Девън. Колко пъти се беше будил задъхан и потен, с ерекция, твърда и щръкнала като желязна пика?

Тя винаги беше гола. И винаги в ръцете му. Виждаше я как се накланя към него, езикът му потъваше във влажната пещера на устата ѝ, кадифените ѝ крака, уловени между твърдостта на неговите бедра, ръцете им се търсят неуморно, гърдите ѝ като дамга изгаряха неговите. Виждаше как шепите му се изпълват с пищната плът на тези меки хълмчета с цвят на слонова кост, върховете на пръстите му си играят с влудяващо неуловим ритъм около възхитителните зърна с цвета на изгрева, докато тя викаше и молеше да вкуси устните му. Понякога лежеше под него с широко разтворени крака, а прегръдката на тялото ѝ, гореща, влажна и стегната, бе около твърдия му ствол, докато той потъва в нея отново и отново.

Нощното небе хвърля мъгливо сияние върху тялото ѝ, косата ѝ става плетеница от позлатени лунни лъчи; тя се премества върху корема му, докато седне гордо... отгоре му. Той не може да откъсне очи, гледайки я как се подпира на гърдите му и бавно се спуска по неговата твърдост... това, това беше най-поразително яркият образ от всички.

Събуди се с чаршафи, мокри от семето му. Господи, не се беше изпуснал в съня си, откакто беше младеж — зелено момче, което мечтае да се пъхне в леглото на първата жена в живота си. Дори и сега усети как кръвта му препуска — горещ и плътна спирала от огън, извиваща се ниско в корема му.

Боже, що за шега! Той трябваше да я учи как да бъде дама — истинска, изискана дама от висшето общество.

Но нямаше нищо правилно в мислите му, когато беше с нея. А на Себастиан не му харесваше това безразсъдно желание. Не беше сигурен как да го спре — или дори, дали може.

ГЛАВА 15

За Девън беше трудно да отиде до кабинета на Себастиан на следващата сутрин. Подозираше, че няма да ѝ е лесно да застане лице в лице с него, защото все още беше огорчена от порицанието му. В действителност, най-малко три пъти тръгва и се връща, докато измине дори и половината път до вратата на стаята си. Независимо от това, което се бе случило предишната нощ, все някога трябваше да се изправи пред него. Изпитваше ужас с всяка фибра на съществуването си, но какво щеше да спечели като удължава агонията си?

Разсъждавайки по този начин, тя отвори вратата на спалнята си и тръгна надолу по стълбите. На прага на кабинета му се спря. Той седеше зад бюрото си и усърдно пишеше нещо. Утринната светлина огряваше благородния му горд профил, очертавайки го в ярък контраст. Сърцето ѝ се устреми към него, защото той изглеждаше много уморен — около устата му имаше леки бръчици.

Погледът ѝ се плъзна по ръцете му, толкова големи и силни. Пулсът ѝ леко забърза. За миг си спомни начина, по който я бяха докосвали снощи. Това я накара да изпита болка дълбоко в себе си и едва не побягна обратно, преди да беше успял да я забележи. Но нещо я задържа на място, някаква сила, която беше извън нейния контрол. И когато той вдигна глава и я видя, тя не се обърна. Не можа.

За секунда погледите им се срещнаха. Себастиан не трепна, когато я видя. Девън не можеше да разбере какво си мисли той. Затаи дъх и се стегна вътрешно, в очакване на онова, което щеше да последва.

Гъстите му вежди се повдигнаха. На устните му се появи лека усмивка.

— Няма защо да стоите там — изрече той почти весело. — Едва ли се нуждаете от покана.

Преглъщайки мъчително, Девън пристъпи напред. Държанието му беше... ами, съвсем нормално. Това беше успокояващо... или точно

обратното, не толкова успокояващо. Той се държеше така, все едно нищо не се беше случило предишната нощ.

Не знаеше как да се отнесе към това и съвсем не знаеше как да се държи със Себастиан.

Но така или иначе, под покрива на дома Стърлинг животът продължаваше, както и преди. Дните се превръщаха в седмици, а седмиците — в месец.

Повече от всякога, Девън беше решена да не се проваля в обучението. Щеше да си намери място като гувернантка или като компаньонка. Въпреки че се беше заела с образованието си, щеше да успее.

Четенето, което усвои, откри пред нея свят, за който никога не би могла да си мечтае.

Историята ѝ беше любима. Изобщо не я намираще за суха или скучна. Обичаше да се пренася назад във времето и да научава за миналото на далечни страни. Към математиката изпитваше определена неприязън, но полагаше усилия и Себастиан бе доволен от успехите ѝ.

Увлечена от новопридобитите си интереси, Девън започна да чете всяка нощ. Беше твърдо решена, докато е тук, напълно да се възползва от библиотеката на Себастиан.

Тази вечер затвори малката, подвързана с кожа книга малко след полунощ. Това беше нов том с фолклорно творчество, донесен ѝ от Себастиан, и тя му се радваше извънредно много. Не беше уморена, знаеше, че няма да може да заспи, дори и да опитва, тогава защо да се тормози?

Ще посети библиотеката, реши тя. Погледна към Бухтичка, легнала в кутията до камината. Кучето наостри уши, когато Девън отметна завивката и стъпи на килима, но остана на мястото си. Но не и Генерал, чието име много му подходеше — винаги беше пръв във всичко. Когато видя, че става, той се измъкна от кутията и се спусна напред. Полковник го последва. Майор и Капитан останаха в крепостта, подадоха малките си главици над ръба на кутията, а после сънливо ги килнаха на една страна. Младата жена се засмя, грабна двойката авантюристи и бързо ги пхна обратно при братята им.

— Вие двамата стойте, където ви е мястото — смърри ги тя и внимателно затвори вратата след себе си. Игриви и любопитни, с всеки

изминал ден кученцата се осмеляваха да отиват все по-далече от кутията и майка си.

Нощта беше ужасна. Навън вятърът виеше, а по стъклата на прозорците дъждът се стичаше като река.

Вратата на библиотеката беше отворена. Вътре проблясваше светлина. Девън се поколеба. Дали Себастиан се беше върнал по-рано от операта? Не искаше да го безпокои, ако работеше.

— Влизайте, Девън. Не се стеснявайте.

Беше Джъстин. Изтегнат в креслото до писалищната маса, той държеше в ръката си чаша от фино резбован кристал. Съдейки по външния му вид и облаците лютив цигарен дим във въздуха, той беше много пиан.

Младият мъж забеляза погледа ѝ, отправен към бутилката бренди върху масичката от палисандрово дърво, отстрани на креслото.

— Отлична година. Нищо друго, освен най-доброто за моя брат, нали знаеш? — На една глътка пресуши съдържанието на чашата.

Младата жена го изгледа. Щом се наслаждава толкова много на алкохола, защо тогава се мръщи?

Гласът му прозвуча много сърдечно:

— Ще се присъедините ли към мен, Девън? Не? Е, тогава останете, колкото искате, или напуснете, ако така ви харесва. — Той се пресегна за бутилката.

— Джъстин — проговори тя съвсем спокойно, — мисля, че ви е достатъчно.

— Нищо подобно. Съвсем не ми е достатъчно.

Тя се намръщи.

— Доста сте противоречив тази вечер.

— Винаги съм противоречив, когато съм пиан.

— Тогава, защо пиете?

— Защо някой пие? За да избяга от действителността.

— Защо ще искате да бягате? — Младата жена беше напълно объркана. — Вие имате всичко. Богат сте и...

Той избухна в нерадостен смях.

— Девън, вие сте изключително наивна! Не знаете ли, че животът на привилегированите невинаги е толкова приятен, в края на краищата?

— Съвсем не ви разбирам, Джъстин. За вас това не е като...

— О, да, но е така, Девън. Така е. Искате да ми кажете, че не ме виждате такъв, какъвто съм? Аз не съм самарянин като Джулиана — бедното момиче, вижте докъде я докара! Да се крие в Европа!

Девън го погледна невярващо. Тя знаеше, че Джулиана пътува из континента, но... да се крие? Само преди няколко дни Себастиан беше получил писмо от сестра си, в което тя му заявяваше, че е решила да удължи престоя си за неопределено време. Той не изглеждаше доволен от това, бе забелязала в очите му леко безпокойство.

— Не съм и като Себастиан. Никога не съм бил. И никога няма да бъда.

Изненадана от грубостта му, Девън се вторачи в него.

— Не мога да живея по стандартите за съвършенство на брат ми, Девън. Боже мой, може ли изобщо някой, така че защо трябва дори да се опитвам? Аз съм безделник. Развратник. Нищо не правя така, както е угодно на брат ми, точно както не успях да направя нещо, което някога да се хареса на баща ми. Дори Себастиан не можа да му угоди.

Девън беше твърде зашеметена, за да помръдне.

— Спомням си как татко му казваше, че няма право да пренебрегва своите задължения. Че един ден той ще бъде маркизът. Ето защо винаги е длъжен да прави само онова, което е правилно и достойно. И ако Себастиан не се държеше по подходящия начин, татко взимаше бастуна си и го биеше с него. Трябва да се обучава, казваше той. Трябва да бъде подготвен за определеното му положение. Спомням си, веднъж се опитах да го спра. Мислех, че ще ме убие. Мислех, че ще убие и двама ни. И след това Себастиан ме преби, защото съм дръзнал да се намеся. Твърдеше, че може да го понесе, защото това е негов дълг.

Девън почти не чу последните думи. Главата ѝ беше все още замаяна. Баща им беше бил Себастиан. Беше го пребивал. Искаше ѝ се да повърне.

Джъстин беше прав. Животът на привилегированите не беше толкова приятен в края на краищата.

— Добре, че брат ми не е тук — завърши той с мрачна усмивка. — Не би одобрил приятелството ми с чашката.

— Прав си, брат ти не одобрява твоето пиене.

Себастиан влезе в библиотеката, облечен в изискана тъмночервена пелерина и вечерен костюм. Кожата върху скулите му

беше изпъната, а устните ми бяха стиснати в тънка черта.

Изглеждаше заплашително. Джъстин сякаш не го забелязваше. Или изобщо не му пукаше. Младата жена сериозно подозираше, че е последното.

Гърлото на бутилката се удари със звън в ръба на чашата.

— И така, нека продължим с нашата история...

Себастиан се обърна към Девън:

— Моля да ни извините — каза той рязко. — Бих искал да поговоря с брат си.

— О, нека да остане — провлече по-младият мъж. — Има право да бъде посветена в семейните тайни на Стърлинг — на практика тя вече е от семейството. — Той повдигна вежда. — Знае ли за мама, че избяга с любовника си и остави децата си сами? Не? Предполагах, че не знае. — Джъстин продължи, обръщайки се само към Девън. — Скандалът беше ужасен, както можете да си представите. Що за жена би изоставила децата си? Разбира се, това не беше първата изневяра на мама. Макар че, трябва да ѝ се признае, поне изчака, докато ние се появихме на бял свят. Тя и нейният спътник, така да се каже, са били убити при пресичане на Ламанша.

— Джъстин...

Той не му обърна внимание.

— Когато татко почина, Себастиан пое в свои ръце юздите на властта — оттам, откъдето татко беше спрял. Той успя да възстанови нещата така, че отново започнаха да ни приемат в най-добрите салони на Англия. И никакви скандали повече, с изключение на историята с Джулиана. Въпреки че никой не смее да каже нито дума за това. Все едно всички са забравили за скандала... освен бедната Джулиана, разбира се!

— Достатъчно! — предупреди го Себастиан с леден глас.

Неприятна усмивка изкриви устните на Джъстин.

— Така ли? Не се нуждая от съветите ти как да живея живота си, Себастиан.

— Нито пък имаш нужда от съветите ми как да го съсипеш.

Девън имаше чувството, че бяха забравили за нейното присъствие.

— Спести ми лекцията си. Аз съм мъж, а не момче.

— Тогава може би е крайно време да се държиш като такъв. Ти нямаш никакво чувство за дълг. Нито пък за отговорност...

— Така е, защото ти имаш достатъчно и за двама ни. — Джъстин сви устни. — Ти си същият като татко, разбираш ли?! Титлата трябва да е на първо място. Дългът трябва да е на първо място. О, да, ботушите на татко, както се казва, ти паснаха съвсем добре. Всичко е наред, винаги на своето място... всички са добре.

Себастиан направи крачка напред. Гръбнакът му беше изправен, позата — непоколебима.

— За бога! — каза той напрегнато. — Бих искал да...

— Какво? Да ме натупаш? — Тих, подигравателен смях изпълни стаята. — О, да. Хайде, покажи, че си истински син на баща си...

Във въздуха надвисна зловеща тишина. Погледите на братята се срещнаха. Девън затаи дъх. За един безкрайно дълъг момент мъжете Стърлинг водеха мълчалива ожесточена битка.

Себастиан беше този, който я прекрати. Той се въртна рязко на пети и излезе от библиотеката, с лице като непроницаема маска.

Викът му вдигна всички слуги от леглата им.

— Докарайте каретата! — нареди той и се отправи към задния вход и сградата за карети.

Девън се спусна след него.

— Себастиан, почакайте!

Той с нищо не показва, че я е чул.

Влажен, студен въздух нахлу в коридора, когато отвори широко входната врата. Девън някак си успя да застане на прага, между рамката на вратата и него, преди той да излезе.

— Дръпнете се, ако обичате!

Беше безупречно учтив, държеше лицето си под абсолютен контрол. Дори не я погледна.

— Себастиан, къде отивате?

— Отдръпнете се! — отсече той.

Гласът му прозвуча така, все едно младият мъж искаше да разкъса някой на парчета. Девън се надяваше, че това няма да е тя.

— Добре ли сте?

Той не отговори. Силните му ръце обхванаха кръста ѝ. Вдигнаха я и внимателно я отместиха встрани. Мина ѝ мисълта, че той гледа право през нея.

Непоколебима, тя се втурна след него и хвана една от диплите на наметалото му.

Той се обърна.

— Да не би да се опитвате да ме задушите?

Тя го пусна.

— Не ми отговорихте, Себастиан. Добре ли сте?

Девън се взря се в очите му. Той също я погледна — и тя разбра всичко. През дъжда, в тъмнината, тя видя опустошението от борбата в душата му.

Прилив на емоции стисна гърдите ѝ... Заболя я, като знаеше, че той е наранен.

И все пак, не и на половината, колкото него го болеше.

Защото точно сега той се чувстваше и вцепенен, и уязвим, и самотен.

Небесата се отвориха, също както и сърцето ѝ. Плисна дъжд, пороен като поток.

Тя стоеше на място, без да се интересува, че дъждът шиба лицето ѝ, мокри нощницата ѝ и я вледенява до кости.

После смело направи крачка напред.

— Не изглеждате добре.

Ругаейки под нос, Себастиан свали наметалото си и го метна върху раменете ѝ.

— Влезте вътре — нареди грубо. — Тук ще настинете.

Погълната от топлината му, погълната от него, тя поклати глава. Гърлото ѝ беше толкова болезнено стегнато, че не можеше да говори.

— Девън...

Преодолявайки душевната болка с невероятни усилия, Себастиан каза:

— Не мога да остана, Девън. Не мога. Не сега. Не и тази вечер.

Тя почувства разочарованието му, то се усещаше във всяка фибра на тялото му, чу отчаянието в накъсаното му дишане.

Той не знаеше дали да я отблъсне, или да плъзне ръце около нея и да я прегърне. Не му остави никакъв избор, когато пристъпи към него.

— Тогава ме вземете със себе си — проговори най-сетне. — Където и да отивате, вземете ме с вас.

ГЛАВА 16

Девън стискаше здраво жилетката му... точно както бе уловила здраво и сърцето му. Обхванат от бурни емоции, Себастиан усети как всеки мускул в тялото му се напрегна. Не можеше да диша, дробовите му горяха. Не можеше да намери сили да я откъсне от себе си. Не можеше да призове волята си, за да я остави.

Тежката ѝ коса се бе разпуснала. Подгизнала от дъжда, тя лежеше прилепнала към главата ѝ. Дрехата ѝ бе залепнала към кожата — твърде късно се беше сетил да я покрие с плаща си. Тъмнорозовите ѝ зърна стърчаха като малки стегнати пъпки под копринената нощница. Миглите ѝ бяха мокри и слепнали една за друга... От сълзите или от дъжда? — запита се с болка Себастиан.

Но най-важен беше начинът, по който го гледаше... с тези пламенно изразителни черти на прекрасното си лице, и как тези нежни, тънки пръсти толкова силно стискаха жилетката му. Не би могла да скрие нищо от него, златистите ѝ очи грееха с молба и надежда.

Имаше чувството, че някой го е ударил право в корема.

— Девън — промълви безпомощно. — Ах, Девън...

Тя се раздвижи, леко премести дясната си ръка. С върховете на пръстите си сякаш докоснаха самия център на сърцето му.

Другата ѝ ръка се вкопчи още по-силно в жилетката му.

— Вземете ме със себе си — каза с разтреперан глас. — Себастиан, моля ви, вземете ме с вас.

Тя нямаше да го остави.

Нито пък той.

Когато каретата се понесе напред, и двамата бяха в нея.

Себастиан повече не зададе никакви въпроси. Девън вече не го стискаше с цялата сила на отчаянието си.

Беше достатъчно, че тя е тук. Достатъчно, че са двамата заедно.

Лондон остана зад тях — и дъждът също. Час по-късно каретата се носеше по тесните пътища, криволичещи между хълмовете.

Полумесецът надничаше иззад сребристо кълбо от облаци.

Себастиан си пожела да бяха минали оттук на дневна светлина, за да може да ѝ покаже блестящите сапфирени езера и предразполагащите към леност ведри долини.

Минаха завой. Колелото попадна в дупка. Девън се строполи в скута му. Той инстинктивно я прегърна, но вече друг инстинкт принуди ръцете му да я задържат там, когато тя опита да се изправи. В каретата се чу безмълвен звук на протест.

Неговият.

Очите им се срещнаха. В нейните имаше мълчалив въпрос. Прегръдката му се стегна и това бяха всички отговори, от които тя се нуждаеше.

Когато Себастиан я притисна към широката си гръд, тя се сгуши в него и зарови нос отстриани в шията му, търсейки неговата топлина. Докато покриваше и двама им с наметалото си, му се стори, че Девън се усмихва...

Зората вече къпеше източните склонове в потоци от златна светлина, когато най-сетне каретата мина през тежки, обрасли в бръшлян, железни порти и пое по дълга криволичеща алея, покрай добре поддържани тревни площи и красиво подрязани градини.

Той събуди младата жена, която бе заспала малко по-рано. Тя се размърда — топла и сънена. Себастиан целуна малката ѝ ръка, почиваща върху гърдите му, и внимателно побутна спътницата си, за да я изправи.

— Пристигнахме — каза безгрижно той.

Лека усмивка трепкаше на устните му, докато приближаваха къщата. Впечатляваща гледка, помисли си както винаги. Дълги колони в гръцки стил заемаха централната част на постройката. Високи двукрили прозорци в бели рамки се простираха по протежението и на двете крила.

Девън зяпна с уста, когато той я подхвана от каретата и я постави да стъпи на земята.

— Добре дошла в Търстън Хол — промълви с крива усмивка.

Въпреки че появата на Себастиан в семейното имение беше неочаквана, лакей в пурпурнозлатна ливрея вече бързаше към тях, за да ги отведе вътре.

Маркизът предаде Девън в ръцете на способна прислужница на име Джейн.

— Защо не вземете една вана и да си подремнете малко? — предложи той. — Ще се срещнем тук... — погледна към часовника, останал от дядо му, който тиктакаше в близост до стълбището. — ... по обяд.

Погледът ѝ изпитателно се плъзна по лицето му.

— А вие?

Младият мъж опипа четината по челюстта си.

— Ами — каза замислено, — предполагам, че се нуждаем от баня и бръснене...

Тя изви устни.

— Вие винаги се нуждаете от бръснене.

Той знаеше, че думите ѝ имат много по-дълбоко значение.

Нежно прокара опакото на дланта си по извивката на бузата ѝ, възхитен от нейната мекота, без да се притеснява за това, какво биха могли да си помислят слугите за тази ласка.

— Добре съм. — И той беше. Тежестта в гърдите му беше изчезнала. Нямаше нужда да се пита защо. Обичаше Търстън Хол. Обичаше го повече от всичко друго на света, но този път душевният му покой нямаше нищо общо с факта, че си беше у дома...

Всичко беше свързано с жената до него.

Но по обяд Девън не го чакаше в подножието на стълбите. Мислейки, че се е успала, той почука леко на вратата на стаята ѝ. Джейн вдигна поглед от леглото, което в момента оправяше, и го информира, че госпожицата е излязла точно преди четвърт час.

Намери я в портретната галерия. Девън изглеждаше свежа, косата ѝ беше сресана и завързана с панделка на гърба. Прословутото ѝ колие блестеше на шията ѝ. Джейн бе сметнала за необходимо да я облече в една от роклите на Джулиана. Той изстена почти на глас.

Приближи, като внимаваше да не гледа към долчинката между белите ѝ като мляко гърди, която се показваше над ниско изрязаното елече.

— Здравейте! — поздрави го тя. — Разхождах се наоколо.

Себастиан се засмя.

— Трябваше да се досетя. Имате този навик, нали? Само не се разхождайте твърде надалеч. Може да се загубите в тази къща и никой

няма да ви намери в продължение на седмици.

— О, но по-важният въпрос е, сър... ако някога се изгубя, вие бихте ли ме търсили?

Погледът му блуждаеше по лицето ѝ, по местенцето, където едно малко копнинено кичурче се къдреше зад ухото ѝ, по възхитителните ъгълчета на устните ѝ.

— Всяка минута — тихо прошепна той.

— Докато търсите изчезнали съкровища, без съмнение — пошегува се младата жена.

— Не, Девън. Само вас. Не бих се спрял, докато не ви намеря. — Мислеше всяка дума, която изрече.

Погледът ѝ се стрелна към неговия, в очите ѝ имаше безмълвен въпрос. Сякаш нещо остро го прободеше в корема. Боже, какво бе направил?! Не трябваше да ѝ позволява да идва. Но го направи, и сега вече беше твърде късно... И Бог да му е на помощ, чувстваше се толкова добре, че тя е тук...

— Трябва да ви благодаря, че дойдохте с мен. Не исках да ви измъквам от Лондон посред нощ.

— Доколкото си спомням, това не беше съвсем така, но колко великодушно от ваша страна да го представите по този начин.

Усмивката му помръкна.

— Не съм сигурен, че мога да го обясня. Джъстин... е, вие сама видяхте снощи, че не мога да остана. Просто... имах нужда да бъда тук. Нуждаех се да видя — за миг сякаш нещо заседна на гърлото му и той с мъка продължи: — всичко това отново. Имах нужда да си бъда у дома.

Една малка ръка се промъкна в неговата.

Той стисна пръстите ѝ, после посочи към картината в тежка, позлатена рамка.

— Виждам, че се възхищавате на семейния ни портрет. Рисуван е само няколко месеца, преди майка да ни изостави. Докато татко беше жив не разрешаваше да бъде окачен тук. Но аз съм на мнение, че този портрет принадлежи към тази галерия, заедно с останалата част от рода Стърлинг.

— Изглеждате много млад — осмели се да каже Девън, после прехапа устни. — На колко години бяхте?

— На десет. Джъстин беше на шест, а Джулиана — на три.

— Ами, че вие и тогава сте бил висок — горе-долу, колкото баща ви. — Погледът ѝ се премести към малкото херувимче с кестеняви коси, което стоеше редом до най-големия си брат. — Джулиана изглежда много сладка.

Очите на Себастиан омекнаха.

— Да. И такава си и остана. Тя е изключително щедра, отзивчива душа, с глас чист и ясен като слънчева светлина.

Девън се загледа в изящната тъмнокоса красавица, облечена в кралско синьо кадифе. Въпреки сдържаното изражение на лицето ѝ, яркият блясък в очите ѝ издаваше истинска ѝ природа; тя изглеждаше така, все едно предизвиква мрачния мъж, застанал до нея.

Невидима ръка сякаш стисна сърцето на Себастиан. Нищо чудно, помисли си той, винаги е било така.

— Майка ви е поразително красива — промълви Девън.

— Да, нали? Джъстин много прилича на нея. А Джулиана е наследила нейната деликатност, докато аз имам ръста на баща ни.

Но не и характера му.

Мили Боже, никога това.

Тъй като знаеше точната посока на мислите му, Девън насочи вниманието си към главата на семейството. Художникът удивително добре беше уловил същността на Уилям Стърлинг — суровия му аскетизъм и неодобрението, с което той гледаше своето семейство... защо, Боже мой?! Дори и на портрета, макар че всички те стояха пред камината в библиотеката, Уилям Стърлинг се държеше на разстояние от съпругата и децата си, едно разстояние както физическо, така и емоционално.

Себастиан се намръщи. Когато отсядаше в семейното имение, обикновено всеки ден идваше да гледа портрета, но днес за първи път обърна внимание на факта, че баща му бе предпочел да остане на известно разстояние от съпругата и децата си.

Сякаш видя портрета през други очи... очите на Девън.

И си помисли, с лек оттенък на цинизъм, така характерен за брат му, че може би над семейство Стърлинг тежи някакво проклятие, когато става въпрос за любов и брак. Не можеше да си представи, че Джъстин ще се ожени — че коя жена би искала такъв развратник за съпруг? И любовната история на Джулиана приключи катастрофално. Около тяхната сестра се бе развихрил скандал...

Нищо чудно, че е решила никога повече да не позволява на мъж да ѝ завърти главата.

Собственият му брак щеше бъде много по-различен от този на родителите му. Трябваше да бъде. И щеше бъде.

— Сигурно ви е било много тежко — промърмори Девън, — когато вашата майка ви е изоставила.

Под тънката бяла батистена риза, раменете на Себастиан се стегнаха.

— Знаете ли, видях я. Видях я как си тръгва. И... и никога на никого не казах — призна той. Гласът му прозвуча странно напрегнат, дори за собствените му уши. — Беше ужасно за дълго, много дълго време. Джулиана беше твърде малка, за да разбере какво наистина става. Тя знаеше само, че скъпата мама е изчезнала. Но Джъстин... — Себастиан поклати глава. — За него беше най-трудно, мисля. Той притежава чара и жизнеността на майка ни — нейната необузданост. В действителност, той толкова много прилича на нея, че ме плаши понякога.

— Защо? — попита го тихо.

Сянка премина по лицето му.

— Джъстин има и тъмна страна, Девън. Успяхте да я видите снощи. Би могъл да бъде толкова безразсъден, сякаш не се интересува от никого и нищо. — Направи пауза. — Аз го обичам — каза внезапно. — Надявам се, разбирате, нали? Не искам да си мислите, че във всеки един момент сме готови да се хванем за гушите.

— Никога не бих си го помислила — заяви веднага Девън. — Виждала съм ви двамата заедно, не забравяйте това.

— Снощи и двамата се държахме отвратително. Не трябваше да си позволявам да губя търпение, особено пред вас.

— Не сте длъжен да ми обяснявате, Себастиан.

— Но аз искам — каза той тихо. — Джъстин може да се държи скандално и никой не обръща внимание на това. Никой дори няма да се замисли. Дори самият Джъстин плюе върху собствените си скандали. Но не и аз. Мили Боже, все още помня как хората си шепнеха и се споглеждаха. Как гледаха баща ни. И нас. Това продължи с години...

Може би заради начина, по който го погледна — така сериозно, заради начина, по който наклони глава на една страна и го слушаше,

сякаш разбираше каква душевна болка е изживял в детските си години, болката от спомените го зашемети. Опита се да ѝ се противопостави, но не успя. Заля го целия и нямаше надежда, че може да я спре. А може би и не искаше.

— Джъстин ме укорява за дълга и задълженията. Мъмри ме за това, че винаги се старая да постъпвам правилно. Ругае ме, че съм толкова перфектен. — Засмя се подигравателно на себе си. — Сякаш имах шанс. Сякаш някога съм имал друг шанс. Мисля, че вече се досещате за истината, Девън. Завиждах на брат ми, когато бях дете. Завиждах за външния му вид. Завиждах за чара му. Копнеех да мога да яздя като него. Да играя като него. Но моите учители не ми позволяваха. Баща ми не ми позволяваше. Никога няма да бъда перфектен. Но трябва да опитвам. Това е, на което бях научен. Това е, което съм аз. Може би Джъстин е прав. Може би приличам на баща си. Но благодарение на него, аз открих своята гордост. Горд съм с дома си, с името си и с моето наследство. Мразя онова, което се е случило тук, но Търстън Хол е по-близо и по-скъп на сърцето ми, отколкото всички други неща. Може би това е егоистично. Но не мога да се откажа от него. Не мога да забравя дълга си. Затова искам тук, в тази къща, да се родят децата ми. Именно тук искам да пораснат, също като нас тримата — Джъстин, Джулиана и аз. Точно тук искам да ги чуя да се смеят. А не да плачат. Без болка. Нищо подобно на това, което преживяхме с Джъстин. Нищо подобно на онова, което изстрадахме...

Себастиан млъкна. Девън беше свела ниско глава. Потресен, той се втренчи в нея.

— Девън, какво не е наред?

Тя не отговори. Не можеше.

Разтревожен и ужасен до мозъка на костите си, той я обърна с лице към себе си.

— Боже мой, Девън, какво се е случило?

Тя бавно вдигна глава.

— Би трябвало да го мразите, но не е така, нали?

Себастиан застина вътрешно.

— Кой? Баща ми?

— Да. Да.

Младият мъж поклати глава.

— Не мога. Той ме научи да уважавам това, което съм, който съм. Той ме научи да бъда това, което съм.

Горещи сълзи се стичаха по бузите ѝ. Тя ги избърса с opakото на ръката си.

— Себастиан, но той ви е биел! О, нима не разбирате? Той не ви е научил на нищо, което не е било вече вътре във вас. Нищо, което не е било вече там.

Той отново поклати глава.

— Девън — опроверга я нежно, — много мило от ваша страна, че го казвате, но не можете да знаете...

— О, не, знам! — избухна тя и посочи с ръка към портрета. — То е там, Себастиан. Всичко е там. Вашата закрила. Вашата лоялност. Тя е там, в начина, по който сте прегърнал рамото на Джъстин, в начина, по който сте стиснал малкото юмруче на Джулиана, а в очите ѝ грее обожание, докато гледа нагоре към вас! Вие сте се грижели за тях, нали? Вие сте ги защитавали. Вие сте ги подкрепяли. Вие сте ги обичали истински, вие, а не вашите родители. Вие сте били просто момче по години, но вече мъж по характер!

— Не, Девън. — Изведнъж Себастиан се почувства толкова безпомощен, колкото в последните ужасни години под желязната ръка на баща си. — Грешите. Не можех да им помогна. Не успях да ги предпазя...

— Направили сте много повече. Как може да кажете, че сте егоист? Себастиан, вие сте непоколебим и силен — мисля, че вие вероятно сте най-прекрасният човек на света.

Нейното мнение го смая. Смири го. Почти го повали на колене.

— Девън — изрече с дрезгав глас. — О, Девън... — Почувства ужасно стягане в гърдите си. В един опасен момент се уплаши, че може да заплаче...

Привлече я към себе си, прегърна я и притисна устни към меките, пухкави къдрици на слепоочието ѝ.

Мина известно време, преди да се възстанови способността му да говори. Когато беше в състояние, я целуна по благоуханната коса. Като я отдалечи леко от себе си, той избърса сълзите от бузите ѝ с възглавничката на палеца си, а след това се вгледа в мъгливите дълбини на очите ѝ.

— Елате с мен — прошепна и лека усмивка изкриви устните му, когато ѝ предложи ръката си. — Защото, ако нямате нищо против, много бих искал да ви покажа моя дом...

ГЛАВА 17

Никога преди не беше имало такъв великолепен ден. Нито едно облаче не помрачаваше сияйната синева на небесата. Слънчевите лъчи къпеха земята с топлина и светлина. Лек бриз раздвижваше въздуха, носейки със себе си аромата на цветя, звука на женски глас и тътена на нисък мъжки смях.

Ръка за ръка, те вървяха по пътеките, покрай спретнато подрязани живи плетове и красиви цветни лехи.

Накрая стъпките им ги отведоха през малка гора, и надолу по хълма, до бистро, плитко поточе, което весело бягаше между скалите. В ранния следобед те спряха да си починат на една пейка, заобиколена от ружи.

Едва успяла да седне, Девън внезапно скочи на крака.

— Вижте — извика тя радостно, — заек!

Себастиан посочи към горичката.

— Има още!

От тревата се показаха още няколко глави.

Младата жена се втурна първо наляво, после на дясно и Себастиан се разсмя на нейните подскочи и завъртания.

— Спрете! — извика той. — Само като ви гледам и ми се завива свят!

— О, но те са толкова милички! — задъхано отвърна тя. — Искане ми се да си хвана само един.

— И какво ще правите с него? Смея да твърдя, че Бухтичка ще ревнува.

— Не съм мислила по въпроса — отвърна тя разтревожено.

— От друга страна, аз пък знам какво ще направя, ако успеете да хванете един. — Той потри ръце. — Тази вечер на трапезата ще имаме много вкусно ястие от печено заешко.

Девън изглеждаше поразена.

— О, вие сте прекалено жесток! Кълна се, че никога повече няма да хапна заешко. — В следващия миг наклони глава настрана и

изпитателно изгледа Себастиан. — Да разбирам ли, че тази нощ ще останем тук? — Не направи опит да прикрие надеждата си.

— А бихте ли искали?

— Да — отговори бързо.

— Е, предполагам, че бих могъл да си помисля.

— Само не мислете прекалено дълго.

— Девън, вие знаете, че аз съм разумен човек и имам нужда да премисля всичко.

— Тогава нека го направя вместо вас. Няма никакъв смисъл да тръгваме днес. Но дори и ако го направим, няма да пристигнем в Лондон преди полунощ. — Звучеше доста доволна от перспективата. — Ето защо бихме могли да почакаме с отпътуването. — Хитростта явно не беше силната ѝ страна.

— Вярно. Но бихме могли да тръгнем и да разчетем времето така, че да пристигнем в Лондон за закуска. Защото знам, колко много обичате кроасаните, които пече Теодора. От друга страна, смея да твърдя, че господин Дженкинс, който е готвач в Търстън Хол още от преди да се родя, прави най-вкусното печено заешко в цяла Англия.

Бавно, сякаш имаше всичкото време на света, Себастиан прехвърли крак върху крак и се облегна на пейката, подпирайки се на лакти. Все още задъхана и със зачервени бузи от тичането, с ръце на кръста, Девън стоеше и смаяно гледаше позата му на ленива елегантност.

Пръстите ѝ се размърдаха.

— Себастиан? — извика най-сетне.

— Хм? — Затворил очи, той обърна лицето си нагоре към слънцето.

— Какво е вашето решение? Ще пътуваме ли за Лондон?

— Все още сме тук, нали?

— Да, тук сме.

— Тогава не разбирам, какво ви задържа?

— Да ме задържа?

— Да. — Той отвори едното си око и с движение на китката, махна настрани. — Хванете ми вечерята.

Девън премигна.

— Искате да ви хвана вечерята?

— Мисля, че току-що го казах.

— Докато вие седите и гледате?

— Да. Това е цената за престоя, скъпа моя.

На устните ѝ заигра палава усмивка.

— В такъв случай, може би трябва да се пазарим.

Това звучеше много интересно. Себастиан се изправи.

— Какво предлагате?

Той не забеляза избухналото в очите ѝ неудържимо веселие. Беше прекалено зает да наблюдава как младата жена събува едната си пантофка. Сърцето му започна да бие лудо. Мили Боже! Това беше твърде много, за да се надява. Твърде много, за да го проумее.

И твърде интересно, дума да няма...

Пантофката прелетя високо над главата му.

Втората го удари право в гърдите.

— Аз ще хвана вечерята ви, милорд, но първо трябва вие да ме хванете!

Себастиан беше твърде зашеметен, за да се движи.

— Девън...

— Смятате да се признаете за победен ли, мой благородни и могъщи маркизе?

Никой мъж не би устоял на такова предизвикателство.

И гонитбата започна.

Себастиан бе уверен в своето преимущество. Девън го убеди в обратното. Той си мислеше, че тя е изтощена. Но тя танцуваше и ловко се извърташе, и о, беше толкова бърза! Дробовете му горяха, краката го боляха толкова силно, че той беше сигурен, че никога повече няма да може да ходи. Срина се в основата на един дъб.

— Боже мой, не съм тичал така, откакто бях момче!

Девън отново щеше да се измъкне, но той я сграбчи през кръста и я сложи да седне до него. Все още заливайки се от смях, тя се отпусна в разперените дипли на полите си.

— Ще ви издам една тайна. Никога не съм правила това. И никога повече няма да го направя.

Пръстите на краката ѝ се размърдаха в гъстата, тучна трева. Те бяха тънки, закръглени и розови, и така възхитителни като всичко останало в нея. Господи, не биваше да мисли за това! Пантофките ѝ бяха на другия край на поляната, но изглежда това изобщо не я притесняваше.

И двамата мислеха за едно и също.

Тя срещна погледа му и се изкикоти.

— Знам, че това не е подходящо за една дама.

Себастиан усети как сърцето му се преобърна. Да бъде така до нея... О, Боже! Нямахше думи да го опише. Повече от всичко копнееше да се наведе и да притисне устни в нейните, да почувства как сърцето ѝ бие толкова близо до неговото. Но нещо го спря. Страхуваше се да не съсипе този момент. Беше твърде ценен. Твърде сладък. Твърде... съвършен.

Между тях имаше връзка. Много повече от приятелство. Много повече от страст.

Много повече от властта му над нея.

Нямахше да се бори срещу тази връзка. Не можеше. Някак си започваше да осъзнава, че това ще бъде битка, която няма да може да спечели.

Беше ли той единственият, който чувства това?

Себастиан се опъна назад в тревата, гледайки как слънчевите лъчи играят на криеница в клоните на дървото. Заслони с ръка очи от прекалено ярката светлина и извърна леко глава, така че да може да вижда Девън. Тя седеше опряла гръб на ствола на дървото, протегнала напред босите си крака.

Младата жена посегна и с върховете на пръстите си проследи линията на челюстта му — една деликатна ласка. Същите тези пръсти проследиха всяка бръчица около устата му.

— Изобщо не сте мигнали миналата нощ, нали?

— Не — призна си той.

— Тогава поспете сега.

— Бих предпочел да ви погледам. — Признанието се измъкна от устата му, преди да успее да го спре, но това сякаш не го обезпокои.

Девън се наведе над него, влажните ѝ червени устни се извиха в усмивка. Гъстите ѝ къдрици се хлъзнаха по рамото ѝ и се разпиляха върху гърдите му. Разсеяно, тя избута косата зад ухото си, докато Себастиан се бореше с желанието си да намотае копринените кичури около юмрука си и да притегли устните ѝ за целувка. Тя беше надарена с такава рядка красота, помисли си той с прилив на гордост, а дори не го осъзнаваше.

Беше едновременно невинна и съблазнителна. Енергична и въздържана.

Протягайки се, младата жена придърпа главата му в скута си.

Малките ѝ нежни пръсти погалиха бръчките на челото му, после се плъзнаха в косата му. По някакъв начин това укроти търсецата му душа. Невероятно, тези нейни движения го приспиваха. В цялото му същество настъпи покой.

Светът продължаваше да се върти, но кой го бе грижа.

— Себастиан? — прошепна Девън.

Но той не я чу. Спеше най-спокойният сън, който някога бе познавал.

Същата вечер господин Дженкинс лично поднесе вечерята им. Той проследи за всеки дребен детайл при сервирането и накрая сложи пред господаря си и неговата дама сребърен поднос с най-фина изработка.

— Печен заек — обяви той. — Моят специалитет.

С тържествен жест, готвачът постави сочно парче в чинията на Девън. После се изправи, сложи ръце зад гърба си и зачака нейната присъда.

Очите на Девън станаха огромни и тя отправи поглед към Себастиан.

— Опитайте! — посъветва я той безгрижно. — Обещавам, че месото ще се топи в устата ви.

Зад салфетката си, младият мъж едва не се задави от смях, когато тя глътна парчето цяло.

Като по чудо, Девън не се задуши. Успя да изобрази лъчезарна усмивка и пламенно похвали:

— О, това е просто чудесно! — възкликна. — Най-възхитителното нещо, което някога съм вкусила в живота си!

Господин Дженкинс напусна трапезарията много щастлив.

А Себастиан незабавно бе удостоен с възмутен поглед.

— Сигурна съм, че сте го замислил нарочно!

— Не е така — увери я той с абсолютна сериозност и вдигна длани пред себе си, за да се защити.

Себастиан изяде с наслада своята и нейната порции от печеното.

След вечеря я покани да играят шах — игра, на която я беше научил по време на уроците им. Докато Девън бе погълната изцяло от шахматната дъска между тях, той съсредоточено я наблюдаваше — как взима чашата с вино, повдига я към устните си и отпива.

Капчица вино падна на ъгъла на дъската. Обмисляйки поредният си ход, Девън я избърса с тънкия си пръст. Младият мъж опита да отмести поглед от тази гледка, но не успя.

Тя се намръщи.

— Какво гледате?

— Просто се възхищавам.

— Възхищавате се на какво?

— На майсторството, с което е изработен този топ.

Любуваше се на нейната естествена красота.

— Това не е топ. Това е пешка!

И той се чувстваше като пешка в нейните ръце. Горещо желание напрегна слабините му с такава сила, че ако тя му дадеше дори и най-малкия знак, че е желан, той щеше да скочи през масата, да съблече роклята ѝ и да постави Девън върху себе си.

Мили Боже, никога преди в живота си не беше правил любов на пода.

— Себастиан, внимавате ли?

— Да — излъга той.

След три хода играта свърши.

Беше го разбила напълно.

— Вие сте нацупен — каза тя, когато станаха от масата.

— Не съм.

— Е, тогава трябва да сте унил.

— Защо да съм унил? — Себастиан се забавляваше.

— Тъй като останахте тук, в провинцията, с мен. Защото ви лиших от вашите развлечения.

Той се засмя.

— Едва ли.

— Е, ако сега бяхте в Лондон, къде щяхте да бъдете?

— Вероятно щях да си пийвам бренди в библиотеката, заедно с вас.

— Това едва ли ще ви спечели невестата, която търсите, нали така?

— Предполагам, че не.

— Ами — започна тя задъхана от вълнение, — аз имам идея за това как трябва да си търсите съпруга.

Себастиан също имаше някоя и друга идея, свързана с тази очарователна малка палавница, която някак си бе успяла да се настани в живота и в сърцето му.

Той повдигна вежди в очакване.

— Мисля, че... може би се нуждаете от съвет как да се държите с една дама.

Проблясък на усмивка докосна устните му.

— Мислите ли?

— Да. Например, да предположим, че се намирате на грандиозен прием в Лондон. Там със сигурност ще има твърде много дами около вас.

Няма толкова прекрасна, колкото вас.

— Така че, нека опитаме да разиграем следната сценка. Вие трябва да изберете една от тях. И тъй като аз съм тук, е, добре — тя въздъхна преувеличено, — боя се, че се налага да изпълня ролята на ваша дама.

Изглежда нещо в тази възможност не ѝ харесваше.

— Може би, трябва бързо да изведе дамата от гостната в градината — изказа своето предположение той.

Точно това и направи. Изведе Девън на пътеката, която се виеше през градината. И тръгнаха да се разхождат, заобиколени от цветя и лунна светлина, покрай дърветата и живия плет.

Спряха до висока каменна стена. Изобилие от малки бели рози, плъзнали по специална решетка, изпълваха нощта с ароматното си ухание. Наблизо стоеше широка каменна пейка. Прозорците зад тях хвърляха мъгляво сияние от светлината на свещи.

Девън се огледа.

— Много добре — произнесе одобрително тя. — Сега, след като двамата с дамата сте сами в градината, се чудя... не бихте ли я целунали?

Той се усмихна.

— Един джентълмен никога не целува една дама, преди да се е оженил за нея.

За миг тя остана безмълвна. После попита:

— Искате да кажете, че ще се ожените за жена, без да сте я целунали? Аз със сигурност никога няма да се омъжа за един мъж, без да съм го целувала!

Нейното категорично заявление просто го срази. Хрумна му, малко със закъснение, че госпожичката флиртува с него.

И го правеше много добре.

— Е — започна той предпазливо, — бих могъл, ако харесвам дамата. Ако се чувствам особено. — Погледна я бързо, изпод вежди. — Ако съм влюбен.

— Бихте могли? Но не сте сигурен?

— Не.

— О, Боже! Може би се нуждаете от уроци тогава!

— Ами, това е идея! — промълви той тихо.

Девън се обърна с лице към него и с гръб към стената.

Погледите им се срещнаха. Коленете им се докоснаха. Пръстите им се преплетоха.

— Може би — прошепна задъхано, — трябва да ме целунете.

— Може би — той вдигна ръце, преструвайки се на безпомощен. — Как да го направя?

— Като за начало, мисля, че трябва да дойдете по-близо.

Той пристъпи толкова близо до нея, че краката ѝ, обути в пантофки, се оказаха между върховете на ботушите му, а реверите на жакета му докоснаха дантелата на елечето ѝ. Съвсем умишлено той подпря ръце на стената, успоредно на главата ѝ.

Себастиан приемаше тази игра с удоволствие.

Господи, изражението ѝ беше безценно! Погледът ѝ се плъзна наляво, после надясно, след което се вдигна нагоре към лицето му. Устните ѝ се разтвориха, а очите ѝ се разшириха. Той знаеше, че точно в този момент тя осъзна, че е попаднала в капан между стената и тялото му.

На устните му заигра усмивка, която подхождаше повече на развратник, отколкото на джентълмен.

— А сега, какво? — попита провлачено.

— Ами — прошепна тя, задавена от вълнение, — трябва да ме целунете. — Видя я как преглътна. — Мъжът е този, който целува, нали?

Невинаги.

Съзнанието му беше пълно с изображения на нейните сочни и сладки устни, които го целуваха разгорещено и безсрамно надолу по гърдите. Разпуснатата ѝ коса галеше корема и слабините му. Представяше си как горещата ѝ сладка уста се спуска надолу, надолу, и се затваря върху неговия...

Почти изстена. Какво, по дяволите, беше казала току-що? А, да.

Сякаш дяволът го изкушаваше. Младият мъж се усмихна лукаво. Именно тя беше започнала тази игра, но Господ да му е на помощ, той щеше да я продължи.

— Кажете ми как. — Не каза нищо повече.

Себастиан видя как върхът на езика облиза устните ѝ и това го подлуди.

— Притиснете устата си към моята — насочи го тя със сериозен тон.

Той бързо я целуна — по-точно клъвна, като срамежлива девица. Устните им почти не се докоснаха.

— Как беше това?

— За съжаление, пълен провал — измърмори Девън. — Трябва да опитате отново. Но... този път по-усърдно.

— По-усърдно като... по-продължително? — попита той недоволно. — Или по-усърдно като... това? — Наведе глава и взе устните ѝ в дълга, непрекъсната целувка, която беше едновременно страстна, гладна и нежна.

Когато най-накрая Себастиан вдигна глава и двамата дишаха тежко. Забила нокти в стената зад нея, Девън отвори очи и погледна директно в неговите.

— Трябва да ви поздравя, сър — възкликна тя. — Вие сте толкова добър ученик, колкото и учител.

Ръцете му се обвиха около кръста ѝ. С малко странна усмивка, той я притисна към себе си като изгладнял звяр, подчинявайки се на непреодолимия порив в душата си. О, Господи, помисли си маркизът, това е безумие. Лудост! Но още от самото начало между тях прехвърчаше искра. Той го знаеше. И знаеше, че и Девън също го знае; точно както беше наясно, че в своята невинност, тя експериментираше. И докато тестваше тези чувства, желанието се разгаряше вътре в нея. Той беше този, който трябваше да спре, защото бе единственият от

двама им с опит. Ако не спреше, знаеше до къде може да доведе игра като тази...

Но всички причини, поради които трябваше да я пусне, отлетяха от съзнанието му. По някакъв странен начин, който не разбираше напълно, всичко това беше ново и за самия него. И преди бе имал интимни отношения. В края на краищата, той бе зрял мъж със свои потребности и желания; и се беше отдавал на тези желания.

Но това тук беше различно. Девън беше различна. Един вътрешен глас го предупреждаваше, че трябва да я пусне, но нямаше сили да се вслуша в него.

Това беше прекалено хубаво. И тя се чувстваше толкова добре. И преди всичко, да бъде с нея, беше... прекрасно. Но той никога не бе усещал подобно нещо с друга жена... А когато ръцете ѝ се обвиха около врата му, искрата между тях избухна като пламък.

Заля го вълна на първично чувство за притежание. Това също беше нещо, което не бе изпитвал преди.

Тя се притисна плътно до него, и двамата едновременно усетиха твърдата възбудена мъжественост. Ръцете ѝ се спуснаха към гърба му, ноктите ѝ се забиха в раменете му. Под кожата му пламна огън, който изпрати тръпки по цялото му тяло.

Чу се поемане на дъх. Стон. Шепот. Всичките от него.

— Девън — прошепна.

Тя вдигна лице, очите ѝ блестяха като скъпоценни камъни.

— Спомняте ли си първия път, Себастиан? Когато ви попитах, защо сте ме целунали? — Младият мъж прокара пръсти по веждата ѝ, надолу по дръзко вирнатото ѝ носле, проследи формата на устните ѝ. Мили Боже, не би забравил това нито за секунда. — Толкова се страхувах, че няма да ме целунете отново, заради това, коя съм аз и всичко... — Думите ѝ прозвучаха като хленч срещу лицето му.

— Девън, не го прави.

Ръцете му я обгърнаха още по-здраво. Той се притисна в нея така отчаяно, както тя се беше вкопчила в него.

— Това е просто, защото... Мислех си, че вие... О, няколко пъти...

— Исках, да. Стотици пъти. Хиляди.

— Искали сте? Наистина? — Тя се отдръпна, за да го погледне.

— Да! Господи, да! — Очите му потъмняха. — Исках! Всеки ден. Кълна се в Бога, аз ще...

И може би щеше да...

В този момент, Себастиан чу звук от отваряне на врата — на терасата.

И двамата замръзнаха.

ГЛАВА 18

Може би всичко беше започнало като игра, като едно безгрижно съблазняване на този мъж, но затова пък се получи вечер, като никоя друга. Една вечер на вълнения, на очарование и вълшебство. Една вечер изпълнена с обещания...

Много по-късно Девън си зададе въпроса, откъде беше намерила тази безразсъдна смелост да каже това, което беше казала. Да направи това, което беше направила. Навярно защото искаше този ден да продължи вечно. И тази нощ да не свършва никога.

Защото изкушението беше неустоймо... той беше неустойм. Когато я целуна. *Отново.*

А за възможността да се наслади още веднъж на изгарящата топлина на устните му върху нейните, Девън би направила... всичко.

Всъщност, беше го направила.

Но и той също я желаше.

Защото, макар точно тя да бе започнала играта, то Себастиан беше този, който пое контрола. Превъзходството на страстните му целувки не оставяше никакво съмнение.

Сърцето ѝ се разтупка, а тя стоеше в захлас, докато пръстите му проследяваха веждите ѝ, носа, очертанията на устните ѝ. И когато се вгледа в блестящите му сребристи очи, това, което съзря там, накара пулса ѝ да полудее и сърцето ѝ да запее. Гърдите ѝ се напрегнаха, а зърната им настръхнаха. Когато прокара ръце по гърба му, усети всеки негов мускул, всяка негова жила. Бричовете му бяха толкова тесни и тънки, че ѝ позволиха да почувства всяка изпъкнала част от него...

Всичко.

— Девън — прошепна той.

Тогава я притисна силно към себе си.

Прегърна я здраво в разгара на един миг, по средата на един дъх, по средата на един удар на сърцето...

Тя обичаше Себастиан. Обичаше неговата гордост. Арогантността, която я подлудяваше. Неговата пламенна закрила за

близките и скъпи на сърцето му хора.

Тя се вкопчи в него, предлагайки му трепетните си устни безгрижно, макар той да виждаше ясно какво става в душата ѝ.

Но не ѝ беше писано да получи целувката, за която толкова жадуваше.

— Себастиан? — извика един глас. — Девън?

Стъпките се чуваха все по-близо.

Себастиан вдигна глава. Ругатнята, която изрече под нос, подпали въздуха — твърде сочна, доста описателна и изненадващо поучителна за жената, притисната здраво в обятията му.

— Това е Джъстин! Какво, по дяволите, прави той тук?!

В мига, в който Девън и Себастиан влязоха в гостната, Бухтичка се понесе към стопанката си. Девън се отпусна на пети на пода и веднага беше заобиколена от пет малки топки козина. Кученцата подскачаха по нея от радост и я лижеха по ръцете и лицето, а тя се заливаше от смях.

Със снизходителна усмивка, Себастиан ѝ помогна да се изправи на крака.

— Малките ми сладурчета! — изгука тя. — О, колко много ми липсвахте!

— Е, няма съмнение, че и вие сте им липсвали — каза Джъстин. — Реших, че ще се радвате да ги видите.

— Много вежливо от ваша страна. Благодаря!

Младата жена почувства върху себе си погледа на Себастиан, докато се повдигаше на пръсти, за да целуне Джъстин по бузата, с устни все още влажни от целувките на брат му. Тя успя да зърне странното изражение, което за миг мина през лицето му. Нима той ревнуваше? При тази мисъл пулсът ѝ се ускори.

Маркизът повдигна вежди.

— А къде, скъпо мое момиче, е моята? — попита, без да губи време. Топлината в очите му накара сърцето ѝ да бие лудо.

Тя сбърчи нос.

— Забравихте Бухтичка — уведоми го дръзко.

Джъстин се обърна към Себастиан, който стоеше леко встрани, скръстил ръце пред гърдите си.

— Добър вечер, Себастиан.

По-големият брат кимна кратко.

Зорките очи на Девън огледаха двойката, явно между братята съществуваше някакво сковавашо, неловко напрежение. Различи съвсем точно напрегнатостта в позата на Себастиан. Той кършеше рамене — ту ги повдигаше, ту ги отпускаше, и тя знаеше, че той се бори с това положение. И Джъстин беше смутен, когато срещна погледа на брат си.

Приглаждайки с длани предната част на роклята си, Девън вдигна ръка към устата си, сякаш се опитваше да скрие прозявката си.

— Е, Джъстин — каза тя безгрижно. — Не искам да бъда груба, тъй като ти току-що пристигна, но мисля да се оттегля. — Не можа да устои на желанието да го подразни. — Пътуването дотук миналата нощ беше доста уморително.

Джъстин се престори, че не забелязва сарказма ѝ.

Себастиан я придружи до подножието на стълбите и ѝ пожела лека нощ.

— Лека нощ, Девън — каза ѝ тихо.

Тя застана на второто стъпало, така че очите им бяха почти на едно ниво. Повече от всичко, искаше да протегне ръка, да вплете пръсти в гъстата коса ниско на тила му и да поднесе устни към неговите.

И знаеше, от начина, по който погледът му се впи в устните ѝ, че и той иска същото.

— Лека нощ — прошепна. Трябваше да се принуди да си тръгне. На площадката се спря и погледна надолу.

Себастиан не беше помръднал. Пламъкът в очите му накара сърцето ѝ да пропусне един удар.

Когато Девън изчезна от погледа му, Себастиан се присъедини към брат си в гостната. Джъстин се беше опянал в кремаво розовото кресло в стил „кralица Анна“, до френските прозорци. Погледът му бе съсредоточен в мраморното стълбище.

— Защо — отбеляза той, — имам чувството, че току-що бях надлежно наказан!

— Не е така. Ако беше, щеше да го разбереш.

— Е, тогава може би искаш да ме набиеш?

— Дори не си мечтая за това.

Себастиан спря до малка инкрустирана маса от палисандрово дърво, в близост до диван в стил Чипъндейл. Взе от там една кристална гарафа и преди да си налее в чаша, спря.

— Може би и ти ще удариш едно бренди? — каза провлачено.

Джъстин изстена.

— Никога повече.

— Обещания, обещания.

Най-накрая Себастиан се усмихна и седна на един стол срещу брат си, който разтриваше слепоочията си.

— Лекуваме главоболието, а?

— Господи, ти просто не можеш да си представиш, що е това главоболие! Бухтичка започна да вие в секундата, в която Девън тръгна, кученцата ѝ пригласяха, а в главата ми, все едно чук удряше по наковалня... По дяволите, това беше най-дългата нощ в живота ми.

Усмивката на Себастиан избледня. Той остави чашата си настрана.

— Познато ми е това усещане — каза тихо.

Дълго време Джъстин просто го наблюдава.

— Знаех, че ще бъдеш тук — проговори накрая. — Трябваше да дойда.

— Знам. — Себастиан посегна към кутията с пури от Индия. Отвори я и кимна на брата си — един вид предложение за мир.

Джъстин му отказа с поклащане на глава.

— Себастиан — започна той. — Аз... — Прочисти гърлото си, после отмести поглед. — Ох, по дяволите! — измърмори той. — По дяволите!

Бледо подобие на усмивка пропълзя по устните на Себастиан.

— Това обяснява всичко, нали така?

— Дяволски си прав — промълви Джъстин.

Ледът беше разчупен, напрежението изчезна.

— Ако това те кара да се чувстваш по-добре, купих каса от онова шотландско уиски, което толкова много харесваш.

Себастиан вдигна вежди.

— За мен или за себе си?

— Не мога да понасям това нещо! Все едно ми говориш за отрова! — Чертите на Джъстин се изкривиха. Секунда по-късно той

погледна към стълбите. — По всяка вероятност трябва да благодаря на Девън за кроткия ти нрав.

— Може да се каже.

— Има голяма разлика, в сравнение с жената, която измъкна от калта онази нощ, нали?

— Амин.

— Предполагам уроците вървят добре?

— Изключително добре. — Само че урок от много по-различен характер изпълни съзнанието на Себастиан... Но на глас каза: — Тя ме победи на шах тази вечер.

— Най-вероятно си й позволил да спечели. Ти винаги ме оставяше да те победя.

— Ти не обичаше да губиш. И все още не ти харесва.

Джъстин се изсмя язвително.

— Е, няма да споря с това. — Той протегна крака. — Тя е постигнала големи успехи. Кажете ми истината, Себастиан. Какви мислиш са шансовете й да получи място като гувернантка или компаньонка?

Джъстин зададе въпроса, който тревожеше Себастиан от известно време насам.

— Шансовете й не са много големи, както и фактът, че на мен не ми харесва идеята да стане гувернантка — заяви рязко той. — Боже мой, какво я очаква, ако успее на си намери място на подобна длъжност? Тя е млада. Красива. Какво ще стане, ако господарят на къщата реши, че може да злоупотребява с нея? Не искам тя да се превърне в мишена на похотта на някой мъж! И това е напълно възможно! По дяволите, дори е реално!

Ето, това е. Най-после го изрече. Нещото, което не даваше мира на душата му. Нещото, за което не смееше да си позволи да мисли през седмиците, прекарани с Девън като негова ученичка. Беше изгубил поглед за истинската цел на уроците им. Беше изгубил от поглед всичко, освен чистото удоволствие просто да бъде с нея! Беше ли съзнателен избор начинът, по който фино заобикаляше крайния резултат? Може би умишлено беше издигнал прегради около него и нарочно го избягваше. Някак си, нещо се беше случило, и времето, прекарано заедно с нея, беше станало много по-ценно — далеч по-смислено.

И Девън усещаше същото.

Проклятие! И защо, по дяволите, му трябваше на Джъстин да започва този разговор?

— Да — съгласи се по-малкият брат. — И на мен ми хрумна нещо подобно.

Сякаш някаква ужасна тъмнина бе обхванала Себастиан. Веднъж започнал, той не можеше да спре.

— Ти не познаваш Девън така, както аз я познавам. Ако се случи това, което споменах, на нея няма да ѝ хареса. Тя няма да може да го понесе. — Изведнъж съзнанието му бе обладано от силен страх.

И изглежда не беше единственият, който го изпитваше.

— Ако това стане — обади се Джъстин, — тя може лесно да се окаже отново на улицата.

— Не бива да позволим това да се случи. — Маркизът сви устни. — Тя заслужава много по-добър живот от онзи, който е имала.

— Точно така мисля и аз. — За момент по-младия мъж се поколеба. — Но може да има и друго решение.

— Какво? — Себастиан се намръщи.

— Ами, мислех си... може би бихме могли да ѝ намерим съпруг.

— Съпруг?!

Джъстин опъна ръка върху облегалката на креслото, изглеждаше развеселен.

— Защо го възприемаш по този начин?

— Как?

— Твърде раздражено, ако настояваш да знаеш. А начинът, по който се мръщиш...

— Не е вярно!

— Напротив. — Веселието изчезна от лицето на Джъстин. Внезапно стана много сериозен. — Себастиан — прошепна той, — може ли да бъда напълно откровен?

— Как така, този път, питаш за това?

Нещо в начина, по който Джъстин го изгледа, предупреди Себастиан. Почувства се напрегнат.

— Себастиан — започна предпазливо брат му. — Бог е свидетел, че аз съм последният човек, който счита себе си за проникателен наблюдател на човешката природа. Но, когато днес вие двамата дойдохте от терасата, ми хрумна много странна идея. Гледайки как

Девън се опира на ръката ти тази вечер, бях готов да се закълна, че двамата сте били...

— На разходка из градината — прекъсна го хладнокръвно брат му.

— И нощта е прекрасна за това.

— Точно така — съгласи се троснато Себастиан. — И знам накъде клониш, така че дай да внесем пълна яснота по въпроса. Да, изпитвам определена привързаност към Девън. Както и ти. Но моето държание спрямо нея винаги е било и ще си остане на истински джентълмен. — Той и сам не разбираше защо говори по този начин.

А може би разбираше.

— Не съм предполагал друго — отвърна Джъстин. — Освен това, ти си маркиз. А Девън е...

Себастиан не искаше да чуе никакво определение от устата на брат си, затова рязко го прекъсна:

— Съвсем наясно съм коя е тя!

Очите на Джъстин блеснаха насмешливо.

— Не е необходимо да ми отхапваш главата!

Ако беше рязък с Джъстин, нищо не можеше да направи по въпроса. Себастиан знаеше, че е човек с труден характер, но в душата му царуваше пълен хаос. Той не обичаше несигурността. Не харесваше, когато плановете му отиваха към провал. И когато се стигна до темата за съпруг на Девън, той премина границата на учтивия тон.

Джъстин се изсмя кратко.

— Прав си, разбира се. Ти никога няма да пренебрегнеш своето възпитание. Освен това напълно забравих, че си търсиш невеста — крайно време е да се ожениш. Господи, какво си мислех аз? Ти никога няма да бъдеш толкова безумен, че да действаш под напора на чувствата си, без оглед на бъдещето или какво може да излезе от това.

Себастиан продължаваше да кипи вътрешно. Може би беше глупак, но предложението на брат му го изненада. Беше напълно неподготвен да се справи с него.

Но не. Не беше само това. Той не желаше да се справи с това.

Нито потвърди, нито отрече казаното Джъстин.

Беше ли Джъстин гласът на разума? Или гласът на съмнението?

Тогава се запита... Дали беше успял да го заблуди? Не можеше да е сигурен, защото брат му беше майстор в криенето на мислите си. Може би подозираше, реши той. Но не знаеше със сигурност.

Нищо не се случи тази вечер, припомни му един тънък гласец отвътре. Не и тази вечер в градината, или пък в която и да е друга от вечерите.

Все още не, така или иначе.

Но той го искаше. Искаше го неудържимо. Въпреки всички опасения.

— Дори ако тези чувства съществуват — добави Джъстин. Себастиан присви очи и погледна преценяващо брат си, който разпери ръце. — Какво? Защо си ме зяпнал така?

— Това определено е промяна у теб.

— Ами, ти искаше да действам отговорно, нали?

— Вярно — отвърна хладнокръвно. — Но се чудя, откъде се взе цялата тази мъдрост.

Джъстин се усмихна едва забележимо.

— От прекалено много бренди, мисля аз. Във всеки случай, за какво беше тази дискусия? А, да. Вместо да си търси място като гувернантка, може би Девън трябва да си намери съпруг.

Съпруг. *Съпруг!*

Себастиан едва понасяше тази дума. Той стисна челюсти. Идеята за Девън с друг мъж, го накара да се почувства бесен отвътре. Дори онази малка целувка по бузата на Джъстин, беше като треска под кожата му. Макар и да беше безобидна, той не искаше устните ѝ да докосват никой друг, дори брат му.

Но не беше ли това най-доброто решение? Гласът на разума се обади в главата му. Със съпруг, който да се грижи за нея, нямаше защо да се притеснява, че Девън отново ще се окаже на улицата.

Тогава, защо му се искаше да удуши Джъстин, че дори се осмели да го предложи?

По дяволите! Проклятие! Защо, дявол да го вземе, не можа брат му да си остане в Лондон?

Джъстин продължи:

— Както вече каза, и двамата сме се привързали доста към Девън. И мисля, че е справедливо да спомена, че искаме само най-

доброто за нея. — Себастиан нищо не отвърна. — Със съпруг, тя ще бъде в безопасност от Хари.

Тя е в безопасност от Хари и *с него*.

Но не е в безопасност *от него*.

Искаше му се да каже на Джъстин да млъкне най-накрая, по дяволите!

Вместо това попита троснато:

— Кого имаш предвид? — Преди брат му да има възможност да отговори, от устата на Себастиан се изплъзна: — Нямах предвид някой от твоите разпуснати приятелчета, надявам се!

— В действителност не съм мислил по този въпрос — призна помладият мъж. — Но тъй като ти и Девън сте тук в провинцията... е, Търстън Хол е най-подходящото място, не мислиш ли? Далеч от любопитните очи на Лондон. Бихме могли, например, да я запознаем с някой от местната аристокрация. Бихме могли да я представим като приятелка на Джулиана. Ще измислим нещо.

Докато е в близост, се чу присмех някъде дълбоко в съзнанието му, *тя винаги ще те изкушава*.

Но като отстрани изкушението, ще останат копнежите.

Себастиан не искаше изобщо да мисли за това. Представата за Девън в прегръдките на друг мъж — в леглото на друг мъж — предизвика в него силно желание да ругае, яростно да беснее и да разкъса някого на парчета.

Никога преди не се бе чувствал толкова разярен.

Но сега беше.

— Ще дадем една малка, неофициална вечеря вдругиден — каза той. — Покани Евънс, Мейсън и Уестфийлд.

Джъстин повдигна въпросително вежди.

— Евънс и Мейсън стават, предполагам. Но Уестфийлд? Той е достатъчно възрастен, за да й бъде баща!

— Той е един от най-богатите търговци в областта. Току-виж умре и й остави цялото си богатство. — Думите на Себастиан бяха само наполовина шега. — Тогава ще може да се грижи сама за себе си.

Брат му кимна в знак на съгласие.

— Ще се погрижа за това утре сутрин.

Господи, какъв лицемер беше!

Но Джъстин беше прав. Не биваше да мисли само за себе си. Девън беше по-важна. Безопасността ѝ беше от първостепенно значение.

Нищо друго не беше толкова важно.

В устата му имаше гаден, горчив вкус. А там, където би трябвало да бъде сърцето му, зееше огромна черна дупка.

По-малко от час беше изминало от пристигането на Джъстин. По-малко от час, откакто бе държал Девън в ръцете си. По-малко от час, откакто срамежливите ѝ трепереци устни докоснаха неговите нежно. По-малко от час, откакто си беше представял какво би било бавно да прави любов с нея, докато първите лъчи на зората осветят небето; да направи въвеждането ѝ в страстта изключително приятно удоволствие за нея, както знаеше, че ще бъде и за него. Да удължава всяка малка, последна ласка, докато слънцето, звездите и нощта избухнат и света престане да съществува.

Мили Боже, в онези блажени секунди, когато горещата ѝ трепереца уста докосна неговата, той беше готов да го направи.

Но не се случи. Не и тази вечер. Не и с него.

Никога нямаше да се случи.

Главата му започна да бучи. Парлива горчивина изгори вените му. Дори не чу, когато Джъстин му пожела „лека нощ“.

Нощта продължаваше. Луната пътуваше по своя път в небето, а неговото настроение ставаше все по-мрачно. Себастиан не беше мъж, който се напиваше до безсъзнание. Пиеше умерено. Последния път, когато се бе напил здраво, беше през първата му година в Оксфорд.

Но тази нощ той последва примера на брат си от предната вечер.

До сутринта гарафата с бренди беше празна.

ГЛАВА 19

— Джъстин и аз поканихме няколко приятели на вечеря утре вечер. Мислех си, че може би ще искате да се присъедините към нас. — Съобщението бе направено на следващия ден по време на обяда толкова спонтанно и равнодушно, че на Девън ѝ беше необходимо време, за да разбере смисъла на думите му.

Но веднага след като го направи, сърцето ѝ спря за секунда. Тя бавно сложи лъжицата си върху чинийката, стисна дланите си една в друга и мълчаливо отправи въпросителен поглед към Себастиан. Ослепителната белота на шалчето му подчертаваше бронзовия тен на кожата му. Очите им се срещнаха. С бързо биещ пулс и накъсано дишане Девън се втренчи в него.

Беше ли казал това, което тя си мислеше?

— Едно съвсем неофициално събиране. Ще хапнем. Малко разговори. — Усмивката му беше мила, държанието му — непринудено. Леко погали стиснатите ѝ пръсти.

Девън се почувства успокоена. Но изведнъж сърцето ѝ подскочи, пулсът ѝ се ускори. Себастиан искаше тя да се запознае с някои от неговите приятели! Осъзна, че това няма да бъде като приема, който той даде в Лондон. Разбира се, тогава и дума не беше споменал, но тя знаеше, че присъствието ѝ трябва да остане в тайна от гостите му. Но сега беше различно — нямаше нужда да се крие на балкона.

Изпитвайки нещо средно между въодушевление и опасение, младата жена прехапа устни и попита:

— На вашите приятели няма ли да им се стори странно моето присъствие тук?

— Ще кажем, че сте пристигнали за няколко дни. Дошли сте неочаквано, защото сте искали да изненадате Джулиана. Тук не е Лондон. Не е необходимо стриктно да се спазват обичайните формалности.

Тя кимна. Сърцето ѝ бе толкова пълно от радост, че едва ли би могла да говори. Той искаше да я запознае с приятелите си! Себастиан

не се срамува от нея.

Когато настъпи следващата вечер, Девън затършува из гардероба си. Малко след пристигането им тук, Себастиан беше изпратил човек обратно в Лондон за дрехите ѝ. Багажът беше пристигнал по-рано същия ден. Сега тя нетърпеливо обличаше рокля след рокля. Процедурата се повтори половин дузина пъти, преди окончателно да се спре на вечерния тоалет от нефритено моаре, най-елегантния от тези, които Себастиан беше поръчал за нея.

Джейн ѝ помогна да се изкъпе и да се приготви за вечерята. Момичето беше мило и кротко, но Девън би предпочела на нейно място да е Танзи. Жизнерадостното бърборене на прислужницата щеше да успокои напрегнатите ѝ нерви.

Най-сетне момичето отстъпи назад. Девън стана иззад тоалетката и отиде до голямото огледало в ъгъла. Нервите ѝ бяха опънати от безпокойство. Не искаше да се види как изглежда. Боеше се да погледне.

Но не можеше да стои вечно тук, пред огледалото.

Тъмнозелената коприна обгръщаше снагата ѝ и падаше на леки гънки до върховете на пантофките ѝ. Деколтетото беше по модата — дълбоко изрязано — и подчертаваше формата на гърдите ѝ. Кройката бе проста, но елегантна. Една и съща панделка от златист сатен пристягаше елечето точно под гърдите, обточваше подгъва на дрехата и красиво бухналите ръкави.

Джейн се оказа истинска майсторка на прическите. Беше успяла да укроти непокорната ѝ грива, хващайки я високо отзад с панделка, така че меките къдрици се спускаха по едното ѝ рамо.

Девън гледаше себе си в огледалото, а пред очите ѝ се вихреше друга картина — в съзнанието ѝ нахлу споменът за онази нощ и официалния прием на Себастиан в Лондон. Тя отново видя обкръжилата го тълпа от дами, облечени в лъскав сатен и дантели, с коси украсени с пера и дрънкулки, с блестящи бижута на шиите и ушите и множество пръстени по ръцете.

Обхвана я паника. Вдигна ръка към колието на майка си и стисна кръста в шепи. Нямаше никакви скъпоценности, никакви украшения, само това.

Щеше ли Себастиан да я помисли за старомодна глупачка?

Изведнъж се почувства зле облечена и не на място.

— Госпожице — чу се гласът на Джейн зад гърба ѝ, — о, госпожице! Трябва да кажа, че цветът на тази рокля сякаш е създаден за вас! Той подсилва блясъка в очите ви, които греят като скъпоценни камъни! Позволете ми да кажа: вие изглеждате прелестно! — Джейн стисна длани пред себе си. — Вие сте като приказно видение!

Девън се обърна и импулсивно улови ръцете на прислужницата.

— О, Джейн, наистина ли мислиш така?

— Да — ентузиазирано потвърди прислужницата. — Наистина го мисля!

Девън се протегна и я прегърна искрено, предишните ѝ опасения бяха прогонени.

— Благодаря за усилията ти, Джейн!

И излезе от стаята, като в ушите ѝ продължаваха да звучат възхвалите на момичето.

Себастиан стоеше в дъното на стълбите, когато тя започна да слиза по тях. С ръце пъхнати небрежно в джобовете на панталоните, той изглеждаше мрачен и сдържан. Джъстин беше няколко крачки зад него. Девън стисна здраво хладния резбован парапет, сърцето ѝ биеше лудо. Тя трепереше вътрешно, но определено не го показваше. Отчаяно ѝ се искаше да му се хареса. Искаше ѝ се да му се хареса толкова много, че да го заболи отвътре. Искаше той да види същото приказно видение, както Джейн го бе направила. И да го чуе да казва, че е красива...

И двамата мъже случайно погледнаха нагоре по едно и също време.

Пурата на Джъстин падна от устата му. Девън преглътна смеха си, когато той изруга и се опита да я хване в полет.

Погледът ѝ се прикова в Себастиан — и, Бог да ѝ е на помощ! — той също я съзерцаваше. Всичко останало избледня. Всяка частица от нейното съществуване се съсредоточи върху него, и имаше странното усещане, че и с него се случва абсолютно същото, защото там, в дълбините на очите му, гореше огън, който караше коленете ѝ да треперят и пулса ѝ да препуска диво. Някакво странно усещане се настани ниско долу в корема ѝ.

Тя бавно скъсяваше разстоянието между тях. Още три стъпала. Още две...

През цялото това време изгарящият му поглед не се откъсна от нея, Себастиан не каза нито дума.

Най-сетне спря пред него. Той продължи да мълчи. Тъглчетата на устните ѝ се извиха нагоре.

— Е, сър, нямате ли какво да кажете?

Погледът му с нежност обходи лицето ѝ и се спря на устата ѝ. Очите му виждаха единствено и само нея... както и единствено и само за нея бяха следващите му думи:

— Не мога да мисля за нищо друго, освен... вие спирате дъха ми! — Той произнесе тези думи тихо, толкова тихо, че трябваше да напрегне слуха си, за да ги чуе... и никога нямаше да ги забрави...

Заля я огромна вълна от емоции, същите като в онази нощ, когато той я отнесе в спалнята ѝ, след раждането на кученцата. Нещо премина между тях, нещо почти болезнено сладко и изненадващо интимно. Радостта, преминала през нея, прогони мрака от душата ѝ. На гърлото ѝ сякаш заседна нещо. Почувства, че всеки миг може да се пръсне от вълнение, затова не успя да произнесе ни звук.

Единственото, което успя да направи, бе да се усмихне колебливо...

Ответна усмивка докосна и неговите устни. Той взе ръката ѝ и целуна пръстите ѝ, облечени в дантелена ръкавица.

Двамата заедно се отправиха към гостната. Джъстин беше вече там и поздравяваше тримата поканени господа, които се бяха настанили до камината. На близката маса беше сервирана лека вечеря.

Девън внезапно осъзна сериозността на деянието, което бе на път да извърши. Беше на път да изиграе ролята на дама, каквато всъщност не беше.

— Почакайте! — каза тя.

Себастиан я погледна въпросително.

През тялото ѝ премина тръпка. С леденостудени пръсти, тя докосна лакътя му.

— Себастиан — започна трескаво, — ами ако разберат коя съм аз? Какво представлявам? Това, че съм една измамница? Какво ще стане, ако направя нещо, което не бива? Какво ще стане, ако разлея вино в скута си, или се спъна в краката си, или използвам грешната вилица? Не бих искала да ви поставя в неудобно положение. Да се червите от срам заради мен.

Той се спря и погледна надолу към широко отворените очи, с цвят на кехлибар. Усети нейната несигурност с всяка частица на душата си. Но изведнъж съзнанието му бе изпълнено с гледката, която младата жена представляваше само преди мигове, докато се носеше надолу по стълбите.

Той не се помръдна. Не можеше.

Нито пък можеше да свали очи от нея, докато тя се приближаваше. Свежа и пленителна, Девън нямаше нищо общо с онази раздърпана, полумъртва скитница, която бе спасил от улицата. Въпреки че беше красавица, дори и тогава.

Сега, красотата ѝ блестеше още по-ярка. Но една мисъл изпълни съзнанието на му.

Тя може да съперничи на всяка една красавица от висшето общество. Може да засенчи всяка една от тях. Прозрението го удари със зашеметяваща сила. Тя беше такава, все едно родена за този момент. Родена за това.

Но огромните ѝ, уплашени очи пронизваха сърцето му. Изражението ѝ беше явно доказателство, че всичко това е ново за нея. Ако изпитваше страх и несигурност, кой можеше да я вини?

Горчивина изгори гърлото му, самото му същество. За един разтърсващ миг Себастиан не знаеше кого мрази повече — Джъстин, заради предложението му да я омъжат в провинцията, или себе си, че се съгласи с него.

Трябваше да ѝ кажат, прошепна един мимолетен глас от дъното на съзнанието му. Беше погрешно, че тя е в неведение... И със сигурност щеше да се разбунтува. По-добре беше да остави нещата така, както са, а по-късно щеше да има достатъчно време...

Внезапно Себастиан се изпълни с унищожително презрение към себе си. „Господи! — помисли си той с отвращение. — Кои, по дяволите, си мислим, че сме двамата с Джъстин? Преструвайки се, че я спасяват, всъщност...“

Това бе първата ѝ изява за проверка на новопридобитите ѝ умения, и той я хвърля направо в устата на вълците. Нищо чудно, че се чувстваше като чудовище.

Маркизът успя бързо да прикрие чувствата си.

— Нищо подобно няма да се случи — увери я и стисна пръстите ѝ.

Без да ѝ даде никакъв шанс да възрази или да се разколебае, той я въведе в гостната, като се насочиха към приятелите му.

У нея нямаше и следа от страх. Влезе в стаята с изправен гръбнак и високо вдигната глава.

— Господа, бих искал да ви запозная с госпожица Девън Сейнт Джеймс, дългогодишна приятелка на сестра ми. Госпожица Сейнт Джеймс ни дойде на гости, за да посети скъпата Джулиана, но уви, сестра ми все още пътува из континента. Въпреки това, аз се надявам, че ще се присъедините към нас, за да я приветстваме тази вечер в Търстън Хол.

При вида на Девън, тримата господа, седнали един до друг на дивана, скочиха като добре смазани пружини. Точно както и бе очаквал, че ще реагират, помисли си мрачно Себастиан...

Мейсън, млад човек с приятна външност, към когото Себастиан се отнасяше доброжелателно до този момент, вече бе завладял ръката на Девън и я поднасяше към устните си за целувка на онова същото място, което маркизът вече считаше за свое.

— Госпожице Сейнт Джеймс, това е господин Мейсън, местният банкер.

— Господин Мейсън, радвам се да се запознаем.

Маркизът се насочи към Евънс, който изпълни много сложен поклон.

— Ако някога се нуждаете от адвокат, смей да кажа, че господин Евънс ще свърши чудесно тази работа.

— Уверена съм в това, господин Евънс, благодаря ви. — Девън му се усмихна.

Уестфийлд побърза да се представи без чужда помощ:

— Джеймс Уестфийлд, госпожице Сейнт Джеймс. — Той приглади бялата коса назад по слепоочията си. — Как ви хареса нашия селски район?

Младата жена се засмя.

— Просто възхитително след задушливия въздух в Лондон.

Погледите им се срещнаха. Себастиан мислеше само за едно: никога не се беше гордял толкова, колкото в момента с нея. И никога не се бе презирал до такава степен. Защото с всяка секунда, с всяка дума увереността ѝ разцъфваше. Тя беше като крехко цвете, появило се

наскоро на света, което се наслаждаваше на топлината и светлината на слънцето. Тя се смееше и бърбеше.

Всичко тръгна перфектно.

За Себастиан вечерта продължи цяла вечност. Евънс, Мейсън и Уестфийлд останаха много по-дълго, отколкото му се искаше. Девън се оттегли в покоите си и малко след това те си отидоха. Преди весело да пожелае лека нощ на всички, тя ентусиазирано определи тази вечер като просто чудесна.

Останали сами в гостната, двамата братя можеха вече да изпуснат пара.

Джъстин, скръстил ръце пред гърдите си и здраво стиснал устни, се обърна към Себастиан и след кратко мълчание заяви хладно:

— Е, мисля, че не беше зле.

Себастиан го фиксира с леден поглед.

— Тя се представи блестящо, и ти го знаеш.

— Да, знам, но аз не говорех за Девън — посочи сковано Джъстин. — А имах предвид твоя избор на бъдещи съпрузи. Тези трима палячовци едва успяваха да държат ръцете си далеч от нея.

Дори самият той, помисли си яростно Себастиан, не можеше да държи ръцете си далеч от нея. Още една причина да я види омъжена, каза си той, и то бързо...

— И видя ли Уестфийлд? Използва монокъла си, за да ѝ огледа гър...

— Да — изръмжа Себастиан. — Видях.

— Е, нито един от тях не става. Нито един.

Когато брат му не каза нищо, Джъстин го изглежда.

— Не ми казвай, че имаш фаворит между тези тримата!

— Не — отвърна Себастиан, с опасно нисък тон. — Девън няма да се омъжи нито за Мейсън, нито за Евънс, още по-малко пък за Уестфийлд.

— Ясно. Е, в такъв случай, аз се връщам в Лондон.

— Тази вечер?

— Да. Девън може да намира въздуха в Лондон за задущаващ, но аз нямам търпение да се върна там.

Себастиан много добре знаеше, че Джъстин е нервен. Беше го наблюдавал през целия ден и не беше особено изненадан от факта, че брат му не може да дочака до сутринта, за да се върне в Лондон.

Факта, че бе решил да го последва тук, беше невероятен. По-малкият му брат обикновено избягваше Търстън Хол като чума. Освен това, два дни в провинцията, по принцип, имаха особен ефект върху човек с неговата природа.

Той придружи по-младия мъж до входната врата и излезе заедно с него на предната площадка, където един лакей вече беше изнесъл багажа му. Джъстин се обърна към брат си:

— Мисля, че постигнахме не малко тази вечер. Боже мой, можеш ли да си представиш Девън, омъжена за някой от тези трима идиоти?! Няма да е съвсем лесно да се намери подходящ кандидат за ръката ѝ. Къде предлагаш да търсим по-нататък? — Практичността на брат му започваше да му лази по нервите, в момента това не беше нещо, за което Себастиан искаше да мисли. Но не беше ли в това целият смисъл на упражнението тази вечер? — Вече установихме, че моите приятели не стават — продължи Джъстин, — но може би един от твоите...

— Изключено — прекъсна го рязко по-големият му брат. Не можеше да понесе идеята тя да се омъжи за един от неговите приятели. — Ще трябва да опитаме отново — заяви троснато. — Налага се да я омъжим възможно най-скоро. Мисля, че е по-лесно да се намери подходящ съпруг, ако се добавят малко монети в джоба му.

— Предполагам, че това е възможност — съгласи се Джъстин и направи кратка пауза, преди да попита: — Колко дълго смяташ да останеш в имението?

Себастиан поклати глава.

— Не знам още.

— Добре. Ако намеря някакво брилянтно решение на въпроса, веднага ще се върна тук.

Взеха си набързо сбогом и Джъстин си тръгна.

Себастиан влезе в антрето и бавно затвори вратата след себе си. Обгърна го призрачна тъмнина.

Господи, главата го болеше ужасно, а той много добре знаеше, че почивката през нощта няма да я излекува.

Шумолене зад него привлече вниманието му. Рязко се обърна, тъй като си мислеше, че е сам.

Но не беше.

Една малка фигура стоеше в сенките, в близост до подножието на голямото стълбище.

Девън.

Погледите им се срещнаха и задържаха безкрайно. Очите ѝ бяха широко отворени и немигащи, невероятно златисти, единственият намек за цвят върху бялото ѝ лице.

Тя не продума. Просто се взираше в него.

Огромна, безмълвна тишина се настани между тях. И в тишината на този безкраен миг, Себастиан проклинаше себе си с най-лютите проклетия, така както — беше сигурен — и тя го правеше.

Обзе го смразяваща увереност и той знаеше, отвъд всяка мисъл, отвъд разума...

Мили Боже, тя бе чула всяка дума.

ГЛАВА 20

Девън усети невероятна, задушшаваща тежест в гърдите си. Това ѝ напомни за един случай от детските ѝ години, когато тичаше по улицата и едно сипаничаво момче ѝ подложи крак. Тя се препъна, стъпи върху подгъва на роклята си и падна по лице на паважа. Не можеше да си поеме дъх, ушите ѝ пищяха. Беше безкрайно ужасена, защото дробовете ѝ изгаряха за въздух, а всичко, което бе в състояние да направи, беше да лежи там, без да може да помръдне, отчаяно опитвайки се да диша. Но това не беше най-лошото. Изгарящ срам заливаше цялото ѝ същество, чак до неговата сърцевина. Когато най-сетне успя да се опомни и да поеме глътка въздух, тя със залитане се изправи на крака и хукна в обратната посока.

По същия начин се чувстваше и сега.

Мускулите на лицето ѝ сякаш бяха замръзнали. Крайниците ѝ — като сковани от лед. Беше сигурна, че ако се раздвижи, кожата ѝ ще се напука.

Всичко вътре в нея се бунтуваше. Младата жена отказа да повярва на онова, което току-що бе чула. Себастиан не би могъл да бъде толкова жесток, толкова подъл! Но нямаше никакво съмнение, не можеше да отрече истината. Все още чуваше думите му, които отново и отново отекваха в съзнанието ѝ, докато ѝ се доповръща.

Мисля, че е по-лесно да се намери подходящ съпруг, ако се добавят малко монети в джоба му.

Вътрешностите ѝ се стегнаха в болезнен, отвратителен възел. Усещаше лицето си ужасно горещо. Тя отчаяно се бореше с пороя от сълзи. По някакво чудо успя да преглътне риданието, напирасщо в гърлото ѝ.

Сковано вдигна поглед към него. За миг почувства, че и той е зашеметен също като нея. Не искаше да повярва, че това е Себастиан, на когото имаше доверие. Себастиан, когото обича.

— Вие ще... платите на мъж, за да се ожени за мен?

В ужасната тишина гласът ѝ прозвуча като ръждясал.

Господи, наистина болеше да произнесе думите на глас!

Напрежението беше почти непоносимо. В мъртвата тишина тя стоеше срещу него и го гледаше с очи, които го изгаряха.

През цялото това време Себастиан остана неподвижен. Стойката на тялото му изразяваше тихо примирение.

— Отговорете ми, Себастиан! Вие ще платите на мъж, за да ме заведе в дома си и в леглото си?

Мълчание. Себастиан остана неподвижен като статуя, сивите му очи бяха вперени в лицето ѝ. Той дори не мигна. И някак си, това потискащо мълчание бе далеч по-опустошително от всичко онова, което би могъл да каже.

Девън стисна очи, след миг ги отвори. За секунда по мургавото му лице премина нещо. Нещо, което би могло да бъде вина. Заля я огромна вълна от болка и тя притисна леденостудените си пръсти до треперещите си устни.

— О, Боже! — промълви съкрушено, след това отново: — О, Боже!

Развяла поли като вихър, тя се втурна през глава нагоре по стълбите. Зад нея се чу тиха ругатня, последвана от стъпки. Младата жена се затича още по-бързо.

Защо не може да я остави на мира? Не беше ли направил достатъчно? Всичко, което тя искаше, беше да я оставят на спокойствие. Но точно когато прекрачи прага на спалнята си, върхът на едната ѝ пантофка се замота в подгъва на дрехата ѝ и Девън се просна на пода, също както някога. Дъхът излезе от дробовете ѝ. Помъчи се да си поеме въздух и да възвърне силите си, за да може да се изправи.

Но Себастиан вече беше до нея. Обхващайки с ръце талията ѝ, той се опита да ѝ помогна да стане.

— Оставете ме! — извика тя и диво замахна с лакът.

Маркизът се наведе точно навреме, за да спаси носа си. И внезапно я пусна.

Изправила се вече на крака, Девън се извърна към него решително:

— Излезте!

Той не го направи. Вместо това, с присъщото му спокойствие и невъзмутимост, внимателно затвори вратата. С пестеливи движения завъртя ключа, извади го и го пусна в джоба на жилетката си.

Погледът ѝ първо фиксира джоба му, а после се насочи към лицето му.

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите?

— Вие сте разстроена — тихо заяви той.

— А вие сте копеле! — извика тя разпалено, преминавайки от състояние на шок и вцепенение към бурна ярост. После притисна ръка до гърдите си и с хапещ сарказъм каза: — О, да, как можах да забравя! Въпреки вашите усърдни, неуморни усилия да ме превърнете в дама, аз съм тази, която си остава копеле, нали така?

Погледите им се срещнаха и задържаха.

— Не подценявайте себе си, Девън! Вие сте дама и го знаете. Тази вечер го доказахте. Пък и произходът ви няма нищо общо с това...

— О, моля ви, нека не се заблуждаваме! Моят произход, както вие го наричате, има много общо с това. Веднъж ви казах, че дадох обещание на мама, че никога няма да стана курва или крадла, или просякиня. Вие не ми повярвахте тогава, и е очевидно, че мнението ви за мен не се е променило. — Тя се нахвърли яростно върху него. — Не съм си вадила хляба по гръб тогава, няма да го направя и сега. Няма да ви позволя да направите курва от мен!

— Курва?! Боже милостиви, Девън...

— Възнамерявате да платите на мъж, за да ме заведе в дома си и в леглото си! Ще му платите! — извика тя. — Това не е ли същото като проституцията? Е, аз няма да ви позволя! Чувате ли? Няма да ви позволя!

Себастиан пристъпи по-близо до нея.

— Девън — каза с глух и напрегнат глас. — Девън, моля ви!

Но младата жена само леко поклати глава. Дори и сега, когато беше толкова ядосана и отчаяна, близостта му я караше да изпитва болка дълбоко вътре в душата си. Изведнъж се почувства така, сякаш стоеше на ръба на много дълбока пропаст и не знаеше, дали да скочи в непрогледния мрак...

Или да се хвърли право в ръцете на Себастиан.

Но беше твърде наранена. Твърде ядосана. И много огорчена.

Вдигна глава и погледна в очите му.

— Тази вечеринка не беше случайна, просто така за развлечение, нали? Това беше нещо съвсем друго. Нещо замислено и разчетено. О,

би трябвало да се досетя! Естествено, вие сте я планирали, както планирате всичко останало. Може би трябва да съм поласкана, че не сте решили да ме продадете на търг на онзи, който предложи най-висока цена след днешната вечер.

Нейното презрение го прониза жестоко. Под бронзовия тен на кожата му изби червенина.

— Девън, вие трябва да ме изслушате...

— Няма! Вие ме излъгахте, Себастиан! Измамихте ме! Искях да бъда гувернантка или компаньонка и вие много добре го знаете. Нима съм толкова жалка неудачница, че не ставам дори за това? Е, такава ли участ предвиждахте за мен?

— Не! Не!

— Ако сте искал да се отървете от мен, всичко, което трябваше да направите, е да ми го кажете!

— Да се отърва от вас... Боже мой! — едва промълви, зашеметен. — Нищо подобно! — Когато посегна към нея, тя се отдръпна. Но той беше непоколебим, хвана я за раменете и леко я разтърси. — Девън, трябва да ме изслушате. Не е това, което си мислите. Вие сте толкова сладка и красива, и след като разбрах, че сте девствена... ние се страхуваме, Джъстин и аз... че може да се превърнете в играчка и жертва на някой безскрупулен нещастник, който ще се опита да се възползва от вашата невинност! И знам, че вие няма да търпите такава съдба, сигурен съм в това! Не можех да понеса мисълта, че отново ще се озовете на улицата... Искях да ви защитя, да ви предпазя от злото. Имах нужда да знам, че винаги ще сте в безопасност. Че няма да ви е студено... че няма да сте гладна...

Девън знаеше, че той казва истината, че иска да я защити. И може би с някаква далечна част от съзнанието си го разбираше.

Но раните от предателството бяха все още твърде пресни.

Изведнъж, неочаквано и за самата себе си, тя заговори:

— Бях толкова развълнувана тази вечер... Мислех си, че... искате да ме запознаете с вашите приятели! И исках да не ви злепоставя, Себастиан! Искях да ви накарам да се гордеете с мен! Искях да бъда всичко онова, което ме научихте да бъда!

— Вие сте — отвърна той яростно. — Вие бяхте. И аз се гордеех с вас. Изглеждахте толкова красива. Прекрасна сте. И знаете ли, всеки мъж би се радвал да ви има до себе си?

Сърцето ѝ изкрещя: *Всеки мъж, но не и вие!*

— Спомняте ли си онази нощ в стаята ми, когато ме заведохте в леглото?

Изведнъж на устните му се появи усмивка.

— Казахте ми, че съм красив. Че съм откраднал дъха ви.

— Тогава щях да ви се отдам. — Признанието, дошло дълбоко от сърцето, се изплъзна от устата ѝ. — Казахте ми, че никога не бива да казвам на друг мъж това, което току-що ви бях казала. Аз... аз толкова се срамувах и си мислех, че ще умра. Не можех да разбера, какво толкова погрешно съм направила!

Усмивката на Себастиан изчезна от лицето му, сякаш никога не е била там.

— Вие не сте направила нищо нередно. — Гласът му беше странно напрегнат. — Вината е моя. И аз го исках, прекалено много, кълна се. Това е просто... ако нещата бяха различни... ако аз бях по-различен. — Гласът му заглъхна.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— О, Господи! — каза той хрипливо. — Не плачете! — Звучеше грубо и изтерзано и тя го усети. Себастиан я хвана през кръста и я привлече в обятията си. Започна да я люлее напред-назад като малко дете. — Не плачете, любов моя! Това ме разкъсва отвътре.

Пръстите ѝ стиснаха тъканта на ризата му. Това бе всичко, за което някога си бе мечтала: да бъде обвита от яките ръце на Себастиан, да се чувства защитена в силната му прегръдка. Но не по този начин. Не и когато той е изпълнен със съжаление, а тя с болка. Не и когато бе наранена до дъното на душата си. Девън се опита да сдържи сълзите си, но въпреки това от гърлото ѝ се изтръгна сърцераздирателно тихо ридание.

Ръцете му се стегнаха, хватката му стана яростна. Пръстите му се плъзнаха под косата ѝ, призовавайки лицето ѝ да се сгуши във вдлъбнатината между шията и рамото му. Една-единствена сълза потече изпод миглите ѝ.

— Никога не съм искал да ви нараня. Това е последното нещо, което бих желал. Ще можете ли да ми простите? — Прекара пръсти по челюстта ѝ и отстрани залепналите кичури по бузата ѝ. Безмълвно хвана брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ, докато погледите им се срещнаха. След това наведе глава, устните му се поколебаха на един

дъх разстояние от нейните. — Девън, моля ви, кажете, че ще ми простите.

И двамата се изпиваха с очи.

— Искам. Но... — Хваната във водовъртежа на противоречиви чувства, тя пое дълбоко трепетен дъх. — Не знам какво да мисля — избухна младата жена, гласът ѝ се задави в сълзи. — Не знам в какво да вярвам.

Топлите му пръсти нежно очертаха еднаквите арки на веждите ѝ, спуснаха се по извивката на чипото ѝ носле, минаха по бузата и проследиха фината извивка на шията ѝ.

Сърцето ѝ ускори ритъма си. Девън стоеше като парализирана под докосването му — толкова нежно, толкова непоносимо нежно.

Устните му погалиха нейните. Дъхът им се смеси.

— Повярвайте в това — прошепна той. — Повярвайте в мен — каза срещу устните ѝ.

И тогава я целуна.

Сърцето ѝ се сви — целувката му беше много повече, отколкото бе очаквала, но не повече отколкото би желала. От усещането за топлите му твърди устни върху нейните, стегнатият възел на страха вътре в нея се отпусна. И тя се зачуди — как, за бога, една целувка може да бъде едновременно нежна и страстна, огнена и сдържана.

Но тя беше всичко това, и Девън се боеше, че моментът ще свърши. Невероятната сладост на устата му върху нейната беше балсам за наранената ѝ душа. Бурята в нея се укроти и на нейно място остана огнен копнеж, който прониза тялото ѝ като горещ, златен лъч слънчева светлина.

Съществувахе само Себастиан.

Гладни за повече от това сладко усещане, гладни за него, устните ѝ се разтвориха под безмълвното му търсене.

Опитният му език успя да примами нейния да излезе от скривалището си. Когато езикът ѝ докосна неговия, дълбоко в гърдите му се разнесе ниско вибриращо ръмжене. Усещаше как ръцете му, обхванали гърба ѝ, я притискат все по-близо и по-близо, докато не остана частица от тялото му, която тя да не почувства. Нейните длани лежаха разперени върху широките му гърди. Беше напълно наясно с неговата възбуда — издутината на твърдата му мъжественост опираше в мекотата на корема ѝ.

Върховете на пръстите му проследиха деликатната извивка на ключицата ѝ, след това се спуснаха надолу, в почти влудяваща ласка, по голата кожа над деколтето на роклята ѝ.

Сърцето на Девън подскочи и започна лудо да бие. Дишането ѝ се учести. Стонът на Себастиан отекна дълбоко в гърлото ѝ. Кокалчетата на пръстите му леко се плъзнаха над заоблените върхове на гърдите ѝ и сякаш я опариха. Гърдите я заболяха и натежаха, зърната ѝ настръхнаха.

Младата жена затаи дъх, изпаднала в агония от копнеж. Мили Боже, той никога не би...

Изведнъж, почти с нетърпение, една жилеста, мургава ръка се потопи под деколтето на роклята ѝ. Силни пръсти обхванаха пълнотата, поемайки тежестта ѝ в шепи. Самотен палец закръжи с влудяващ ритъм около зърното ѝ, приближавайки към тъмното, напрегнато връхче, но без да го докосва. И когато най-сетне пръстът му погали подутата пъпка, тялото ѝ се разтърси от чисто удоволствие.

Всичко вътре в нея прималя. Тя се разтопи срещу него, чувствайки как зърната ѝ се стягат и напират под тази възбуждаща, неуловима ласка.

Когато най-после освободи устата ѝ, тя се вкопчи в него, да не би да се срине на купчина в краката му.

Той облегна чело на нейното. В очите му блестеше изгаряща жар.

— Желая те — прошепна ѝ. Думите бяха произнесени с нисък, почти дрезгав тон. Задъханият му глас изпрати странни малки тръпки по цялото ѝ тяло. Погледът ѝ бе прикован в неговия, нямаше сили да го отмести.

— Девън — прошепна отново той, — разбирате ли какво ви казвам?

Сърцето ѝ блъскаше толкова силно, че едва ли можеше да чуе нещо. Тя преглътна, без да му отговори.

Погледът му я прониза още по-дълбоко.

— Желая те — каза повторно. — Искам да правя любов с теб.

Неговата откровеност накара всичко в нея да тръпне. В този момент Себастиан я притежаваше цялата — и тялом и духом. Изпълваха я толкова много емоции, че тя си помисли, че ще се удави в тях. Опита се да каже нещо, но всичко, което излезе от устата ѝ, беше

един приглушен звук. Безмълвно постави длан на бузата му, като с този жест искаше да му каже онова, което не можеше да произнесе.

В следващия момент краката ѝ се отлепиха от пода и тя се оказа в ръцете на Себастиан. Той я понесе към леглото в ъгъла, но внезапно спря. Погледът му обходи цялото помещение — от пъстрата цветна завивка до вратата.

Девън успя да намери гласа си и проговори неуверено:

— Себастиан, какво има? Аз... аз си мислех, че...

— Не тук — отвърна той и поклати глава. Погледът му улови нейния. — Искам те в моята стая — очите му потъмняха, — и в моето легло.

Младият мъж вече крачеше към вратата.

На Девън отново ѝ се доплака... но този път от щастие.

ГЛАВА 21

Да я държи в обятията си, да я слуша как излива мъката си, да усеща как треперят краката ѝ, да чувства прегръдката на ледените ѝ пръсти, да види как една самотна сълза се стича по горещата ѝ плът... Себастиан почувства привличането в самия център на своето същество. Той знаеше, че е загубен в мига, в който я докосна.

Не, не беше прав. Беше загубен много по-рано. Беше загубен още от онази дъждовна нощ, когато я отнесе в своята къща... право в сърцето си.

Беше уморен от борбата със себе си. Повече не можеше да се бори с този изгарящ копнеж, който изцяло подчиняваше волята му. Беше твърде силен. Твърде стремителен. Твърде непреодолим. Това беше нещо, което никога не можеше да победи — дори не се надяваше, че би могъл да го победи.

Нито пък искаше да се бори със себе си. Не и сега. В момента нямаше съвест. Нямаше скрупули. Нямаше време за вина, за обяснения. Правилата на обществото бяха отхвърлени. Целият му свят се стесни, за него не съществуваше нищо друго.

Само Девън.

Девън в ръцете му... в леглото му.

Моя, помисли си той яростно. *Моя*.

Бавно и внимателно я сложи да стъпи на пода пред себе си.

Пламтящият огън в камината предлагаше светлина и топлина. Тежките пурпурни завеси на прозорците бяха дръпнати, пълната луна огряваше стаята и вътре беше светло, почти като ден. Призрачната светлина хвърляше приглушени отънъци в сребристо и златно върху стройната фигура на Девън. Чувствата, които кипяха в гърдите му бяха и от удоволствие и от болка. Тя изглеждаше ефирно. Като ангел. Погледът му блуждаеше по финото ѝ лице с аристократични черти. И някъде далече, в дълбините на възбуденото му съзнание, той не можеше да не се запита... Коя е тя? Коя е в действителност?

Малките ѝ, обути в пантофки стъпала се намираха точно помежду неговите. Панделката в косите ѝ се беше развързала и къдриците се стелеха по раменете ѝ. Себастиан плъзна пръсти под изобилието от копринени кичури и обви длан около шията ѝ. Палецът му легна в уязвимата вдлъбнатинка под гърлото ѝ, после се мушна под колието ѝ. Усети дивия ритъм на пулса ѝ, който препускаше също така необузвано като неговия.

Много нежно той повдигна лицето ѝ към своето. Погледът му се спря на всяка извивка. На устните ѝ трепкаше лека, смутена усмивка — най-красивата от всички, които бе виждал. Тя никога не успяваше да скрие своите чувства, изражението ѝ издаваше всяка нейна мисъл. Все едно надникна в сърцето ѝ... и това, което видя там, беше неподправена обич. Чистотата на чувството го зашемети като удар в корема. Очите ѝ бяха чист топаз, блестящи и непоколебими.

Вкуси сладостта на чувствените ѝ меки устни. И знаеше със сигурност, с цялото си същество, че тя ще му позволи да направи с нея всичко — всичко, което той искаше.

Буря от емоции премина през него, усещането беше толкова зашеметяващо, толкова опияняващо, почти равносилно на властта. И все пак имаше и един момент, изпълнен с противоречие.

Себастиан стоеше като вкоренен в пода. Странното беше, че се боеше да помръдне от страх, че Девън може да изчезне, че всичките му мечти са били напразни. Че тази нощ никога няма да бъде...

Бавно, много бавно, почти предпазливо, той свали жакета и жилетката си, а след това, накрая, и ризата си.

При вида на голите му гърди, Девън облиза устни — влажни и лъскави, те предизвикаха експлозия от желание в цялото му тяло.

— Девън. О, Боже, Девън... — Себастиан сведе глава. Устата му потърси нейната. Той почти обезумя, едва не я смачка в обятията си. Целуваше я като човек, подложен на продължителен глад, опиянен от осъзнаването, че не е нужно повече да се сдържа. Главата му се виеше. — Девън — прошепна той, устните му докоснаха чувствителното място под ухото ѝ. — Моята мила, сладка Девън! — Устата му вече целуваше извивката на гърлото ѝ. Топлите му длани докоснаха раменете ѝ. Едно ловко движение на пръстите му и роклята се свлече на купчинка в краката ѝ.

Младата жена си пое рязко дъх. Себастиан неохотно вдигна глава. Клепачите ѝ се отвориха и тя го погледна с премрежени, замаяни очи.

Дъхът му заседна в гърлото. Тя стоеше пред него полугола — срамежлива и изкусителна.

Гърдите ѝ бяха още по-великолепни, отколкото си ги спомняше — закръглени, лъскави могилки от плът, пищни и възхитително пълни, увенчани със съвършени съблазнителни зърна, с цвят на розов корал. Когато тя си пое дълбок, треперлив дъх — напълно случайно, предположи той — разкошните ѝ щръкнали гърди, сякаш оживяха.

Себастиан стисна зъби, защото в този миг, всяка капка кръв в тялото му се втурна към главичката на члена му. Усещаше го как пулсира — туптеше с ритъма на сърцето му — и почувства необуздало желание, което повече не можеше да контролира.

Смътно се учуди на себе си, как успя да не излее на секундата семето си, което би поставило и двамата в неудобно положение.

Но Девън, предположи той, бе изпълнена с достатъчно силни усещания, които стигаха и за двама им.

— Себастиан?

Тя прошепна името му под нос и на него му прозвуча толкова несигурна, че изпита мимолетна паника. Погледна лицето ѝ и обхваналото го силно напрежение го напусна. В гърлото му се зароди смях, но той бързо го потисна. Очите ѝ бяха огромни. Тя беше забелязала как жадно гледа гърдите ѝ, и бузите ѝ бяха придобили същия приказен коралов цвят като зърната ѝ. Девън беше съвсем неопитна, припомни си той. Тя преглътна нервно и с неосъзнат жест вдигна ръце към гърдите си, все едно се опитваше да се защити. Той осуети това движение с нежна настойчивост.

— Не се срамувай от мен, мила моя — каза тихо и я целуна в ъгълчето на устните ѝ. — Не се страхувай.

— Не ме е страх — отвърна тя, останала без дъх. — Тъкмо си мислех, че... че се радвам, че не е ден, а нощ.

От всичко, което би могла да каже, това беше последното, което той очакваше да чуе. Но това беше неговата Девън, открита и пряма. Сигурно от нерви беше направила това признание, реши той. Пое устните ѝ в своите и я зацелува бавно, без да бърза, докато нервното ѝ напрежение започна да стихва. Една последна целувка по леко

разтворените ѝ устни... и после устата му се плъзна с изгаряща ласка, безмилостно проправяйки си път надолу до самия връх на меката ѝ закръглена плът.

Себастиан коленичи, лицето му се оказа на нивото на благоуханните ѝ пищни гърди. Девън трепна, когато усети там влажната топлина на дъха му, но не се отдръпна. Той освободи ръцете ѝ, които колебливо се насочиха и докоснаха елегантната линия на голите му рамене, а след това бързо се отдалечиха. После се върнаха върху плътта му и пак се отдалечиха...

При неговите ръце нямаше такова колебание. Те бяха ангажирани по друг начин: шепите му бяха пълни с мекото ѝ изобилие, а пръстите му описваха кръгчета около зърната на гърдите ѝ. Въпреки че ласките му бяха мимолетни и нежни, връхчетата ѝ набъбнаха и се втвърдиха в дланите му.

— Себастиан — каза тя немощно.

Той нежно стисна. Зърната ѝ настръхнаха и щръкнаха напред, предлагайки му се като изкушаваща жертва, но той отложи поканата им. Девън беше изключително чувствителна там, отбеляза той одобрително.

— Позволи ми да се докосна до теб — помоли с глас, приглушен от меката сочна плът. — Позволи ми да те обичам!

Докато говореше, пръстите му лениво и сладно очертаваха кръгове около тъмнорозовите корони, умишлено избягвайки тъмните пъпки.

— Себастиан — простена младата жена.

Той вдигна поглед към лицето ѝ. Зъбите ѝ се бяха впили в долната ѝ устна, сякаш се мъчеше да задържи вика си.

— Какво, любов моя? Какво искаш?

Дъхът ѝ излезе накъсан.

— Искам...

— Кажи ми, любима. Ще ти го дам, обещавам.

— Искам устата ти върху моите... моите гърди. Това не е ли ужасно... неприлично за една възпитана дама?

Себастиан тихо се засмя.

— Не, мила, това е желание. Но кажи ми къде на гърдите — подразни я той. — Къде... точно? — Пътуването до този момент беше дълго и трудно. Но сега, той се почувства така, все едно се завръща у

дома — сякаш огромна тежест се смъкна от плещите му — и младият мъж не можа да устои да я подразни още малко. С върха на езика си деликатно докосна едното набъбнало връхче. — Тук ли? — попита той.

Тя изпусна трескаво дъх. Ноктите ѝ се забиха в твърдата плът на раменете му. Пламнал от страст, той пое цялото зърно в устата си. Всмукна го силно, устата му, гореща и знойна, усилено започна да смуче ту едната, ту другата пъпка, докато Девън заскимтя и се олюля. Неговата хватка беше всичко, което я държеше изправена.

Трепетен вик прониза въздуха. Изпълни го чувство на притежание. Той скочи на крака и я пое на ръце. С три бързи стъпи занесе до леглото скъпоценния си товар, сега вече без роклята, която остана на купчинка там, където преди малко я беше съблякъл. С ловки движения успя да се справи и със собствените си дрехи. Копчетата на панталоните му се скъсаха и със звън се посипаха по пода.

Постави длани от двете страни на главата ѝ и се отпусна отгоре ѝ, като внимаваше да не я смаже под тежестта си. Голи, коприненомеки ръце се плъзнаха по кожата и обгърнаха врата му. Вплитайки пръсти в косите му, тя придърпа главата му и го целуна по устата. Той пое рязко дъх, възбуденият му член напираше във вдлъбнатината между бедрата ѝ. Тя се размърда неспокойно под него и той се запита дали знае какво му причинява с тези нейни неопитни движения.

Желанието бушуваше в слабините му. Цялото му тяло изгаряше в пламъци. Зърната ѝ, все още влажни от неговия език, прогаряха гърдите му. Стремехът да нахлуе диво и да се потопи силно и дълбоко, беше паразитен.

По-полека!, предупреди се сам. Чувстваше се превъзбуден, ненаситен, похотлив. Пенисът му беше толкова болезнено твърд, помисли си той, че кожата му несъмнено щеше да се нацепи.

Но Себастиан знаеше, че трябва да бъде много внимателен. Това бе първият ѝ път. И трябваше да бъде нежен. Не искаше да ѝ причини голяма болка.

Забавяйки умишлено страстната им целувка, той се отпусна на една страна. Прокара длан по гладкия ѝ корем и плъзна пръсти през златистите косъмчета между бедрата ѝ. Смело раздели крайчетата на интимната ѝ цепка и проследи влажната ѝ топлина, преди един дълъг, силен пръст да се зарови в горещата ѝ податлива женственост. Девън ахна и се вцепени. Себастиан започна да я успокоява с устни и език,

дъхът им се смеси и завъртя като вихрушка, докато ръката му проучваше доколко може да разтегне невинната ѝ плът. Бедрата ѝ се повдигнаха и той зарови пръст още по-дълбоко в нея.

Тялото ѝ ставаше податливо. Палецът му кръжеше върху пъпката на удоволствието ѝ. Пръстът му се плъзгаше все по-навътре като я галеше и леко разтягаше. Пот изби по горната му устна. Болеше го от необходимостта да замени пръста с члена си. *Все още не*, смъмри се сам.

„Може ли тя да поеме повече?“ — чудеше се обезумял от желание.

Можеше... и го направи.

Тя беше толкова топла, толкова гладка и възбуждаща. С палеца си той притисна пъпката на нейното желание и започна енергично да я потърква и обикаля около нея, докато главата ѝ се надигна от възглавницата и тя изстена — приглушен вик, който отекна дълбоко в гърлото му.

Той откъсна уста от нейната и я погледна в лицето. Очите ѝ се отвориха, замаяни и премрежени. Тя се вкопчи в него.

— Моля те — изрече задъхано. — О, Себастиан, моля те! — Бедрата ѝ се разтвориха широко.

Заляха го емоции, непознати досега. Контролът му беше унищожен. Хвана с една ръка члена си и го насочи към нейната мекота. Задиша тежко, когато главичката мина през съблазнителните ѝ лъскави къдрички. О, Боже! Дробовете му бяха като попарени. Не можеше да диша. После влезе в цепката ѝ, усещаше я гладка и мокра, готова да го приеме...

И тогава прокле небесата...

Въпреки цялата подготовка, крехката бариера на невинността ѝ не му позволи да влезе в нея. И макар че искаше да се владее, за да бъде бавно, да не бърза и да бъде внимателен, усещането за копринената ѝ женственост, обвита здраво около възбуждения му член го изкуши да зареже всяка предпазливост. Знанието, че той е първият, че никой друг мъж не я е докосвал така, изпрати прилив на сурова, примитивна сила във вените му.

Той стисна силно очи. И сляпо заби...

Нейният кратичък вик беше като нож в сърцето му. Знаеше, че тя опитва да се сдържа, но беше твърде късно. В този момент Себастиан

се презря. Господи, ако беше я наранил...

Глупак! Изкрещя яростно един глас вътре в него. Как е възможно да не си? Тя беше толкова дребна. А той — едър.

Погледът му се плъзна към мястото, където телата им се съединяваха, където тъмните твърди къдрици се смесваха с копринен воал от косъмчета. Това беше крецящо интимна гледка — гледка толкова възхитително еротична, че устата му пресъхна. Господи, беше го поела, но половината му дължина...

Мъчение. Екстаз. Какво беше това? О, Боже! Как би могъл да спре? А как можеше да не спре?

И макар че инстинктът го принуждаваше да се зарови в нея докрай, не можеше да го направи. Застина от ужас, страхуваше се, че ако сега се оттегли, ще ѝ причини още по-голяма болка.

— Себастиан? — Дъхът ѝ парна ухото му. Пръстите ѝ се насочиха към тила му и се заровиха в косата му. Тя беше обърквана, от устните ѝ се отрони тих хленч. — Себастиан... Какво не е наред?

Мразеше се за внезапното съмнение, помрачило красивите ѝ златисти очи.

— Нараних те. — Беше единственото, което успя да каже. — Причиних ти болка.

Пръстите ѝ застинаха на врата му.

— Не си — произнесе тихо.

Той усещаше как пулсира вътре в нея.

— Напротив — гласът му беше дрезгав. — Чух те. О, Боже, Девън, искам те толкова много! Можеш ли да почувстваш, колко много те желая? — Очите му потъмняха. — Но се страхувам, страхувам се, че отново ще те нараня. — Запъна се. — Ти си толкова мъничка — прошепна. — А аз съм толкова...

Изведнъж тя разбра. Пръстите ѝ се озоваха върху твърдите му устни, за да спрат потока от думи.

— Добре съм! — увери го тихо. — Наистина! — Още докато говореше, коприненомеките ѝ бедра се стегнаха здраво около него, сякаш искаха да го затворят в капана на тялото ѝ. Стройните ѝ ръце обгърнаха раменете му.

Устните ѝ се извиха в плаха усмивка, устни, които се намираха на един дъх разстояние под неговите. В дълбините на очите ѝ блесна емоция, толкова чиста и откровена, че той се почувства смирен.

— Вземи ме сега — прошепна тя. — Направи ме твоя.

— Девън — произнесе задавено.

Усмивката ѝ трепна.

— Ще ме нараниш, ако не го направиш — почти извика тя. —
Ще ме нараниш, ако не ме вземеш. — Накрая гласът ѝ се пречупи.

И той го направи.

Хвърли се напред с мощен тласък, който го отведе отвъд портата на утробата ѝ. Нежната ѝ бездна го погълна.

Гореща, стегната плът се разтопи около топлата му твърдост. Беше невъзможно да се каже, къде свършва неговото тяло и откъде започва нейното.

— Вече ти принадлежа — проплака тя до шията му. — Твоя съм.

Той зарови лице в извивката на рамото ѝ.

— Девън — прошепна името ѝ с полузадавен глас, защото нямаше въздух за повече. — Девън.

Устата му взе нейната — пламенна размяна на сладост. Страстта рязко нарасна. Отново и отново потъваше в нея. Ослепителна, нажежена до бяло необходимост заля и двамата.

Гърбът ѝ се изви на дъга. Бедрата ѝ го притегляха все по-навътре, телата им се движеха в свършена хармония. Ноктите ѝ одраха гърба му. Главата ѝ се мятеше ту на една, ту на друга страна на възглавницата, след това тя внезапно изкрещя и застина, конвулсии стегнаха изгарящата му твърдост.

Нейните спазми засилиха възбудата му. Полетял към ръба, той тласна дълбоко за последен път. Тръпки разтърсиха тялото му. Себастиан дрезгаво изстена, нищо не го бе подготвило за подобно изживяване. Семето му изригна, струеше отново и отново, бурно и парещо.

Това беше най-силният, най-мощният оргазъм, който някога беше изпитвал.

Потресен до самите дълбини на съществуването си, той трябваше да чака много дълго време, преди да бъде в състояние да събере сили, за да се отдръпне и да легне до Девън. Прегърна я, наведе глава и я целуна по устата дълго и с наслада. И през цялото време тя се усмихваше.

Той прокара пръст по чипото ѝ носле.

— Хайде, заспивай, палавнице — прошепна.

— Да, милорд — отвърна му на секундата и почти веднага заспа. Себастиан остана изумен. Не знаеше дали трябва да бъде доволен, или обиден. А що се отнася до него, той знаеше, че сънят няма да дойде толкова лесно с това пленително създание в леглото му.

Уви, беше сгрешил.

ГЛАВА 22

Шумът от затваряне на вратата беше това, което събуди Девън. Любопитна, тя отвори очи и видя Себастиан да крачи през стаята, облечен в пурпурно червена роба. Трябва да бе спала доста дълбоко, за да не го усети кога е напуснал леглото. Последното нещо, което си спомняше, бе как лежи до него и той я държи в големите си ръце, способни надеждно да я защитят от всякаква опасност. Освен това помнеше, че когато опита да се премести, той я придърпа здраво към себе си, сякаш не може да понесе да е далече от него.

Това беше чудесна идея. Искаше да се наслаждава не само на горещата страст, избухнала помежду им, но и на близостта с него, възможността постоянно да бъдат заедно. Искаше да скъта тези спомени дълбоко в сърцето си, за дните, когато... Но не. Не. Няма да мисли за това сега. Няма да позволи на нищо да опетни най-ценните спомени в живота ѝ.

Той дойде и седна до нея на леглото, държейки едната ръка за гърба си. Със свободната погали голото ѝ рамо. Нейните стискаха завивката точно под брадичката. Себастиан взе и двете в дланта си и докосна с устни всяка по кокалчетата, после разтвори юмручетата ѝ и целуна всеки пръст поотделно.

През целия си живот Девън не беше изпитвала нещо толкова изключително еротично.

— Добро утро — каза той най-накрая.

Този малко закъснял поздрав я развесели. Нежността, която се таеше в сивите му очи, накара гърлото ѝ да се свие от болка. Тогава почувства, че е щастлива. Безумно щастлива. Не можеше да си спомни някога да е чувствала такова пълно задоволство.

— Добре ли спа? — попита я нежно.

— Да — отвърна тихо, после се намръщи. — Но очевидно ти не си спал, щом се разхождаш в този ранен час. — Тя обърна глава към прозореца, където последните призрачни сенки на нощта отстъпваха

пред проблясъка на зората. Смъмри го нежно: — Твърде много работиш, Себастиан.

— Не съм работил. Бях в градината.

— В градината! В този час?

— Слънцето изгрява. — Посочи към прозореца, където небето на изток просветляваше във всички нюанси на перлено розово.

Девън внимателно се вгледа в лицето му. Устните му бяха извити в усмивка, сякаш той виждаше нещо много забавно. Защо ѝ се струваше, че изглежда почти дяволито?

Себастиан... дяволит?

Изтънченият финес, така характерен за аристократичния маркиз Търстън, беше изчезнал. Коланът на робата му бе завързан хлабаво, почти небрежно, което разкриваше част от мургавите му съвършени, мъжки гърди, чиято гледка накара стомаха на Девън да се свие на топка. На челото му бе паднал кичур коса. Челюстта му беше потъмняла от наболата брада, и го правеше да изглежда безсрамно мъжествен, както никога досега.

Но имаше нещо различно в него.

Никога не беше изглеждал толкова спокоен, толкова безгрижен. Изражението му на момчешка игривост накара сърцето ѝ да се преобърне. Предпазливо, тя реши, че това също може да бъде причина за тревога.

— Себастиан? — изрече сладко.

— Да, любима.

— Какво криеш зад гърба си?

Тъмните му вежди се вдигнаха високо.

— Нищо особено! — Думите и тонът му бяха в пълно съзвучие — категорично заявяваха неговата невинност.

Но те не успяха да я убедят, когато Себастиан се дръпна леко назад.

Решително, Девън се спусна напред. Но твърде късно си спомни, че няма никаква дреха на себе си. С въздишка грабна завивката и успя да се покрие в последния момент. Не че не я беше виждал гола преди — слава богу беше целувал и галил всеки сантиметър от тялото ѝ, но тогава беше нощ. Е, ако се чувстваше доста срамежлива, то не можеше да направи нищо по въпроса. Щеше да отнеме известно време, докато свикне да се появява гола пред него.

А този негодник се смееше открито насреща ѝ! Девън го изгледа, опитвайки се да си придаде вид на възмутена. Въпреки че не беше точно притеснена, определено беше подозрителна към нечестивия блясък, който светеше в очите му и ги караше да изглеждат като чисто сребро. За първи път съзря у него намек за развратник.

Девън нацупи устни.

— Покажи ми това, което криеш!

— Ще направя повече от това. — Дяволитата му усмивка стана по-широка. — Какво ще кажеш, ако първо ти позволя да отгатнеш?

— Съгласна съм — заяви незабавно.

— Тогава облегни се назад върху възглавницата и сложи ръце от двете страни до главата си.

Младата жена направи, каквото ѝ бе казано.

— Така ли? — попита задъхано.

— Точно така. Сега запази тишина, моя мъничка любима, и затвори очи.

Моя мъничка любима. Това гальовно обръщение накара кръвта ѝ да запее. Ако се чувстваше безумно щастлива преди, то сега категорично изпадна в екстаз.

Нещо меко и кадифено проследи извивката на носа ѝ, погъделичка бузите и се спря по средата на устните ѝ. Усети невероятно сладък аромат и си пое дълбоко въздух. Сви длани в юмрук.

— Роза! — произнесе, останала почти без дъх. — Ето защо си бил в градината!

— Точно така — промълви той. — Сега, може да отвориш очи, но не мърдай все още! Ще направя един експеримент.

Това, което последва, бе отмятане на завивката до бедрата ѝ. Сега, тя можеше да види голите си гърди — две хълмчета с цвета на слонова кост, увенчани с розови връхчета. Толкова за скромността, помисли си смътно младата жена, и усети топлината от срама, плъзнала по цялото ѝ тяло, обявявайки нейното смущение.

Но не помръдна.

Погледът на Себастиан беше фокусиран върху гърдите ѝ. Очите му бяха потъмнели. Последва дълго мълчание. Играта на емоциите по лицето му предизвика буря в душата ѝ. Усети как погледът му я

докосва с безмерно благоговение и забеляза как на лицето му се изписа възхищение.

— Великолепно! Абсолютно... великолепно! — Мъчително бавно нежният розов цвят проследи извивките на едната ѝ гърда, потопа се в долината между двете възвишения, само за да премине върху другата и да завърши мъчителното си пътуване върху тъмното връхче.

— Сънрайз — прошепна той, — така се нарича тази роза. И, Бога ми, той е прав... зърната ти... те са точно същия цвят като тази роза.

Девън, почти хипнотизирана от преклонението, което почувства в гласа му, се готвеше да посегне към мъжа. Но спря по средата на движението.

— Той? — попита и повтори: — Той? — Преглътна с мъка. — Себастиан, кой имаш предвид? Кой е прав?

Себастиан премигна и най-сетне вдигна поглед от гърдите ѝ.

— Джъстин. Той каза, че зър...

— Да, това го чух! Нима искаш да кажеш, че Джъстин... че брат ти е видял моите... — наистина, беше ѝ много трудно да се насили да го каже, — моите гърди?

— Боя се, че е така — отвърна ѝ весело.

Девън бе покрушена.

— Не! — простена тя. — Не може да е вярно.

— Е — продължи той лекомислено, — щом не вярваш на мен, тогава попитай него.

Девън грабна завивката и бързо се покри.

— О, Боже! — простена повторно. — Никога няма да бъда в състояние да го погледна отново.

Себастиан се изсмя.

— О, хайде, не е чак толкова зле, колкото си мислиш!

— Защото не се е случило с теб! — Изгледа го яростно над сатенената обшивка на завивката. — Кога точно е станало това?

— В нощта, когато беше ранена.

Девън ахна.

— Значи, докато съм лежала напълно безпомощна, вие двамата сте ме оглеждали?

— Не беше така. — Той се засмя. — Джъстин просто ми помогна да превържа раната ти. Когато приключихме, аз те сложих да легнеш по гръб и тогава...

— Себастиан! Нито дума повече!

— Но ние не сме те оглеждали — запротестира той. — Аз се държах безупречно. Веднага те покрих. Още тогава почувствах влечение към теб, нали разбираш.

— Това трябва ли да ме кара да се чувствам по-добре? — Той не отговори. Вместо това усмивката му стана по-широка. — Какво? — попита тя със слаб глас. — Има и още?

В очите му блесна дяволито пламъче.

— Е, не позволих на Джъстин да те огледа, но може би аз го направих, само за малко. Освен това, боя се, че трябва да си призная... — Той млъкна рязко.

— Сега пък какво? — изпъшка Девън.

— Възхищавах се на прекрасните ти гърди още веднъж — призна тихо. — По-късно същата нощ.

— Ти си най-безсрамният човек, който някога е стъпвал по тази земя!

— Благодаря! — отвърна ѝ сериозно. — Никой никога преди не ме е наричал безсрамник. И трябва да призная, че това ми харесва.

Тя го удари с възглавницата.

— Вие, сър, не сте джентълмен!

— Би ли се чувствала по-добре, ако те оставя да ме огледаш? — Повдигна няколко пъти вежди във весела закачка.

Девън не можа да се сдържи. Той изглеждаше толкова глупаво. Всъщност нелепо. О, колкото и да се стараеше, не можа да потисне усмивката си, а след това се изкикоти. Първият кикот бе последван от още един и още един... Себастиан я дръпна в мощните си обятия, и двамата паднаха върху леглото, в пристъп на неконтролируем смях.

Когато утихнаха... той просто продължи да я прегръща. И в този благословен миг околният свят престана да съществува за двамата.

После дълго лежаха в прегръдките си мълчаливо. Себастиан отстрани с пръст плетеницата от къдри залепнала за бузата ѝ и я сложи зад ухото ѝ.

Усмивката на Девън потрепваше, после ненадейно избледня. Устните ѝ се разтвориха. Тя се опита да каже нещо весело, нещо

безгрижно, но изглежда, че това не ѝ се отдаде, защото смръщи чело и зарови лице в широкото му рамо. С опакото на дланта си, той погали меката ѝ буза.

— Какво има? — попита шепнешком. — Можеш да ми кажеш всичко, Девън. Всичко, което пожелаеш. Нима не си разбрала досега?

Вплете пръсти в косата ѝ и нежно отдръпна назад главата ѝ така, че да може да я вижда.

Дъхът ѝ болезнено заседна в гърлото, опита се да заличи страха, заседнал дълбоко в гърдите ѝ. Тя обичаше Себастиан. Обичаше го толкова много, но докъде щеше да доведе това? О, Себастиан, копнееше да извика, какво ще се случи след това? Дали все още възнамерява да я омъжи за някой друг? Не, той не може да го направи. Тя нямаше да се съгласи.

А какво ще стане с него? Какво ще стане с неговото търсене на невеста? Коя ще избере...?

— Девън? — тихо, но настойчиво я повика.

Тя преглътна.

— Е, добре — проговори със слаб глас. — Когато излезе на разходка тази сутрин, аз изпитах страх.

— Страх? От какво?

Девън погледна встрани.

— Мислех си, че може би съжаляваш за предишната нощ... — Тя си пое дъх. — Съжаляваш, че ние...

— Шшш! Тихо, Девън. Замълчи. А сега ме погледни. Не, не прозореца зад мен. Не, не ушите ми! А, да, точно така. Сега е правилно!

Младата жена се подчини неохотно. Забеляза, че лицето му е сериозно, и въпреки това в дълбините на очите му проблясваха искрички — най-вероятно следи от забавление. Дишането ѝ стана накъсано.

— Да не се опитваш да ме разсмееш?

— Не знам — отвърна той. — Успявам ли?

Девън не се засмя, но все пак се усмихна — не можеше да спре неволното разтягане на устните си.

Себастиан ѝ отвърна с мимолетна усмивка и с възглавничката на палеца си погали извивката на шията ѝ.

— Не съжалявам. Изобщо. — Подчерта той. — Няма за какво да съжалявам. Абсолютно за нищо.

Нежността, която се спотайваше в очите му, я накара почти да се разплаче.

— Наистина ли?

Понечи да го погали по наболата буза, но той хвана ръката ѝ и целуна дланта ѝ. После преплете пръсти с нейните и сложи дланите им върху твърдото си бедро.

Погледът му задържа нейния.

— Девън — изрече с много нисък глас, — миналата нощ беше много ценна за мен. И искам да запазя завинаги спомена за нея. — Той млькна и младата жена усети, че му липсват думи — нещо, което не беше характерно за него. — Приемам, че това, което споделихме, е нещо много рядко. Нещо уникално. И ти знаеш защо.

— Знам — прошепна тя.

— Не искам нищо да го съсипе. Съгласна ли си?

Девън кимна безмълвно, неспособна да направи повече. Затворена здраво в капана на погледа му, в този момент не можеше да му откаже нищо. Неговото обяснение, изречено с дрезгав глас, я накара да се разтопи цялата. Жилестите му пръсти се плъзнаха под гривата на спуснатата ѝ коса. Целувката му беше дълга и страстна. Тя въздъхна. Почувства се така сякаш сърцето ѝ се преобръща.

Мина много, много време, преди Себастиан да вдигне глава. Те се загледаха един в друг с глупава усмивка на уста.

— Е — промълви Девън след малко, — предполагам, че трябва да ставам.

— Стой там, където си! — последва бърза, яростна заповед. — Връщам се обратно в леглото. Чувствам се невероятно мързелив.

— Мързелив? Ти? — Това беше коментар, направен не съвсем на шега. — Ти си много зает човек. Сигурна съм, че те чака куп делова кореспонденция, да не говорим за грижите по имението и други подобни неща.

— Всичко това може да почака. Ти не можеш. И те предупреждавам честно. Има вероятност да не напуснем тази стая цяла седмица.

— Седмица! Ами твоята работа? Задълженията ти?

— По дяволите, бъдещето! По дяволите, задълженията! Нужна си ми само ти. Искам те цялата само за себе си. И смятам да се възползвам от всяко предимство.

Той понечи да изхлузи робата си, но Девън го спря:

— Не — каза тя. — Позволи на мен.

Пръстите ѝ се пъгнаха под дрехата върху раменете му, проследиха изпъкналите мускули там, след което се плъзнаха по топлатата му твърда плът.

— Да не би да ме съблазняваш, скъпа моя?

Беше я дразнил безмилостно само допреди малко, но може би беше време да открие, че играта може да се играе и от двама.

— Точно така, уважаеми господине — отвърна тя.

— Помниш ли снощи? — прошепна с копринено мек глас. — Ти каза, че се радваш, че не е ден, а нощ. Вярвам си се срамувала от това, че ще те видя гола.

— Точно така. Но мисля, че промених мнението си. В действителност — заяви тя, — чудя се, как ли изглеждаш ти на дневна светлина. — Тя спря, леко изумена от собствената си дързост. — Гол — наблегна на думата.

Себастиан реши да играе нейната игра.

— Но аз не съм гол — върза той.

— Все още не си. Но скоро ще бъдеш. И след това, сър, ще ви огледам много добре.

Младият мъж се засмя дрезгаво.

— Мисля, че чувам страстно обещание в гласа ти.

— Предполагам, че си прав. — Тя смело избути халата от раменете му.

Очите му изведнъж станаха тъмни.

— Девън — прошепна, — толкова си красива!

— И ти също.

— Не съм. Аз съм...

— Си — настоя тя. И сякаш да го убеди, пъргавите ѝ пръсти бързо развързаха колана на дрехата му.

— В близост до теб се чувствам недосяган.

— О — каза тя, а очите ѝ блестяха, — но на мен ми харесва. Харесва ми, че си толкова едър и силен. Ти ме караш да се чувствам уютно и в безопасност. А това ми харесва особено много. — Зарови

пръсти в тъмните къдрички на гърдите му и се усмихна право в яростно пламтящите сиви очи.

Той я желаше, помисли си тя. Себастиан я желаше.

— Знаеш ли — продължи младата жена, — тази сутрин си мислих за първия път, когато те видях. Ти изглеждаше толкова твърд и колосан, жакетът ти беше така плътно прилепнал по теб, че нямаше нито една гънка, дори не се беше нагърчил. Никога не бих се досетила, че гърдите ти са покрити с тези тъмни прекрасни косъмчета... Но ми хареса, когато свали жакета си. Цялото ми тяло потръпна, щом запретна ръкави. Бях поразена от ръцете ти. От дланите ти. И си помислих, че може би и останалата част от теб изглежда така.

— Девън — произнесе името ѝ хрипливо.

Завивката отдавна се беше плъзнала надолу по тялото ѝ. Навеждайки се напред, Девън притисна зърната на гърдите си в тъмните косми на неговите. После се размърда и внимателно обкрачи бедрата му. Притисна устни в трапчинката на брадичката му и проследи с език малката вдлъбнатина.

— Знаеш ли — каза му със звънък смях, — винаги съм искала да направя това?

— Боже мой, Девън! — Силни ръце собственически се увиха около кръста ѝ. — Имаш ли представа, какво правиш с мен?

— Какво, уважаеми господине? Какво правя с вас?

— Погледни надолу, скъпа!

Младата жена се подчини, без изобщо да се замисли... Очите ѝ се отвориха широко.

— О, Боже! — възкликна тя.

— О, да! — изстена Себастиан глухо. — О, да!

ГЛАВА 23

Следващите три сутрини те прекараха по същия начин — в мързеливо доволство, белязано от дълги томителни часове, обвити в прегръдките си. Лондон изглеждаше един безкрайно далечен свят. По цял ден Девън почти не се отделяше от Себастиан. Разхождаха се из градината и ръката на младата жена надеждно и уютно почиваше в мъжката му длан. Скитаха по протежението на реката и се радваха на слънцето, понякога в дружелюбно мълчание, понякога в смях и игривост.

Не беше трудно да се разбере защо Себастиан обича Търстън Хол. Онзи ден, в портретната галерия, ѝ беше казал, че за него имението е най-скъпо и най-близко до сърцето му, повече от всичко друго. Тукашният живот беше белязан от непринудената простота, присъща на провинцията, всичко беше пропито от благословено спокойствие, което никога не би могло да съществува в неистовата суматоха на Лондон. Тук останалата част на света беше недостъпна, сякаш отдалечена на цяла вечност.

Беше ѝ казал, че това, което двамата споделят, е нещо рядко. Нещо уникално. И беше много прав! Докосваше я често — мимолетна ласка на пръста му по извивката на челюстта ѝ, съвсем лека милувка на дланта му по лицето ѝ. Сякаш не можеше да получи достатъчно от нея!

Той я обичаше. Обичаше я дълбоко. Това чувство беше там, в блясъка на очите му, когато правеше любов с нея, във всеки интимен поглед, който си разменяха, във всяка целувка, с която даряваше устните ѝ.

Когато беше с него, Девън се чувстваше препълнена с емоции. Обичаше го с всеки удар на сърцето си, с всяка клетка на тялото си, с всяка фибра на душата си. А когато беше с него по този начин... не можеше да има по-голямо удоволствие от това. И искаше така да продължава, до безкрай. Защото, когато бяха заедно, не съществуваше

утре. Само сега. Само днес. Само чудото, че принадлежи на него, да бъде с него.

И да знае, че Себастиан изпитва същото, беше чисто блаженство.

Седмица след пристигането им в Търстън Хол, те се бяха уединили в библиотеката след вечеря, където прекараха около час. Когато играта на шах приключи, Девън се изправи и тръгна към вратата на терасата. Спря се там за момент, лениво склочи ръце зад гърба си и се загледа в полумесеца, блещукащ в небето. Обръщайки се назад, тя видя как Себастиан, без да бърза, се изправя на крака.

— Девън, имам чувството, че ти доскучах до безумие. Не знам какво да предприема против това? — Той повдигна вежди в знак на отчаяние. — Играхме на карти. Играхме шах. Моля те, кажи — провлече той — има ли някакъв друг вид забавление, с което бих могъл да те заинтересувам?

— Може и да има — отговори тя дръзко, като се изчерви. — Вероятно имаш някакви предложения?

В очите му лумна огън.

— В действителност имам няколко. — Горещината в погледа му беше толкова силна, че тя се почувства обгорена от нея. — Ела тук и да видим, дали ще мога да те изкуша!

Пулсът на Девън препусна лудо. Краката ѝ я понесоха напред, без никаква съзнателна мисъл. В момента, в който стигна до него, той я заключи в капана на прегръдката си. Ръцете му се спряха върху извивките на бедрата ѝ. Устните му се задържаха на милиметри над нейните, толкова близо, че двамата споделяха един и същи дъх.

— Възможно е да те шокирам — предупреди я шепнешком.

Тръпка премина през тялото ѝ.

— Шокирай ме — прикани го безразсъдно.

Тя зърна очите му, пламнали и сияещи, миг преди устните му да уловят нейните. Ръката му се плъзна към кръста ѝ и притисна тялото ѝ срещу слабините му, което ѝ позволи да усети силния пулсиращ ритъм на желанието му. Девън потрепери и се потопи в горещото, разтапящо великолепие на целувката му.

Никой от тях двамата не чу, когато вратата на библиотеката се отвори и после затвори.

Джъстин хвърли поглед към двойката и яростно изруга.

Девън подскочи и се вкопчи в жакета на Себастиан.

— Това е Джъстин — ахна задъхана тя.

Себастиан изобщо не реагира. Хватката му на кръста ѝ се затегна. Сякаш нищо не се беше случило, той отново я целуна, дълбоко и страстно.

— Изчезвай, Джъстин! — каза, без да поглежда към брат си и без дори да вдигне глава от устните ѝ.

— Себастиан — изрече той с груб, взискателен тон, — бъди така любезен и ме гледай, когато говоря с теб!

Себастиан най-накрая вдигна глава. Ръцете му се стегнаха покровителствено около младата жена. Той се взря в Джъстин над главата на Девън.

— Какво искаш? — попита рязко.

Първоначалният шок на Девън от пристигането на Джъстин бе заменен от силен срам. Копнееше да зарови глава в гърдите на Себастиан, под жакета му... но сякаш някой от двамата им можеше да се скрие?! Щеше да се наложи по някое време да се изправи пред Джъстин, така че защо да не го направи сега? Пое си дълбоко дъх, обърна се и застана до Себастиан. Той не попречи на това ѝ движение, но задържа ръката си собственически на кръста ѝ, като я придърпа плътно до себе си.

Девън забеляза, че по-малкия брат беше застанал в близост до масата за карти. Изражението му беше ледено, също като гласът му, когато проговори:

— Мисля, че е по-добре да я пуснеш!

Себастиан настръхна. Той отпрати смразяващ поглед към брат си.

— Аз не мисля така — отсече. — И следващия път бъди така любезен да почукаш преди да влезеш!

Очите на Джъстин се присвиха.

— Смяташ ли, че не разбирам какво става тук? Не трябва да я докосваш, Себастиан, и ти много добре го знаеш. И определено нямаш право да я целуваш. Така че предлагам да я оставиш на мира — каза със строг тон, — преди да е съсипана... — Изведнъж млъкна и премести поглед от опънатите черти на брат си към Девън. — Господи — изрече сковано, — твърде е късно, нали?

Лицето на Девън беше почервеняло. Изгаряше от срам, чак до пръстите на краката си.

— Джъстин — проговори съвсем тихо, — всичко е наред.

— Не, Девън, нищо не е наред.

Ръцете ѝ започнаха нервно да мачкат гънките на роклята. Устните ѝ се разтвориха, но от там не излезе нито звук. Джъстин се гневеше на Себастиан, не на нея. Нещо се появи в очите му, нещо, което тя не успя да разчете. Състрадание?

Той се взираше право в нея.

— Това не може да се случи, Девън. Не може.

Гърлото ѝ се сви от ужас. Тя искаше да запуши ушите си с длани, така че да не трябва да слуша. Поклати глава.

— Джъстин...

— Аз нямам намерение да те наранявам. Опитвам се само да те предпазя от грешки! Дявол да го вземе, принуждаваш ме да го кажа! Той няма да се ожени за теб! — Думите разбиха сърцето ѝ и я изгориха чак до мозъка на костите. — Той няма да се ожени за теб! — повтори Джъстин, сякаш веднъж не беше достатъчно. — Никога няма да рискува да предизвика скандал. — Направи многозначителна пауза. — Той ще се ожени за някоя като Пенелопе Хардинг.

Девън не можеше да диша, дробовете ѝ бяха в треска за въздух. Ръката на Себастиан вече не лежеше на кръста ѝ. Младата жена стоеше като вкоренена в пода, сама, както никога преди. Вдигна ръка към устните си, все още подути от целувките му.

— Девън! — прошепна умолително Джъстин. — Чуваш ли ме? Той ще разбие сърцето ти!

Нямаше сила на земята, която можеше да я спре сега. Цялата разтреперана, тя погледна нагоре към Себастиан, само за да види каменното му изражение и строгите линии, издълбани около устата и очите му. До нея, тялото му беше напрегнато и сковано.

Той извърна поглед.

И Девън разбра. Тя знаеше.

Нещо вътре в нея изсъхна и умря. Не защото той не можеше. Защото не искаше. Между едното и другото имаше огромна разлика.

Не беше откровеността на Джъстин, която я нарани. Това тя можеше да понесе. Но той грешеше, помисли си тя отнесено. Себастиан не можеше да разбие сърцето ѝ. То вече беше разбито. Усещаше го пръснато на един милион парченца... Ако го беше изтръгнал от гърдите ѝ, болката щеше да бъде по-малка.

Със сподавен вик, тя се втурна към вратата.

Себастиан успя да я хване за ръката.

— Девън!

Той щеше да я последва, ако Джъстин не беше го спрял, сграбчвайки го за лакътя.

— Остави я на мира!

Себастиан се завъртя.

— Махни си ръцете от мен! — изсъска той. — Не ти ли е достатъчно това, което направи?

Джъстин го пусна, но не отстъпи. Те се изправиха един срещу друг, почти допирайки се.

— Аз постъпих честно, Себастиан. Но ти не можеш да кажеш същото за себе си.

— Не се меси! — предупреди го рязко брат му. — Това не е твоя работа.

— Но я направих моя работа! Господи, нима не разбираш, какво си сторил? Ти. Винаги постъпващият толкова правилно. Моят брат светец...

— Никога не съм претендирал да бъда светец, Джъстин. И ти много добре го знаеш!

— О, сега и извинения! — Тонът на по-малкия беше язвителен. — Боже, и наричат мен подлец!

Очите на Себастиан хвърляха пламъци.

— Кой си ти, по дяволите, че да ме поучаваш?!

— Точно така! Правилно! По дяволите, дори успя да ме убедиш, че не съм прав за вас двамата. Ти ми каза и аз повярвах. Мислех си, че отношението ти към нея е просто на приятел. Смятах, че си твърде благороден, за да направиш нещо недостойно. Предполагах, че, за разлика от другите хора, ще постъпиш правилно и ще я оставиш на мира.

— Млъкни! — изръмжа Себастиан.

— Няма! Мислиш ли, че не видях звездите в очите й? Тя беше невинна, нали така?

— Това не е твоя работа!

Джъстин изсумтя с отвращение.

— Дойдох тук със списък с подходящи кандидати за ръката й, а какво намирам? Това, което искахме да избегнем — Девън в обятията

на господаря! О, но се питам — гласът му режеше като с нож, — кой ще е този мъж, който ще иска остатъците след теб?! Тя заслужава някой, който ще я обича, Себастиан. Някой, който ще се грижи за нея. Който ще ѝ даде всичко, което тя никога не е имала. Или мислиш да я задържиш тук за собствено удоволствие и да я направиш твоя курва?

Ръцете на Себастиан се свиха в юмруци.

— Тя не е курва!

— О, извинявай! Твоя любовница, тогава. Съпругата ти, когато благоволиш да избереш такава, определено ще бъде очарована от това. — По-младият мъж се изсмя грубо. — О, но аз съм сигурен, че ти ще измислиш нещо. Планирането винаги е било силната ти страна, нали?

Дъхът на Себастиан със свистене излезе от гърдите му. Той притисна едрите си длани отстрани на тялото. Искаше му се да забие юмруци в красивото лице на брат си.

— За бога — процеди през зъби, — ако не ми беше брат, щях... — направи крачка напред, само за да успокои себе си.

Очите на Джъстин заблестяха.

— Давай! — предизвика го той. — Вярвам, че и на двамата ще ни се отрази добре малко бой.

Напрежението засвистя между тях. Погледите им се срещнаха. Те се изправиха един срещу друг, изгарящ поглед срещу изгарящ поглед, момент на абсолютно пълна напрегнатост.

Никога братята — още откакто бяха деца — не бяха стигали толкова близо до бой, както сега. И те го знаеха.

Себастиан беше този, който сложи край на деликатното положение.

Стиснал зловещо устни в тънка черта, той сковано тръгна към вратата.

— Махай се, Джъстин! — Изражението и тонът му бяха ледени. — Махай се, преди да те изритам отгук!

Свита на кълбо, Девън лежеше на леглото, без да можеше да заплаче. През целия си живот не беше изпитвала толкова дълбоко отчаяние. Когато майка ѝ почина, тя се бе почувствала така, сякаш е загубила част от сърцето си. И едва през последната седмица болката бе започнала да стихва.

Но тази болка, която изпитваше в момента, не можеше да се потуши със сълзи, защото беше извън техните граници, болка, която тя се боеше, че ще носи завинаги в себе си.

Дните прекарани в Търстън Хол със Себастиан... Така отчаяно ѝ се искаше да вярва, че те могат да продължат вечно. Че това, което те споделяха, е повече от моменти на възторжен екстаз, на възбудено преплитане на крайници и вливане на устни. Искеше ѝ се да вярва, че сърцата им са се свързали толкова сигурно, колкото телата им.

Но те не могат да се скрият завинаги от външния свят.

И няма да могат да се скрият от реалността.

Нямаше право да се сърди на Джъстин, просто не можеше.

Повече от всичко Девън беше ядосана на себе си. Дълбоко в душата си винаги бе знаела, че Себастиан никога няма да се ожени за нея. С горчивина, тя си призна, че ѝ го бе споменал няколко пъти в онази нощ, когато беше открила, че той иска да я омъжи за друг. Какви бяха точно думите, които ѝ беше казал?

Ако нещата бяха различни... ако аз бях различен.

Не, тя не можеше да промени това, което е била. Не можеше да промени това, което е.

Нито пък той можеше.

А, да, помисли си тя, по-добре да узнае истината сега, отколкото да живее с глупави мечти.

С напълно опустошена душа, постави буза върху ръката си.

Именно тогава го чу... звука от отваряне на вратата. Като отчетна тежката грива на косата от лицето си, тя видя очертанията на висока, едра фигура, застанала на прага.

Бавно се изправи до седнало положение. В този миг сърцето ѝ със сигурност престана да бие. То възобнови работата си с откъслечни, глухи удари. Съзнанието ѝ се замъгли. Времето спря.

За миг Себастиан се намери до леглото ѝ. Силните му ръце се плъзнаха под нея. И тя усети как се издига високо във въздуха.

Загубила дар слово, Девън се втренчи в профила му, очертан от лунната светлина. Усети в него целенасочена решимост, която беше някак си почти свирепа.

Дълбоко от гърлото ѝ излязоха ниски, задавени звуци.

Прегръдката му се затегна. Крачката му се ускори. Без да каже ни дума, без дори да издаде звук, той я понесе по коридора към стаята

си.

Отмятайки завивката настрана, той положи младата жена на матрака. Преди да успее да си поеме дъх, тя отново се оказа затворена в обятията му. Прегръдката му беше толкова здрава, че Девън можеше да усети как тупти сърцето му — точно под мястото, където дланта ѝ лежеше върху гърдите му. То биеше подобно на нейното — като барабан, силно и бързо.

Заля я съкрушителна вълна от болка. Тя лежеше в леглото, помисли си безумно Девън, където той ще лежи с жена си. В къщата, където децата му ще се родят. Ще се родят точно в това легло.

И устните му...

Не можеше да го понесе. В никакъв случай.

— Защо правиш това? — извика тя, без да се интересува, че гласът ѝ звучеше така, сякаш всеки момент ще избухне в сълзи.

Изведнъж, с болезнена яснота, си спомни как една вечер по време на вечеря в лондонския дом на Себастиан, Джъстин беше заявил, че брат му ще се ожени само за подходяща млада жена с безупречно потекло.

Със синя кръв.

Девън знаеше защо — заради скандала предизвикан от майка му. Той няма да направи избор, с който да се забърка в подобен скандал, призна с горчивина тя. Себастиан никога няма да се ожени за нея, една жена със съмнителен произход.

Макар и да беше глупаво, тя копнееше, той да ѝ прошепне, че я обича, както тя го обича. Жадуваше да чуе обещанието му, че тя ще му бъде жена, че корените ѝ от Сейнт Джайлс нямаха никакво значение, също както чувството му за дълг или благоприличие.

Но мимолетната ѝ надежда беше попарена. Той поклати глава, изражението му беше толкова опустошено, че тя почти извика, очите му отразяваха нейното страдание и пустота.

Младата жена издаде глухо, накъсано ридание.

— Пусни ме! — изплака тя.

Измъчен стон се изтръгна от гърлото му.

— Не мога! Не виждаш ли, не мога да се откажа от теб! Не мога да те пусна!

Пръстите му уловиха брадичката ѝ. Той прошепна името ѝ — звук от болка — след това спусна уста върху нейната. Тя вкуси

отчаянието, породено от болка, страст и жарко, огнено желание — нейното собствено беше също толкова свирепо. С нисък безпомощен стон тя се предаде под натиска на устните му. Не можеше да откаже нищо на този мъж. Когато той вдигна глава, тя се беше задъхала.

Дрехите ѝ бяха нетърпеливо махнати, заедно с неговите. Гол, той застана пред нея. С устни, ръце и език, лакомо проследи елегантните женствени извивки на плътта ѝ. Но и Девън беше точно толкова алчна. Ръцете ѝ и гривата на косата ѝ галеха корема му. Пръстите ѝ се заплетоха в гнездото от косми на слабините му. Дланта ѝ обви плътно твърдия му напрегнат член. Той беше горещ. Изгарящо горещ. Но тя се наслаждаваше на начина, по който той набъбва и нараства, на начина, по който пулсира в дланта ѝ... в нея.

Бедрата му тласнаха напред.

— Да — каза дрезгаво. — Това е начинът. О, Боже, Девън...

Тя не го освободи, напротив изследва го смело, позволи на пръстите си да шарят надолу по дължина на ствола му, след това да танцуват обратно нагоре, с един разгорещен, разтърсващ ритъм, който го караше да се задъхва.

— Достатъчно! Не мога да понасям повече! — Дишането му бе тежко и накъсано, ръката му хвана нейната и я отдръпна.

С един огнен удар той се заби дълбоко в нея. Женствеността ѝ се изпълни с него, с неговата топлина, сила и мощ, и тя изстена на глас.

Той се дръпна назад, оставяйки главичката на члена си заровена в нея. Това не беше достатъчно. Съвсем не беше достатъчно. Почувствала се празна и лишена, тя се вкопчи в бедрата му, в стремежа си да го върне обратно вътре в тялото си.

Погледът му я заливаше като течен огън.

— Ти си моя! — каза хрипливо. — Моя!

И се гмурна отново. Тласъците му се ускориха, докато не станаха почти диви и толкова дълбоки, че докоснаха душата ѝ.

Тяхното любене беше примесено с мрачно отчаяние. Ръцете ѝ се плъзнаха и зашариха по неистово движещите му се бедра. Пръстите ѝ се забиха и стиснаха задните му части, наслаждавайки се на усещането за него.

Всеки следващ удар я приближаваше към ръба. Бедрата ѝ го обгърнаха, сякаш го впримчиха в затвор, за да го свържат с нея

завинаги. Опита се да забави кулминацията, но тя беше твърде силна. Вътрешните ѝ мускули се свиха плътно около неговата мъжественост.

Последва хленч — нейният собствен, смътно осъзна тя — и после всяка съзнателна мисъл престана да съществува.

Себастиан изригна в нея и светът експлодира. Нейното освобождаване беше също така жарко и изпепеляващо, както неговото.

Непосредствено след това, Себастиан легна по гръб и сложи ръка върху очите си. Изтощена и разтреперана, Девън зарови лице във възглавницата.

Една-единствена сълза потече от ъгъла на окоето ѝ.

Беше се чудила какво ще се случи по-нататък... сега вече знаеше.

Не мога да те пусна!

Грубият му измъчен шепот отекваше в ума ѝ, докато не ѝ се прииска да изкрещи на глас от болката на осъзнаването.

Джъстин беше прав. Себастиан никога нямаше да се ожени за нея. Той щеше да я направи своя любовница...

Но Девън нямаше да бъде ничия любовница.

Ако останеше с него, щеше да се превърне в блудница, нещо, което се бе зарекла да не бъде. А и никога не би предала майка си по такъв начин. Не би предала самата себе си по такъв начин.

И после... от момента, в който научи, че е незаконородена, намрази човека, който ѝ беше баща. Не можеше да разбере, как майка ѝ продължаваше да обича мъжа, който я беше отхвърлил и ѝ бе причинил толкова непоносима болка. Не разбираше и безкрайната тъга, спотаила се дълбоко в очите на майка ѝ.

Сега всичко ѝ стана ясно.

В известен смисъл, с болка си призна тя, вървеше почти по същия път като майка си.

И беше тъжно, че трябва да се изправи пред горчивата истина.

Обичаше Себастиан. Винаги щеше да го обича. Но той принадлежеше на един друг свят, много по-различен и недостижим от нейния собствен. Но, за разлика от майка си, нямаше да се поддаде на отчаянието и да прекара целия си живот в съжаление за нещо, което желае, но никога не може да има.

Тя беше по-силна от това.

Без значение колко труден е изборът, знаеше какво трябва да направи.

Когато се върнеха в Лондон, двамата трябваше да се разделят.

ГЛАВА 24

След като Девън заспа, Себастиан стана и облече халата си. Внимателно взе младата жена на ръце и я отнесе обратно в собственото ѝ легло. Имаше нужда да помисли, а не можеше да го направи, докато тя лежи до него.

Младата жена се размърда, когато дръпна завивката върху раменете ѝ. Затаил дъх, той я наблюдава и изчака, докато се успокои. После се наведе, нежно я целуна по устните и погали с пръст деликатната извивка на брадичката ѝ.

От устата ѝ се отрони лек стон.

Невероятна тежест притисна гърдите му и изгони всичкия въздух от дробовете му. Той беше направил това. Той беше виновен за тъмните сенки, появили се в очите ѝ, и за мъката в душата ѝ.

Господи, искаше му се да разбие с юмрук стената! Вместо това въздъхна треперливо и се изправи. Да си тръгне от нея беше най-трудното нещо, което някога е правил. Преди да успее напълно да го осъзнае, той се озова под дървото, където бе видял за последен път майка си преди толкова много години.

Странно, но не образът на майка му беше този, който го преследваше. Себастиан затвори плътно очи, но всичко, което можеше да види, беше Девън... с ореол от копринено мека коса, пусната надолу по гърба ѝ. Девън, малка и деликатна, усмихната дяволито към него, с очи, блестящи като чисто злато.

Той отвори клепачи. Изведнъж, сякаш бе подет от яростен поток на вятър, който го вдигна, пренесе го над цялата земя и го върна обратно.

Нищо не би могло да изтрие спомена му за нея. Времето нямаше да притъпи остротата на жаждата му за нея.

Тя беше незабравима.

А това, което той бе направил, бе непростимо. Току-що сам си беше забил нож в гърба. Още по-лошо — беше забил нож в нейния гръб.

Язвителна самоирония помрачи душата му. Трябваше да си напомня отново и отново, че Девън никога не може да бъде негова. Нямахме право да я докосва, но го беше направил, и сега и двамата щяха да плащат цената. През цялото време си беше казвал, че има дял в нейното бъдеще. Но той нямаше място в него.

Ситуацията беше... невъзможна.

Всичко се свеждаше до въпроса за отговорността. Въпроса за дълга.

Дълг.

Думата остави отвратителен вкус в устата му, стисна гърлото му и започна да го задушаваша, докато не можеше повече да диша.

През целия си живот беше правил онова, което се очаква от човек в неговото положение. Трябваше да се ожени за жена от висшето общество, образована и имотна. Устните му се изкривиха. О, но той беше толкова самонадеян! Беше си въобразявал, че е обмислил всяка подробност, че е планирал всичко. Ще създаде наследник, за да запази семейната титла и богатството. Беше се убеждавал, че животът му ще е пълен, че той ще бъде доволен. Всъщност неговият дълг го принуждаваше да постъпи така.

Но сега, тези добре обмислени планове се изправяха срещу всичко, което искаше... или е казал, че иска. Той се разкъсваше между това, което е правилно и това, което е достойно. Между това, което иска да направи... и това, което трябва да направи.

Нещата не се развиваха така, както ги бе планирал.

Притисна пръсти в слепоочието си, сърцето му се стегна в мъртва хватка.

Ако зависеше от него, щеше да се ожени за Девън веднага. Нямахме значение, че е бедна. Махнете богатството, влиянието и титлата му, и кой тогава е той? Просто един човек като всеки друг.

Но Девън... Девън бе жена като никоя друга.

Думите на Джъстин зазвучаха в съзнанието му. *Тя заслужава някой, който истински ще я обича. Някой, който ще се грижи за нея. Някой, който ще ѝ даде всичко, което никога не е имала.*

Но той, Себастиан, се грижеше за нея. Даваше ѝ всичко, което тя никога не е имала.

И я обичаше. Бог да му е на помощ, обичаше я.

Но това не е толкова просто... или беше? Дали висшето общество ще я приеме като негова съпруга? Потръпна, като си представи как ще я нарича това същото общество. Без съмнение Джъстин нямаше да се притеснява, ако те с Девън бъдеха отритнати. Джъстин е циник и вероятно ще се наслаждава на това, което със сигурност щеше да възприеме като бунт на по-големия си брат срещу обществото.

От времето, когато майка им ги беше изоставила, Себастиан си беше обещал, че в живота му няма да има нито един скандал, нито едно петно върху семейната чест. Но изведнъж това, като че ли изгуби своето значение.

Двамата с Джъстин можеха да устоят на още един позор. Но Джулиана? Сладката, мила Джулиана. Ще може ли да понесе поредния скандал? Помисли си за ужасната случка, която я беше принудила да се укрива в продължение на месеци, далеч от дома. Ненавиждаше мисълта, че тя може да пострада още повече от поредния позор, според него прекрасната му сестра не заслужаваше нещастната съдба, която Провидението ѝ беше изпратило.

Нито пък Девън.

Внезапно си спомни как изглеждаше тя онзи ден, когато слизаше по стълбите — изпълнена с жизненост, надежда и нетърпение. Толкова много разчиташе на него. Вярваше му.

А той я предаде. Предаде и двамата.

Изведнъж, сякаш нещо го озари и той разбра... нямаше да я предаде отново. Никога!

Убеждението отекна като гръм в сърцето му и ехото се разнесе по кръвта му.

Дълг, помисли си той отново. Да върви по дяволите, дългът! Господи, какво го е грижа за дълга? Беше готов да зареже всичко — и щастieto си, и дома си — само Девън да му стане съпруга.

Той я желаше. Искаше я до себе си. Утре. Завинаги. И не го интересуваше, какво може да каже светът.

Дължеше го на Девън, в името на справедливостта...

Дължеше го и на себе си, за да бъде щастлив.

Беше почти зори, когато най-сетне се строполи в леглото. Тежестта, която го притискаше, беше изчезнала.

Утре, реши той, затваряйки очи. Утре всичко щеше да бъде различно.

Себастиан стана по-късно от обичайното. Изкъпа се и бързо се облече с помощта на прислужника си, нетърпелив да види Девън. После бързо закрачи по коридора към спалнята ѝ. Вратата беше отворена, а стаята празна, бельото на леглото ѝ вече беше сменено. Имаше късмет да срещне една от камериерките в долната част на стълбите.

— Алис, знаете ли къде мога да намеря госпожица Девън?

Очите на момичето бяха огромни.

— Мисля, че е навън, на разходка. — То посочи с брадичка по посока на широките двойни врати.

Себастиан кимна и се отдалечи. Съдейки по реакцията на прислужницата, предположи, че слугите бяха успели да разменят доста клюки тази сутрин. Е, не можеше да се направи нищо по въпроса.

Тракането на токовете на ботушите му отекна, когато прекоси антрето. Един лакей припряно отвори вратата, и той излезе навън. Яростна ругатня излезе от устата му, щом съзря каретата, идваща насреща. О, ако това отново е Джъстин, щеше да...

Но не беше брат му.

Разкошната карета, боядисана в черно и украсена с червено и златно принадлежеше на вдовстващата херцогиня Карингтън. Тя имаше имение наблизко и понякога навестяваше Себастиан, когато си беше у дома. Той не беше особено доволен от посещението ѝ. По дяволите, няма ли най-после да ги оставят на мира?

Един от лакеите слезе и застана в готовност до вратата на каретата, когато тя се отвори. Вдовицата слезе. Заглушил недоволството си, Себастиан се приготви да я поздрави.

Тогава видя Девън в подножието на стълбите. Тя стоеше като замръзнала, позата ѝ беше отражение на нейната несигурност.

Херцогинята я забеляза и с комично движение на бастуна си я повика при себе си.

Маркизът затаи дъх. Дребната фигура, облечена в бяло, заговори, но той не успя да долови думите ѝ. После възрастната жена огледа

Девън от горе до долу, и ѝ предложи лакътя си, за да я придружи вътре!

Себастиан остана на мястото си. След като херцогинята влезе вътре, той затвори вратата и се поклони ниско над ръката ѝ.

— Ваша Светлост — промълви той, — колко е хубаво да ви видя отново.

— На път съм за Лондон — обяви тя отривисто. — Бях чула, че си в Търстън Хол и реших да намина, тъй като не съм те виждала отдавна. — Погледна към Девън с неприкрита прямота. — Коя е тази прекрасна млада дама?

Себастиан наклони глава.

— Ваша Светлост, позволете ми да ви представя госпожица Девън Сейнт Джеймс. Девън, това е вдовстващата херцогиня Карингтън.

Младата жена потъна в дълбок реверанс.

— Ваша Светлост, много ми е приятно да се запознаем.

Себастиан изпита невероятна гордост. Но херцогинята продължаваше да оглежда Девън.

— Сейнт Джеймс — повтори тя. — Името ми е познато. — Затърси с ръка монокъла си. — Мога да кажа, че очите ти са съвършено необичайни. Почти е свръхестествено, но те забележително много ми напомнят на... — Изведнъж вдовицата млъкна. Тя вдигна монокъла и се взря в Девън, която очевидно беше объркана. — Обърни се на тази страна, момиче! — заповяда тя. — Да, точно така. Сега на другата страна... — Погледът на херцогинята се спря на шията на Девън. — Това колие... — изрече тя с особен глас. — Откъде го имаш?

Пулсът на младата жена препусна лудо. Поведението на херцогинята беше много странно. Девън докосна с пръсти накита и вдигна високо брадичка.

— Това колие — заяви тя със спокойно достойнство — беше на майка ми. Тя го носеше винаги. Подарил ѝ го е баща ми преди да се родя. — Погледна към Себастиан. Дали той очакваше, че ще промени своята история? Не, тя не можеше да промени истината! Но той само я погледна, съвършено спокоен. Вдовстващата херцогиня беше тази, която наруши мълчанието.

Старческите ѝ пръсти стиснаха ръкава на Девън.

— Коя е майка ти, дете? Коя е тя?

Момичето си пое дълбоко дъх.

— Мама е мъртва. Но се казваше Аме...

Докато произнасяше името на майка си, то бе казано едновременно и от херцогинята.

— Амелия — довърши старицата. — Амелия Сейнт Джеймс.

Девън беше слисана. Как възрастната дама би могла да знае...

Херцогинята се олюля. Лицето ѝ беше мъртвешки бледо. Разтревожена, младата жена я улови под лакът, за да я задържи. Себастиан я хвана от другата страна. Заедно, те я поведоха към едно кресло в гостната.

— Ваша Светлост — попита Себастиан, — зле ли ви е?

Тя поклати глава.

— Добре съм. Наистина. Само ми дайте малко време да си поема дъх. — След кратка пауза, тя направи знак на Девън. — Ела тук, дете! Ела и ми позволи да те погледна отблизо!

Младата жена се отпусна на колене пред нея. Старицата протегна ръка и Девън инстинктивно я пое в дланите си, за да влее малко от своята топлина в студените ѝ пръсти. И двете мълчаха, но погледът на вдовицата продължаваше да изучава чертите на лицето ѝ. С облекчение, Девън забеляза, че по скулите на херцогинята бяха започнали да избиват малко по-ярки цветове. Тя си пое дълбоко дъх, събирайки цялото си самообладание. Мислите ѝ препускаха в различни посоки. Няма съмнение, че беше на път да прекрачи границите на добрия тон, но не я интересуваше.

— Ваша Светлост — заговори решително, — нищо не разбирам. Вие знаете името на майка ми. Как е възможно... как?

Лек намек за усмивка премина по лицето на старата дама.

— Тъй като носиш колие — обясни тя и пръстите ѝ докоснаха нежната сребърна верижка, — което някога беше мое.

Застанал зад Девън, Себастиан рязко си пое дъх.

Нито една от двете жени не му обърна внимание.

— Не! — промълви едва-едва младата жена. — Това не може да бъде...

— Вярно е, дете. — Очите на старицата се напълниха със сълзи. — Бях го дала на моя син, Маркъс. Той почина преди много години.

Маркъс. Синът на херцогинята. Развратникът, за когото ѝ бе говорил Джъстин в нощта на приема на Себастиан.

— Малко преди смъртта си — продължи възрастната дама — той ми каза, че го е подарил на жена, с която имал връзка. О, бях толкова ядосана тогава! Но сега знам... Тази жена е била Амелия. — Тя замълча за момент. — Твоята майка.

Малко по малко в ума на Девън започна да се заражда подозрение. Не беше напълно сигурна в него, защото беше почти твърде скандално да се повярва...

— Вие сте познавали майка ми — установи плахо тя.

— Да, дете, познавах я. Тя се грижи за моите племеннички едно лято. О, толкова отдавна беше това! Трябва да призная, че аз наистина много харесвах Амелия. Що се отнася до Маркъс, е... той си имаше начини, с които очароваше дамите, но се боя, че не съществува деликатно определение, с което да го нарека — той беше негодник. Женкар. Подозирах, че може би Амелия изпитва нежни чувства към сина ми. Но до този момент не бях сигурна. Тя напусна много внезапно. Една сутрин просто изчезна. Беше оставила само кратка бележка, че е принудена спешно да замине. Помня, че бях толкова шокирана! Никога повече не чухме за нея. Така и не можах да разбера, защо напусна... Досега. — Херцогинята свали ръкавиците си. Изкривените ѝ от ревматизъм пръсти погалиха Девън по косата, проследиха финото ѝ чело, с треперливо движение. После я хвана за брадичката и насочи погледа ѝ към своя. — Много приличаш на майка си, дете. Но очите ти — о, тези красиви, златисти очи — гласът на дамата затрепери, също като ръцете ѝ, — те са точно като на сина ми.

Девън се скова, главата ѝ се замая. Почти не можеше да говори от емоцията, изпълнила гърдите ѝ.

— Ваша Светлост — успя да изрече, след като преглътна буцата в гърлото си, — нима искате да кажете...

— Да. Да, точно това искам да кажа. Ти си детето на Амелия, детето ѝ от моя син. Нейното дете от моя Маркъс. — Достопочтената дама се протегна и стисна ръцете на младата жена. — Ти си моя внучка! — прошепна тя. — О, Боже, аз съм ти баба!

Херцогинята не можа да издържи на силното вълнение. Девън също. Хлипайки, тя прегърна старицата, притисна се в нея и двете заплакаха.

ГЛАВА 25

И двете плачеха — всъщност ридаеха, а Себастиан ги гледаше и се чувстваше като муха на стената, чието присъствие не интересува никого. Сърцераздирателни ридания, ридания от щастие. Човек като него, който се отвращава от сълзи, трудно би ги понесъл. Въпреки това, наблюдавайки двете жени, той усети как сърцето му се преобърна. Беше невъзможно да остане равнодушен.

Беше невероятно, наистина. Себастиан си спомни деня, когато Девън му бе заявила, че баща ѝ произхожда от семейство по-знатно и от неговото — мили Боже, това беше вярно! Девън е внучка на херцогинята!

Чувствайки се все още доста глупаво, младият мъж постоя още малко, после се извини — не че някоя от двете жени го забеляза — и отиде да намери някой слуга, за да поръча да сервират чай в гостната.

Изчака, докато донесат подноса, преди да влезе отново в стаята. За щастие, риданията бяха престанали. Херцогинята седеше и здраво стискаше в дланите си ръката на Девън. Когато Себастиан влезе и двете се обърнаха към него.

Той се усмихна леко.

— Позволих си да поръчам чай. — Кимна на прислужницата да остави сребърния поднос с чаения сервиз на малката маса от палисандрово дърво. — Девън — помоли безгрижно, — ще налееш ли?

Тя изпълни молбата му. Когато му подаде фино гравираната чаша от уеджуудски порцелан, пръстите им се докоснаха. Отдръпна се, сякаш се опари, а след това бързо извърна глава настрани. Той сви устни. По дяволите, защо не искаше да го погледне?

— Моята внучка току-що ми каза, че е прекарала по-голяма част от живота си в Сейнт Джайлс — обърна се към него херцогинята с обичайната си прямота. — Както можете да си представите, за мен днешният ден е ден на сериозни и важни разкрития. Но признавам, че съм доста смутена да откроя внучката си във вашия дом. — Тя

погледна от Себастиан към Девън, която направи рязко движение и отвори уста, но преди да успее да каже и дума, той вдигна ръка, за да предотврати какъвто и да е отговор от нейна страна.

— Намерих я да лежи ранена на една улица в Сейнт Джайлс и я заведох в дома си в Лондон. — И той тихо разказа онова, което се бе случило. Когато свърши херцогинята седеше съвсем неподвижно.

— Значи вие сте спасили внучката ми от разбойници — проговори тя най-сетне. — И сте се грижили за нея през цялото това време.

Изявлението беше направено с тон, в който се долавяше тревожна нотка. Себастиан не се притесняваше от критиката на старицата, но много добре разбра скрития смисъл в думите ѝ.

— Ваша Светлост, нито един човек в Лондон не разбра за присъствието ѝ в дома ми.

— Вярвам, че нещата ще останат по същия начин, нали така?

Себастиан сведе глава.

— Имате думата ми.

— Отлично — произнесе възрастната дама, след което стана. — Девън, бастуна ми, моля!

Тя ѝ го подаде. Херцогинята, без да губи време, го размаха към Алис, която беше влязла в гостната, за да отнесе подноса с чая.

— Ти, там, момиче! Погрижи се вещите на госпожица Сейнт Джеймс да се опаковат и да се отнесат в каретата ми!

Устните на Девън се разтвориха.

— Ваша Светлост? — прошепна тя въпросително.

Херцогинята усети нейната дилема.

— Да, скъпа, идваш с мен! — Усмихна се на смаяното ѝ изражение. — Какво?! Нима очакваш да науча за твоето съществуване и след това да си замина просто така, все едно нищо особено не се е случило?

— Честно казано, не знаех какво да очаквам — призна младата жена. — И все още не знам — продължи с много нисък глас. — Не че поставям под съмнение преценката ви, Ваша Светлост...

— Бабо — поправи я възрастната жена.

— Бабо — повтори Девън колебливо. Прехапа устни, след това изведнъж изтърси: — Мога ли да бъда откровена?

Очите на херцогинята заблестяха.

— Скъпа моя, скоро ще откриеш, че аз не познавам друг начин.

— Независимо кой е баща ми, това не променя факта, че аз съм и винаги ще бъда незаконородена. И като се вземе предвид вашето положение в обществото...

Достопочтената дама поклати глава.

— Нито дума повече, скъпа моя, нито думичка, защото сега е мой ред да бъда пряма. Разбира се ще има клюки. Интересува ли ме това? Не! Нямам никакво намерение да крия коя си. Напротив, твърдо съм решена да те приема за моя внучка, и ако обществото предпочете да ми обърне гръб, то тогава това ще бъде само в негова загуба. Твърде съм стара, за да ме интересува какво приказва някой!

Девън прехапа устни.

— Има нещо друго, което трябва да знаете.

— Казвай, тогава!

Младата жена преглътна.

— Мама обичаше вашия син до сетния си миг — сподели тя. В гласа ѝ се долавяше агонията в сърцето ѝ. — Но аз... аз винаги съм го мразила за това, че я е съблазнил и изоставил. Аз... просто си мислих, че трябва да знаете.

За изненада на Девън, на лицето на възрастната дама се появи израз на болка.

— Мога да разбера това, дете, защото никой не знае по-добре от мен, какъв негодник беше Маркъс. Наистина, дълбоко съжалявам за онова, което се е случило с майка ти, защото аз много я харесвах. И ти си състрадателна също като нея, мисля. И може би има нещо, което също трябва да знаеш. Въпреки всичките му недостатъци, аз обичах Маркъс, обичах го, както само една майка може да обича. Той беше единственото ми дете — гласът ѝ стана нестабилен, — и ти си част от него... ти. Моя внучка. Мое дете, и аз... аз съм благословена! Нищо повече няма да кажа, само това, че много бих искала да се опознаем една друга. — В очите на херцогинята имаше сълзи, когато тя протегна умолително ръка.

С болезнено свито гърло и трогната до дъното на душата си, Девън здраво стисна дланта ѝ.

— Аз също бих искала — прошепна тя.

— Тогава нека да вървим! — Бодра и оживена отново, старицата се изправи нестабилно на краката си. Тя погледна към младия мъж. —

Себастиан, ще ни изпратите ли?

Той стана и се изправи в цял ръст. Сега, повече от всякога, се чувстваше отхвърлен.

— Ваша Светлост... — започна той.

Но гласът на възрастната дама го прекъсна:

— Много съм ви задължена, Себастиан. Но сега, след като научих за съществуването на моята внучка, аз поемам цялата отговорност за нея. Не се съмнявайте, напълно съм способна да се грижа за нея и да я защитавам.

— Не се съмнявам в това, Ваша Светлост — тонът му беше любезен, но очите му пламтяха от възмущение. — Въпреки това, ако позволите...

— Пътят до Лондон е достатъчно дълъг за една стара жена като мен. Бих искала да се прибера у дома преди полунощ. Довиждане, Себастиан. — След тези думи, свикналата да командва дама се отправи към фойето.

Икономът беше на мястото си, готов да изпрати знатната гостенка. Когато херцогинята мина покрай него, той се поклони ниско.

Стиснал здраво зъби, Себастиан преглътна ругатнята. Трябваше строго да си напомни, че си има работа не с кого да е, а с вдовстващата херцогиня Карингтън. Девън последва баба си към вратата.

— Девън — повика я той с много тих глас.

Раменете ѝ се стегнаха. Той знаеше, че го е чула. Но въпреки това продължи да върви след баба си.

С две големи, бързи крачки, той я настигна. Пръстите му се стегнаха около лакътя ѝ.

Младата жена ускори ход.

— Пусни ме!

Стисна я още по-здраво за ръката и я завъртя към себе си.

— Девън, моля те, погледни ме!

Но тя отказа да изпълни молбата му. Гледаше навсякъде другаде — в сложния възел на шалчето му, в огледалото, поставено в рамка зад него — само не и в лицето му.

— Скъпи мой?

Отново херцогинята. Себастиан изруга под нос. Главата му се завъртя рязко. Възрастната жена се беше спряла и го гледаше. Той

разтвори пръсти. Изведнъж освободена, Девън отскочи като заек, освободен от капан.

За младия маркиз нещата се развиваха много зле. Всичко се объркваше. Не получи никаква възможност да поговори с Девън за миналата нощ и за своите чувства — за решението, което беше взел — изобщо нямаше никакъв шанс да говори за каквото и да е!

По дяволите, оказа се с вързани ръце! Херцогинята отвеждаше Девън далече в Лондон, далече от него...

И нямаше нито едно проклето нещо, което можеше да направи против това.

Не му отне много време да реши как да действа. След по-малко от час каретата му летеше по пътя след екипажа на херцогинята. Той напусна Търстън Хол с твърдото намерение да застане на прага на лондонския ѝ дом, независимо от късния час. По време на дългото пътуване обратно към Лондон здравият му разум надделя. Споменът за емоционалната им среща бе заседнал дълбоко в душата му, но си напомни, че и на двама им е нужно време да останат малко сами. Мислейки по този начин, той успя да укроти своята импулсивност, но намеренията му със сигурност останаха същите.

На следващия ден, точно в три часа следобед, той прекоси площад Гроувнър към жилището на херцогинята. Два резки удара с месинговото чукче и входната врата се отвори широко.

Икономът на херцогинята — Реджинал, висок мъж, с тънки устни и резервирано държание — се вгледа в него. С облечената си в ръкавица ръка, Себастиан му подаде своята визитка.

— Бих желал да видя госпожица Сейнт Джеймс.

Това, че икономът не показва никаква реакция, беше свидетелство за неговото обучение.

— Последвайте ме, милорд.

Той заведе Себастиан в просторната гостна и с жест го покани да седне в едно от креслата, но маркизът остана прав и започна да крачи из стаята. Можеше да обикаля из нея със затворени очи, тъй като често бе идвал тук и знаеше разположението на мебелите.

Никой не се появи. Накрая извади джобния си часовник и погледна за часа. Три и петнайсет.

Какво, по дяволите? Да не бяха го забравили? Днес толерантността му го беше изоставила. Нетърпелив, той се обърна към вратата, с намерение да напомни на иконома за неговите задължения...

До слуха му достигна почукването на бастун.

— Добър ден — поздрави херцогинята.

Маркизът се преви в изискан поклон.

— Ваша Светлост — промълви той. В интерес на истината искаше му се да крещи от раздразнение. — Колко е хубаво да ви видя отново. Страхувам се обаче, че Реджиналд не ме е разбрал. Помолих да видя внучката ви.

— Няма никакво недоразумение — отговори спокойно възрастната дама. — В момента Девън си почива.

— Тогава, моля ви, изпратете прислужницата да я събуди и да й каже, че искам да я видя. С ваше разрешение, ще почакам тук. — Без да бърза, той се отправи към най-близкото кресло и седна, като небрежно кръстоса крака. Когато вдигна поглед нагоре, херцогинята беше застанала пред него като огнедишащ дракон, какъвто не бе виждал досега.

— Това е моят дом, Себастиан. И трябва да отбележа, че не ми харесва вашето държание.

— Тогава, може би трябва да напуснете стаята. Всъщност, бих предпочел да постъпите точно така.

— Млади човече, бих могла... — Тя млъкна и го фиксира с поглед.

Черните му вежди се извиха високо.

— Да? — попита той.

Този кратък въпрос прозвуча напълно вежливо, но Себастиан вече се готвеше за сражение. Бойните линии бяха определени и от едната, и от другата страна. След като не бе мигнал цяла нощ, и изтощен от чакането, което бе принуден да изтърпи, сега той не беше в най-доброто разположение да духа, и изобщо не го интересуваше, че показва отвратителното си настроение пред високопоставената особа.

Всъщност, може би беше най-добре, ако тя го видеше в това състояние.

— Силно съм изкушена да заповядам на Реджиналд да ви изхвърли!

Веждите му останаха вдигнати високо.

— Не бихте го направили — едва успя да каже. — Той не може да ме изхвърли.

— Трябва — отрязва тя, — и ще го направя! Ако не беше фактът, че винаги съм ви обичала...

— И аз вас — прекъсна я любезно той. — Но ми се струва, че и двамата имаме право да изразим своите мнения.

— На всяка цена — думите бяха благи, но тонът й — не. В действителност, старата госпожа не преставаше да потропва с бастуна между елегантно обутите си крака.

Себастиан остана непоколебим.

— Ваша Светлост — започна той, — вие сте опасна жена!

— Радвам се, че го признавате!

— Нямам желание да ви правя мой враг. Въпреки това, съм принуден да ви уведомя, че не съм безпомощен, незрял младеж, който ще подвие опашка и ще си излезе кротко на улицата, само защото вие така желаете. Искам да видя Девън. Насаме. — Той наблегна на последната дума.

Старицата обаче не отстъпи.

— А аз трябва да се осведомя за естеството на вашето посещение.

Себастиан скочи на крака.

— Ваша Светлост, това е между Девън и мен. Тя е зряла жена, и аз вярвам, че изборът да ме види, трябва да е неин, а не ваш.

— Прав сте — стресна го с думите си тя. — Но първо, нека ви кажа нещо. Снощи Девън ми разказа как сте се погрижили за нейното образование, как сте я научили да чете и пише. Но аз се гордея с остротата на ума си, особено с оглед на моята напреднала възраст. Не съм изкуфяла стара глупачка.

Той не беше в настроение да слуша тирадата й.

— Ваша Светлост, уважавам ви твърде много, за да си помисля дори такова нещо. — Насили се да бъде спокоен, макар да бе далеч от това състояние.

— И аз винаги съм ви уважавала, момчето ми. Но не съм сляпа — заяви тя. — Забелязах собственическия начин, по който се взирахте вчера в Девън, и как фамилиарно разговаряхте с нея и я докосвахте. Видях и как тя отказа да ви погледне в очите и че беше против вашето

нежелание да я пуснете. Аз никога не съм била от хората, които любопитстват...

— Тогава недейте! — прекъсна я рязко той.

— Чуйте ме, Себастиан, и слушайте добре. Безкрайно съм ви благодарна за спасяването на Девън. Но изобщо не одобрявам това, че сте я задържали под покрива си при обстоятелства, които със сигурност може да се тълкуват като компрометиращи. Съдейки по онова, което видях да съществува между вас двамата, имам право да си направя съответните изводи. Тя се опита да го скрие, но когато снощи говореше за вас, очите ѝ бяха пълни със сълзи. А всичко, което натъжава внучката ми, наскърбява и мен. Надявам се, че се разбираме помежду си?

Себастиан окончателно изгуби контрол над нервите си.

— Идеално! — произнесе той мрачно. — Сега мога ли да я видя, или трябва да обърна цялата къща с главата надолу, докато я намеря?

Сутринта Девън се беше присъединила към баба си за закуска, но после, някъде към дванайсет, почувства ужасно главоболие. Всичко се беше случило толкова бързо. Мислите ѝ бяха в пълен хаос. Почувства значително облекчение, когато баба ѝ ѝ предложи да си подремне. Всъщност, повече от всичко желаше да прекара остатък от деня в пълно уединение, но старата дама я беше помолила да се присъедини към нея в три и половина за следобедния чай.

Съвършено безшумно тя прекоси огромното куполообразно антре на път за всекидневната. Изведнъж до слуха ѝ достигнаха гневни гласове. Единият беше на херцогинята.

Другият — на Себастиан.

Девън изобщо нямаше намерение да подслушва, но една от вратите на гостната беше леко откритата, и нито една небесна сила не бе в състояние да я спре да приближи крадешком до нея.

Те стояха много близо един срещу друг — маркизът и херцогинята. При други обстоятелства, младата жена щеше да се изсмее на тази картинка. Баба ѝ, чиято, увенчана със снежнобяла коса, глава стигаше едва до средата на гърдите на Себастиан, изглеждаше готова да го удуши с голи ръце. Видът на Себастиан беше не по-малко разярен.

— Сега мога ли да я видя — казваше той с властен тон, който ѝ беше много добре познат, — или трябва да обърна цялата къща с главата надолу, докато я намеря?

Девън пристъпи напред.

— Това не е необходимо — отвърна тя спокойно. — Тук съм.

Два чифта очи се обърнаха по посока на гласа ѝ.

Херцогинята веднага се отправи към нея, накуцвайки.

— Скъпа моя — каза тя загрижено, — не е нужно да се срещаш с него, ако не желаш.

Младата жена извика лека усмивка на устните си и сложи ръка на рамото на баба си.

— Всичко е наред — промълви тя.

Възрастната жена кимна в знак на съгласие и се отправи към вратата, но преди това прониза Себастиан с поглед, остър като кинжал.

Те останаха насаме. Девън бавно вдигна очи към Себастиан. Той беше безупречно облечен, както винаги — тесни бежови панталони до под коляното и черен редингот. Само при вида му сърцето ѝ се разтупка.

Той наведе глава.

— Как си? — попита я тихо. Устните му се извиха в нежна усмивка, която ѝ причини остра душевна болка.

Не можа да му отвърне. Заля я болезнена, горчива вълна от емоции.

— Добре съм — изрече хладно. — Защо би си помислил нещо друго?

Той примигна.

— Няма причина — измърмори. После посочи към канапето. — Може ли да седнем?

— Разбира се.

Девън седна в края на дивана. Грешка. Защото той седна в креслото до нея, така че коленете им почти се докоснаха. Коварна топлина плъзна по тялото ѝ от неговата близост. С всички сили опита да се пребори с нея, но вместо това, неочаквано се разтрепери вътрешно.

— Това е неловко — отбеляза той.

— Така ли? Не съм забелязала.

Себастиан не каза нищо, но тя усети как погледът му зашари по лицето ѝ, сякаш той беше озадачен. Когато се пресегна и взе ръцете ѝ в своите, тя остана съвсем неподвижна.

— Девън — изрече дрезгаво, — дойдох тук, за да ти задам един въпрос.

— Какъв въпрос? — Беше много странен начинът, по който се чувстваше, сякаш не тя седеше със Себастиан, а някоя непозната.

Последва съкрушителна пауза, а след това той попита тихо:

— Ще се омъжиш ли за мен?

Сърцето ѝ леко подскочи, след което лудо заблъска. Ушите ѝ започнаха да шумят от буйно втурналата се по вените ѝ кръв. Със сигурност губеше разсъдъка си. Не, помисли си замаяно, това не може да бъде. Себастиан... я моли да се омъжи за него?

О, Господи! *Господи!*

Прониза я раздираща, яростна болка. Преди два дни щеше да се хвърли в прегръдките му, плачейки от невероятна радост. Но предложението му... това предложение... идваше твърде късно.

Въздухът в стаята сякаш беше изпълнен с нетърпение.

— Не — отвърна лаконично.

Изразът на несигурност, минал като сянка по красивото му лице, беше като награда за Девън. Той едва ли имаше представа, че тя кипи вътрешно.

— Моля?

Нямаше нужда от преструвки. Никога не е имало, не и между тях двамата. Тя издърпа ръцете си и ги скръсти в скута си. После дръзко му отвърна:

— Казах не. Няма да се омъжа за теб.

Лицето му застина. Той беше потресен. Засегнат.

Но също така беше и ядосан. Устните му бяха силно присвити. Изглеждаше съвсем зловещо. Със здраво стисната челюст, той се изправи на крака, извиси се над нея. После опасно присви очи.

— Не можеш да ми откажеш!

Нейните собствени очи искряха.

— Мисля, че току-що го направих. — Нежно, почти причудливо тя срещна погледа му. — Не разбираш, нали? — Тук тя премина на вие. — Естествено, как бихте могли. Несъмнено вие, мой благородни лорде, очаквахте, че ще падна пред вас на колене и ще ви зaley с моята

благодарност затова, че сте благоволили да се ожените за мен, едно нищожество. Но признавам си, любопитна съм. Бихте ли ме завели в леглото си, ако бях истинска дама? Ако бяхте избрали Пенелопе Хардинг за своя съпруга, бихте ли я взели в леглото си, преди да влезете в законен брак с нея?

Лицето на Себастиан силно почервения. Той махна рязко с ръка, в пренебрежителен жест.

— Това няма никакво значение — каза след малко. — Никога не съм имал подобни чувства към Пенелопе.

— Има значение! — просъска Девън и едновременно с това, скочи на крака. — За мен това означава много! Отговорете ми, Себастиан. Това е само един простичък въпрос, или не е? Бихте ли направили... Ох, как да го кажа? Бихте ли направили опит за сближаване с вашата бъдеща съпруга? Независимо коя жена ще изберете за ваша невеста? Целувка може би, предполагам. Но нищо повече, сигурна съм. Виждате ли колко добре ви познавам?! Жената, която ще вземете за своя съпруга... вие ще изчакате до брачната нощ, за да я направите своя.

Той изръмжа.

— Не омаловажавай това, което имахме. — Заби поглед в очите ѝ. — Това, което имаме. Защото от устата ти звучи така, сякаш съм те използвал за собствено удоволствие!

— Може би така е и било! — отсече тя. — Може би бях просто жена за развлечение и удовлетворение на вашите нужди!

— Не съм се развличал с теб! — В гласа му пламна ярост. — За бога, Девън, караш ме да искам да те напляскам... Забрави ли, че и ти ме желаеше толкова, колкото аз те желаех?!

Този път тя беше тази, която се изчерви.

— Желаех ви, да — призна младата жена. — Но се проклинам, че ви позволих волности, които са разрешени само на един съпруг!

— По дяволите, точно това е, което искам! Да бъда твой съпруг!

Смехът ѝ беше язвителен.

— Спомням си нещо съвсем различно. Онзи ден, пред Джъстин, в Търстън Хол, вие изразихте пределно ясно вашите намерения... нямате нищо против да ме имате в леглото си, но никога не бихте се оженили за мен.

— Дойдох тук, за да поправа грешката си. Не бях прав, Девън. Грешах. Бях глупак. Разбрах го същата нощ. О, знам, че може да не ми повярваш, но се кълна, че възнамерявах да поискам ръката ти вчера сутринта. Но тогава херцогинята пристигна и... и аз те моля сега. Отново. Омъжи се за мен, Девън. *Омъжи се за мен.*

По лицето ѝ се стичаха сълзи. Тя ги избърса.

— Прав сте — каза категорично. — Не ви вярвам. И никога няма да се омъжа за вас.

— Девън, чуй ме! Дойдох тук, за да обясня...

— Какво, че сте променили решението си? Е, аз нямам нужда от обяснение, сър. Вие сте лицемер, вие, който имате претенции да бъдете толкова добродетелен. Толкова принципен. Но аз също имам принципи. Имам чувства. Няма съмнение, че се отнесохте към мен, като към един вид удобство, жена, която да топли леглото ви, докато се отегчите. Кой щеше да разбере? В крайна сметка, аз съм жена, без никакво значение.

— Девън, ти много добре знаеш, че не е така — порица я остро той.

С някаква част от себе си, Девън го знаеше. Съвестта ѝ я жегна, но тя беше твърде много разгневена и наранена, за да я послуша и да преодолее огорчението от предателството.

— Само глупак не би прозрял мислите ти. А аз не съм глупачка. Ти не ми предложи да стана твоя съпруга, когато вярваше, че съм обикновена уличница. Ах, но какво стана? Макар и незаконородена, сега, когато откри, че баба ми е херцогиня... явно ме считаш за достойна!

Когато вдигна глава да го погледне, устните ѝ трепереха. Гласът ѝ трепереше от всичко онова, което чувстваше. В яростта ѝ беше погребан цял един свят на страдание. С всяка дума убеждението ѝ нарастваше и съзряваше в нея.

— Вие не ме искахте, Себастиан. *Не ме искахте.* Сега аз не искам вас! Мислихте, че не съм достатъчно добра за вас. Но сега, вие не сте достатъчно добър за мен!

Силните му ръце обхванаха раменете ѝ, привличайки я в прегръдките му. Челюстта му отново бе стисната здраво.

— Ти ме обичаш — заяви той уверено. — Знам това.

— О! — възкликна младата жена. — Позволявате си твърде много, сър!

Очите му, в които бушуваше буря, я пронизаха.

— Да — отвърна ѝ яростно, — позволявам си твърде много, защото и аз те познавам добре, моя малка любима! Нощта, в която те направих моя, ще гори като ярък спомен в душата ми завинаги. Никога няма да забравя как се разтапяше от целувките ми, как потръпна, когато проникнах в теб! И когато всичко свърши... помниш ли какво каза? Аз ти принадлежа — цитира я той. — Ти каза, че ми принадлежиш!

Девън избухна:

— И вие също току-що ми напомнихте нещо. Как беше това? А, да, спомних си. Да върви по дяволите бъдещето, заявихте вие. Да върви по дяволите дългът! Е, милорд, вървете по дяволите и вие!

ГЛАВА 26

Без да се оглежда встрани, Девън се изкачи по витата стълба право в стаята си. След като затвори вратата, тя се отправи към пейката, вградена в нишата на големите френски прозорци, точно срещу леглото ѝ. Прегърна малка розова възглавничка, украсена с много воланчета, и се загледа в сенките, които бяха започнали да падат над града.

Някой почука на вратата.

— Скъпа моя?

Беше херцогинята. Вратата се отвори с леко проскърцване и възрастната жена влезе вътре. Чувствайки се напълно опустошена, младата жена я наблюдаваше как прекоси помещението, куцайки.

— Скъпа моя, прости ми за нахлуването, но трябваше да видя с очите си, че всичко е наред.

— Добре съм — отвърна Девън глухо.

Херцогинята се взря в нея.

— Но ти трепериш! — разтревожено констатира тя. Измъкна от гардероба един шал и го метна на раменете на внучката си. — Къса ми се сърцето, като те виждам толкова нещастна, дете. Има ли нещо, което мога да направя?

Девън поклати глава. Може би старата жена имаше добри намерения, но тя нямаше желание да обсъжда Себастиан с никого, и още по-малко — с баба си.

— Скъпа моя, не можех да не чуя всичко.

Без съмнение, помисли си тя вцепенено. Естествено, че е подслушвала. Няма съмнение, че и всички в домакинството са подслушвали.

— Разбира се, не е необходимо да се омъжиш за Себастиан, ако не искаш. Всъщност, може въобще да не се омъжваш.

Пръстите на Девън се свиха около краищата на шала.

— Наистина ли? — прошепна.

— Разбира се, ако това е твоето желание. Наречи го егоистично, но аз ще бъда много доволна да те имам само за себе си. — Възрастната дама леко се усмихна.

— Благодаря ви за това... бабо! — Странно, но изведнъж тази дума не звучеше толкова чуждо в устата ѝ.

Херцогинята се облегна на бастуна си.

— Когато бях момиче, браковете се уреждаха по сметка. Твоят дядо и аз живяхме в много добри отношения, но светът започва да се променя и смея да твърдя, че е крайно време. Все повече и повече се чува за двойки, които избират да не се поддават на подобен род споразумения и се женят по любов. И мисля, че са щастливи. Всъщност, да се омъжи по любов... това е, което искам за всяка млада жена. — Тонът ѝ бе станал леко снизходителен. — О, виждам, че желаш да останеш по-скоро сама, скъпа! — Старицата се обърна към вратата.

Но внезапно на Девън ѝ се прииска да не остава сама.

— Бабо, почакайте! — извика тя. Херцогинята се извърна въпросително. — Моля ви, останете! — изрече колебливо. — Моля ви! — Непоносима болка стегна гърдите ѝ. Изведнъж раменете ѝ се разтредоха от беззвучно ридание.

В следващата секунда, старата жена седна до нея на пейката и Девън усети как баба ѝ я привлече в обятията си. Никоя от тях двете не постави под въпрос това, което се случи после. Между тях се установи връзка, която се издигна над времето и годините, преживени далече една от друга.

— Поплачи си, скъпа, ако се нуждаеш от това.

Младата жена зарови лице в рамото ѝ.

— Бабо — изхлипа задавено. — Той... аз... — Повече не можа нищо да каже. Но изглежда и не бе необходимо.

Задържайки трудно собствените си сълзи, херцогинята я потупа по рамото.

— Знам, скъпа. Знам.

И възрастната дама наистина всичко разбираше.

Изпитата от Себастиан бутилка бренди не му помогна да потуши вината и душевната болка. Отвращението му от самия себе си го

изгаряше като врящо олио. Прегърбен над бюрото, той заби пръсти в челото, сякаш се опитваше да изтръгне спомените от главата си...

Опомни се, когато едно малко, топло тяло се промъкна в скута му, и един студен, влажен нос побутна дланта му.

Замъглените му очи се фокусираха върху малкото космато създание. С някаква далечна част от съзнанието си той се учуди, че се беше сетил да вземе Бухтичка и малките ѝ обратно в Лондон.

— Бухтичке — смотоледи, — тя не е тук.

Мелезът извъртя глава на една страна и изскимтя. И изведнъж всички те се скупчиха около него — Генерал, Полковник, Майор и Капитан — драскаха с лапи по коленете му и скимтяха жално.

Със залитане, той се изправи на крака.

— Тя няма да се върне! — извика. — Не разбирате ли, че няма да се върне?

Скимтенето намаля. Едно по едно малките животинчета се подредиха в полукръг пред него. Себастиан въздъхна. Вперените им в него очи бяха пълни с толкова мъка, че той не издържа и с препъване се втурна към вратата.

Преди да се усети, стоеше вече в библиотеката. Любимата ѝ стая, припомни си с остра болка.

Ако живееш тук — гласът ѝ се промъкна като ехо в съзнанието му, — щях да си поставя за цел да прочета всяка книга в тази стая.

Но тя не живееше тук. И никога нямаше да живее. Мисълта за това беше като кол, забит в сърцето му.

И тогава сякаш полудя. Замахна широко с ръка и... вази се разбиха на пода, книги полетяха от рафтовете.

Вратата се отвори. Появи се икономът Стоукс, няколко прислужнички стояха зад гърба му.

— Милорд...

— Махайте се! — изрева Себастиан. — Всички въл!

Слугите започнаха да се оттеглят един по един. Но затова пък се появи Джъстин, който очевидно току-що се беше прибрал у дома.

— Себастиан! — Резкият му вик бе пълен с укор. — Мили Боже, какво, по дяволите...

Маркизът бързо извърна глава към брат си и го прониза с пламтящи очи.

— Ако си дошъл да злорадстваш — процеди през зъби, — не се притеснявай!

Потресен, Джъстин просто го гледаше безмълвно.

Себастиан затвори очи.

— Господи! — промълви той. — Извинявай. Не трябваше да казвам това.

Джъстин затвори вратата и огледа брат си от горе до долу.

— Ти си пиан! — каза невярващо.

— Така ли? Не съм забелязал!

— Себастиан, какво, по дяволите, става? Тази сутрин беше в такова отвратително настроение, че предпочетох да те оставя на мира. Сега се връщам у дома и намирам слугите да изглеждат така, сякаш си ги пребил, а библиотеката е в пълен хаос!

— Това не е всичко.

— Какво? Има още?

— Има. Развихах се на Бухтичка и малките.

— Чудесно!

Себастиан се заклатушка към масичката встрани за друга бутилка бренди. Джъстин грабна шишето, преди той да успее да го достигне, след което бутна брат си да седне в едно кресло.

— Стига ти за днес! — заяви той и попита нетърпеливо: — Каж ми какво се е случило?

Брат му се приведе напред и отпусна глава в ръцете си.

— Тя никога няма да се върне — произнесе със странен, напрегнат глас.

Джъстин въздъхна дълбоко.

— Тя е при баба си...

— Ти не разбираш — прекъсна го Себастиан. — Тя никога няма да се върне тук!

— Какво имаш предвид?

— Искам да кажа, че тя ме мрази, по дяволите! Мрази ме!

Джъстин поклати глава.

— Не може да бъде...

— Повярвай ми, истина е! — произнесе с горчивина Себастиан.

Джъстин пребледня.

— О, Господи, това е по моя вина!

— Не, моя е, Джъстин. *Моя*. Ти беше прав. От самото начало я исках. Изгарях за нея. О, как се борех само. Казвах си, че мога да контролирам копнежа си по нея. Но после отидохме в Търстън Хол...

— И аз дойдох с проклетия, безразсъден план да ѝ намерим съпруг!

— Не обвинявай себе си. Моля те! Аз също бях убеден, че това е най-правилното нещо, което можем да направим. Мислех, че това е единственият начин, по който мога да държа ръцете си далеч от нея. Но в същата вечер с Евънс, Мейсън и Уестфийлд... Тя ни е чула, Джъстин. Чула ни е и знаеше какво планираме...

— Проклятие!

— Тя плака, Джъстин. Плака. И аз не можех да го понеса. Трябваше да я оставя сама, но не го направих. Казах си, че искам да ѝ помогна да успокои болката си. — В гласа му звучеше огорчение. — Но аз се проявих като егоист. Желаех я и... я взех. И тогава ти се върна и ни видя... Помниш ли как ме гледаше тя? Със сухи очи. Неподвижно вторачени в мен. Боже мой, никога не съм виждал някой да изглежда така, както тя в този момент. Като че ли... — той се запъна — сякаш е наранена цялата отвътре. Аз го направих. Аз съм виновен за този израз на лицето ѝ.

Джъстин сведе поглед към ръцете си, изглеждаше измъчен.

— Не! — рече рязко Себастиан. — Вината не е твоя! Защото ти беше прав, както виждаш. Беше прав през цялото време. Мислех само за дълга и задълженията. А всичко това изглежда толкова дребнаво сега! Моето колебание ми струва всичко! Бях толкова заслепен от решителността да избегна скандала, че не можех да видя онова, което стоеше пред очите ми...

Сега, погледът на Джъстин се бе приковал в лицето на брат му. Тогава той тихо проговори:

— Ти я обичаш, нали?

Себастиан кимна и сви устни.

— Мислех си, че мога да оправя нещата. Отидох при нея и... и я помолих да се омъжи за мен. — Последва дълга и напрегната пауза. — Тя ми отказа. Със сълзи на очите, тя ми отказа. Не един път, а цели три. *Три пъти*.

— Била е обърквана, Себастиан. Цялата тази история с херцогинята — казвам ти, самият аз почти не мога да повярвам.

— Знам това. Знам — наблегна на думата Себастиан. — В интерес на истината, едва ли мога да я виня. Аз самият нямам оправдае за своето поведение, камо ли за това на Девън! Но в своята арогантност, дори не обмислих възможността, тя да каже не. — Малко по малко силите му се изчерпваха, докато започна да трепери. Ако вече не беше седнал, най-вероятно щеше да се срути на пода. — Аз отнех невинността ѝ — прошепна мрачно. — Лиших я от надежда. Откраднах гордостта ѝ. Мислех само за себе си, за дълг и отговорности... и в резултат на това пожертвах Девън! Взех всичко от нея, Джъстин. Ограбих я и никога няма да си го простя. Девън няма да ми го прости. *Никога.*

Джъстин внимателно погледна брат си.

— И това е всичко? Ще оставиш нещата така?

Себастиан изкриви устни с горчивина.

— Какво? Не смяташ ли, че съм я наранил достатъчно?

— Тя те обича, Себастиан. Видях го онзи ден в Търстън Хол.

— И аз така си мислех. Но сега не съм толкова сигурен. Само ако беше видял огъня в очите ѝ, Джъстин. Начинът, по който ме погледна... тя ме мрази!

— Не мога да го повярвам, Себастиан. — Брат му беше непреклонен. — По-скоро, аз бях слепият. Смятах, че я защитавам, а също и теб. Но ти и Девън, това е толкова ясно... си принадлежите един на друг. — В полуусмивката му прозираше следа от обичайната за него ирония. — Е, това е почти достатъчно за скептик като мен да повярва в любовта.

Брат му не каза нищо, но се загледа немигащо в сенките. Джъстин сложи ръка на рамото му.

— Ще промени решението си.

— Не, няма! — извика думите, които го разкъсваха на парченца. — Боже мой, Джъстин, ти не я видя!

Джъстин стисна устни замислено. После се наведе напред и, без да губи време, бързо чукна брат си по челото с кокалчетата на пръстите си.

Себастиан зяпна потресен. Скочи на крака и се втренчи в брат си. Той също се изправи и посегна отново. Но ръката на Себастиан се стрелна и го хвана за китката, преди Джъстин да успее пак да го чукне по главата.

— Дяволите да те вземат! — изруга той. — Опитваш се да ме предизвикаш на бой?!

— Ни най-малко — напълно дружелюбно отвърна по-младият брат. — Въпреки че не вярвам да ме победиш в сегашното ти състояние!

— Тогава, какво, по дяволите, правиш?

Джъстин го погледна спокойно.

— Ти все още си ми брат, нали така?

— Що за идиотски въпрос е това, по дяволите?

Джъстин повдигна вежди.

— Мислех си, че може би това се нуждае от потвърждение — промълви той.

— Кое?

Младият мъж притисна ръка до челото си, изобразявайки пълна концентрация.

— Прощавай, ако имам пропуски в паметта, но когато татко умря, се установи, че финансовите ни дела са в много тежко състояние, нали така беше?

— За бога, Джъстин, ти не страдаш от пропуски в паметта!

— И ти беше човекът, чийто прагматичен подход възстанови нашето богатство. Ти беше този, който се справи с привидно непреодолимата задача — Джулиана, аз и ти да бъдем приети в обществото — без да ни се присмиват, без да ни гледат накриво и да клюкарстват зад гърба ни, не беше ли така?

Себастиан кимна отсечено.

— За какво е всичко това?

— Ето заради това. Брат ми ще се справи със задачата да доведе у дома любимата си със същата издръжливост и сила на духа. Брат ми няма да се отчае. Брат ми няма да изгуби надежда.

Себастиан остана безмълвен. Някак си лекцията на Джъстин успя да проникне през мъглата, предизвикана от брeндитo, както нищо друго не би могло да го направи. И може би... както никой друг не би могъл да го направи.

Буря от емоции забушува в гърдите му. Стисна гърлото му. Очите му запариха. Винаги бе обичал брат си, дори когато го изкарваше извън нерви с безразсъдното си поведение, но никога не го бе обичал повече, отколкото в този момент.

— Джъстин — изрече хрипливо. — О, Господи!

Джъстин изстена.

— Престани, мразя сантименталности!

— Боя се, че нищо не мога да направя. Защото вярвам, че съм голям късметлия да имам брат като теб! — Изсмя се дрезгаво. — Не мога да си представя кой друг, освен теб, като мой брат.

Джъстин се пресегна и стисна ръката на Себастиан.

— Нито пък аз — каза той просто.

ГЛАВА 27

Всеки следобед през следващата седмица Себастиан заставаше на прага на дома на херцогинята и подаваше картичката си на Реджиналд с любезната молба: „Бих искал да видя госпожица Сейнт Джеймс“.

Всеки път Реджиналд изчезваше във вътрешността на къщата и след това се връщаше с един и същи отговор: „Госпожица Сейнт Джеймс не може да ви приеме, милорд“. Наистина, последния път дори на каменното лице на иконома се появи леко притеснение.

— Милорд, госпожица Сейнт Джеймс моли да не идвате повече.

Себастиан се замисли за момент и попита:

— Реджиналд, какви бяха точните й думи?

Обикновено търпеливият и спокоен иконом изведнъж се смути.

— Милорд, нямам навика да използвам такъв...

— Аха, предполагам, че не е била особено учтива? — Себастиан не би принудил бедния човечец да повтори вероятно не особено милата тирада на сладката си малка любима.

Реджиналд въздъхна с явно облекчение.

— Вие предполагате свършено правилно, милорд.

— Ясно — промърмори Себастиан замислено. — Ще можете ли да предадете едно съобщение на госпожица Сейнт Джеймс тогава?

— Разбира се, милорд.

— Предайте й, че когато събере смелост да ми го каже лично, може би ще обмисля молбата й.

И наистина, не Реджиналд беше този, който отвори вратата на следващия ден, а Девън. Тя каза на маркиза със съвсем недвусмислени изрази точно какво мисли за него.

— И повече не идвайте! — завърши яростно. — Никога! — И затръшна вратата в лицето му.

Очевидно така нямаше да постигне нищо, затова смени тактиката. Всеки ден в продължение на следващата седмица той пишеше писмо до своята любима.

Всички бяха върнати неразпечатани.

Нещо трябва да се направи, помисли си той мрачно. Дали да не я отвлече за малко, да я сложи да седне пред него със запушена уста и да я накара да го изслуша? По-добре не, тъй като знаеше как може да свърши това. Докато размишляваше над различните сценарии, Стоукс почука на вратата на кабинета му.

— Вдовстващата херцогиня Карингтън желае да ви види, милорд. Позволих си да я поканя в гостната.

Чудесно, помисли си Себастиан раздражено. Дали и херцогинята е решила да си изкара яда върху него?

Той кимна на иконома и миг по-късно влезе в гостната. Поздрави възрастната дама, след това седна срещу нея.

— Ваша Светлост, нека преминем направо на въпроса. Предполагам сте дошли от името на Девън...

— Аз съм тук заради Девън, но не от нейно име.

Той я погледна остро.

Старицата скръсти ръце върху бастуна си.

— В интерес на истината, тя не знае, че съм тук.

— Това уловка ли е, Ваша Светлост?

— Предпочитам да го наричам стратегия, момчето ми.

Той се втренчи в нея.

— Ваша Светлост?

— Последния път, когато говорихме, момчето ми, ти даде ясно да се разбере, че не би одобрил моята намеса. Всъщност, мисля, че ми каза да не любопитствам. И може отново да ме изпратиш да вървя по дяволите, но преди да кажа повече, имам един въпрос към теб. Обичаш ли внучката ми?

Себастиан счете, че е длъжен да отговори честно.

— Все повече — отвърна той тихо, — с всеки изминал ден.

— Това е точно отговорът, на който се надявах.

— Имам намерение да я направя моя съпруга — заяви той без заобикалки. И за да няма никакви недоразумения възкликна: — За бога, тя ще бъде моя съпруга!

Херцогинята тихо се засмя.

Себастиан повдигна вежди.

— Мога ли да считам това за одобрение?

— Ще бъде ли от значение, ако не го получиш?

Той отговори на въпроса ѝ с въпрос.

— Не е, така ли? — После продължи: — Всъщност, може би си спомняте, че вие бяхте тази, която ме накара сериозно да се заема с търсенето на невеста. Смяя да твърдя, че никой от нас двамата не предполагаше, че точно вашата внучка ще имам намерение да отведе до олтара.

Херцогинята отново се засмя.

— И тя съвсем не е невестата, която си си представял, нали?

Той се намръщи.

— Какво искате да кажете?

— Клюкарите възприеха новината за незаконороденото дете на моя син като сочна, пикантна хапка.

— Да, забелязах. — Себастиан посочи вестника, който лежеше отворен на страницата, където се печаташе колонката със светските клюки. Там, в текста, беше поместена рисунка на Девън, седяща до баба си в отворена карета. — Невероятна прилика, не мислите ли?

— Така е — съгласи се възрастната жена. — Някои от моите приятели били ужасени, когато узнали, че съм приела Девън. — Тъгълчетата на устните ѝ се извиха надолу. — Излишно е да казвам, че те не са ми приятели повече. Но това, разбира се, не е спряло потока на поканите, които получаваме всяка сутрин. — Тя внимателно наблюдаваше Себастиан. — А какво ще стане с теб, Себастиан? Знам, че си работил усилено, за да бъдеш приет в обществото отново, след смъртта на баща си. Ако направиш Девън своя съпруга, това може да предизвика раздвижване. Без съмнение името ти отново ще бъде в устата на хората.

Себастиан здраво стисна зъби.

— Обществото може да си говори всичко, което си поиска. Изобщо не ме интересува. Боже мой, каква ирония, но сега това е най-малкото, за което мога да мисля. — Изражението му стана болезнено. — Не искам да го приемате като неуважение, Ваша Светлост, но вярвам, че Девън би приела моето предложение, преди да открие, че е ваша внучка. Сега тя има...

— Да, знам — каза ласкаво херцогинята. Когато Себастиан вдигна рязко глава, тя леко се усмихна. — Съжалявам, моето момче. Подслушах, без да искам, вашия разговор. Опасявам се, че нищо не може да се направи. Ако това може да послужи като утеха, аз искрено

съжالياвам, че моето ненавременно появяване е имало такива ужасни последици.

— Едва ли вината е ваша. Но позволете да ви попитам — той сниши гласа си почти до шепот, — тя... говори ли за мен?

— Тя крие чувствата си — призна херцогинята. — Не ти завиждам, Себастиан. Изглежда нашата Девън си е упорита по рождение. Не се е изплъзнало от вниманието ми, че тя не иска да те види.

— Нито отговаря на писмата ми — заяви той мрачно. — Но аз ще чакам цял живот, ако се наложи.

Последва кратко мълчание. След това възрастната дама промълви:

— Може би, няма да се наложи.

— Ваша Светлост?

Но Нейно Благородие не отговори. Вместо това стана от креслото с помощта на бастуна си.

— Не се тормози — посъветва го тя. — Понякога трябва да се възползваме от всяка възможност, която ни се изпречва на пътя.

Себастиан я подхвана за лакътя и я придружи до вратата. *Не се тормози*, беше казала тя. Колко ѝ е лесно да го каже!

Пред вратата херцогинята се обърна.

— Кларкстън са добри твои приятели, доколкото си спомням. Без съмнение си получил поканата им за вечеря другия петък.

Себастиан се намръщи. Мина му през ума, че може би старицата не е с всички си от възрастта. Защо, по дяволите, говореше за това, след като то нямаше ни най-малко отношение към неговото затруднено положение? А и тя почти сияеше!

— Получих — призна той, — и Джъстин също. Но се боя, че не съм в настроение за светски приеми...

— Жалко — отвърна старата жена весело. — А аз я чакам с такова нетърпение. Тъкмо повод да покажем с Девън новите си рокли!

И тогава тя му намигна. Херцогинята му намигна!

Себастиан все още стоеше вцепенен в рамката на вратата, когато каретата на вдовицата Карингтън отпътува.

Настъпи денят за вечерята у Кларкстън. Девън познаваше двойката Уилям и Емили от един от приемите, даден от баба ѝ. Те бяха необичайно приветливи и внимателни и Девън много ги хареса. Но ако можеше да си позволи да откаже на поканата им, щеше да го направи. През изминалия месец баба ѝ се отнасяше към нея, сякаш е безценно съкровище. Младата жена обичаше сърдечно тази дръзка, искрена старица. От време на време излизаха на разходка из Грийн парк, като херцогинята винаги се облягаше на ръката ѝ; почти всеки ден се возеха с каретата по Ротън Роу. Миналата седмица баба ѝ я заведе в Кралския театър, където за първи път в живота си гледа опера. И за първи път видя Прини, както всички наричаха принц регента.

Очевидно херцогинята нямаше намерение да я крие от света. Освен това се оказа, че никой не мислеше да ги отлъчва от обществото. Броят на поканите, които се изсипваха всеки ден в къщата, беше зашеметяващ. Девън не можеше да не си спомни какво беше казал веднъж Джъстин за херцогинята: *Смея да кажа, че дори самият дявол може да бъде приет в обществото, ако е удостоен с честта да присъства на прием у херцогинята.*

Но баба ѝ приемаше само някои от многочислените покани. Девън беше наясно, че възрастната жена е съкратила светската си дейност, за да могат да се опознаят помежду си и, за да ѝ даде време да се приспособи към новия си живот. Нейната баба беше мъдра жена, реши Девън. Що се отнася до Себастиан, тя нито задаваше въпроси, нито я поучаваше, нито я съдеше.

Но и тя не можеше да говори с баба си за Себастиан. Раните ѝ бяха твърде пресни и прекалено дълбоки. Тя не искаше да го вижда и отначало беше много ядосана на неговата арогантност. Дали той наистина си мисли, че може да влезе отново в живота ѝ, сякаш нищо не се е случило? Не искаше да има нищо общо с него! Всъщност, тя се радваше, когато ежедневните му посещения престанаха и писмата му спряха.

Хиляди пъти преиграваше на ум ужасната сцена в гостната на баба си — глупавите ужасни обвинения, които бе хвърлила в лицето му. Ех, само ако можеше да си ги вземе обратно!

И все пак от тези ужасни спомени, колкото и да е странно, започна да расте някаква, макар и нестабилна увереност, а новопридобитата ѝ смелост ѝ даваше надежда, която разцъфваше като

млад филиз. Работата не беше в това, че Себастиан се чувстваше длъжен да я помоли да се омъжи за него. Нито че я принуждаваше да се съгласи. Той много добре знаеше, че ако се оженят, срамът и скандалът бяха неизбежни.

Но той не се интересуваше от това. Не се интересуваше.

Едва сега можеше да потърси в дълбините на сърцето си и да открие отговорите, които ѝ убягваха. Едва сега откриваше за себе си най-дълбоката истина в живота — мечтите понякога имаха възможност да се променят. Или може би това беше така, защото самата тя се беше променила.

Без значение, колко много се опитваше, без значение, колко много искаше, тя никога нямаше да спре да го обича.

Никога.

Нито пък искаше... откакто узна, че носи под сърцето си неговото дете.

Девън седеше пред огледалото във вечерта на приема, облечена в блестяща сребърна рокля. Беше странно наистина, колко много животът ѝ приличаше на този на майка ѝ. Странно как настоящето понякога повтаряше миналото. И тя, като майка си, се беше влюбила в мъж със синя кръв. А Себастиан беше твърдо решен никога да не повтори срама и скандала, помрачили детството му.

Но имаше разлика. Огромна разлика. И в този момент Девън си даде обет, че няма да прекара живота си като майка си — потънала в съжаление. И Себастиан никога няма да се откаже от детето си. Никога няма да се откаже от нея.

През цялото си бедно съществуване се беше радвала на дълбоката преданост на майка си. Себастиан, от друга страна, през цялото си богато и привилегировано съществуване, никога не бе получил любовта на родителите си, по начина, по който Девън я имаше.

Не би могла да лиши детето си от единственото нещо, което те двамата не бяха имали — увереността, че мама и татко го обичат.

Беше длъжна да отиде при Себастиан. Беше длъжна да му каже.

Просто трябваше да събере смелост.

В каретата по пътя към Кларкстън, херцогинята обърна внимание на състоянието ѝ.

— Толкова си тиха, мила моя. Добре ли се чувстваш?

Девън прехапа устни.

— Просто съм уморена. — Е, в края на краищата беше вярно. Не обичаше да има тайни от баба си, но едва ли би могла да ѝ каже, преди да съобщи на него.

Очите ѝ се разшириха от изумление, когато видя дългия низ от карети пред имението на Кларкстън, които чакаха да доставят своите пътници.

— Бабо, мисля, че каза, че това ще бъде малка интимна вечеря.

— О, това е така, мила моя. — Последва пауза. — За Кларкстън е такава.

Девън си пое дълбоко дъх.

— Бабо...

— Ще се справиш, мила моя. — Херцогинята стисна ръката ѝ.

И някак си, Девън знаеше, че ще бъде точно така. О, но клюките със сигурност щяха да плъзнат из града утре! Наистина, тази перспектива съвсем не я зарадва. Беше много раздразнена, когато рисунката, на която бе седнала до баба си в каретата, се появи в клюкарската хроника. Всъщност, напълно можеше да разбере защо Себастиан презираше толкова много скандалите!

Вътре бяха посрещнати от Уилям и Емили. Веднага, след като двете прекрачиха прага, твърде много любопитни погледи се отправиха към тях, но Девън държеше главата си високо вдигната, а усмивката не слизаше от лицето ѝ, докато проведеха малък разговор с любезните домакини. Уилям се отдалечи, за да размени няколко думи с друг новодошъл, а баба ѝ остана да говори с Емили. Девън слушаше разсеяно, докато оглеждаше наоколо.

И тогава се случи... Сърцето ѝ подскочи. Себастиан беше тук. *Себастиан*. Да го види, беше като удар в гърдите. Въздухът напусна дробовете ѝ и тя не можеше да диша.

А на ръката му се беше облегла най-поразително красивата жена, която бе виждала през живота си. С кестеняви коси и дребничка, облечена в тъмносиня рокля, тя беше още по-зашеметяваща от прекрасната Пенелопе. Пръстите ѝ, в бяла ръкавица, бяха собственически увити около лакътя му. Точно в момента, в който ги съзря, пръстите на свободната ръка на дамата погалиха скулата му. В отговор Себастиан се засмя, след което се наведе и я целуна по бузата.

В този миг Девън усети, че малко по малко вътрешно умира. Бързо се извърна, за да не гледа повече, но нажежен до бяло гняв кипна в кръвта ѝ. Нищо чудно, че не ѝ се беше обадил през последните две седмици. Очевидно не си беше губил времето и бе възобновил търсенето си на невеста. О, не му бе отнело много време да ѝ намери заместничка! Беше пределно ясно, че е напълно заплепен от чаровницата, застанала до него.

С някаква далечна част от съзнанието си Девън отбеляза, че домакинята беше изчезнала. Точно тогава забеляза, че и Джъстин е там.

Щеше да го поздрави, само ако... Погледна към баба си. Не, тя не можеше да остане тук. Не можеше. Щеше да я моли, ако трябва. Да настоява...

— Здравей, Девън — каза познат глас. — Ваша Светлост.

Тя се вцепени. Кратък поклон към херцогинята, и след това той стоеше точно пред нея. Посегна, хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си.

Девън се вбеси. Как смееше да ѝ целува ръка, след като беше целувал другата жена?! Тя издърпа и освободи пръстите си, веднага след като той се изправи.

— Ваша Светлост, имате ли нещо против, ако открадна внучката ви за няколко минути?

— Не, разбира се, че не. — Девън погледна объркано. Защо, за бога, баба ѝ звучеше толкова весело. — А, ето я и лейди Робинсън! — Потропването на бастуна на херцогинята се разнесе из стаята.

Младата жена примигна и вдигна поглед към Себастиан. О! Как смееше да ѝ се усмихва така любезно?! Прииска ѝ се да го зашлеви по лицето.

— Хубаво е да те видя отново — промълви той.

Девън настръхна. Покрай тях мина лакей, предлагащ шампанско. Тя грабна една чаша от подноса и бързо я изпи до дъно, преди да го погледне в очите.

— Боя се, че не мога да отвърна със същото — заяви тя хладно.

— Все още си ядосана.

— Не съм ядосана. Дори и за секунда не съм си мислила за вас.

— Разбирам те напълно — отвърна ѝ ласкаво.

Тя вдигна високо брадичка.

— Очевидно е, че не мога да кажа същото. Но разкажете ми за вашето търсене на невеста. Нима красивата Пенелопе бе оставена, заради прекрасната дама, увиснала тази вечер на ръката ви?

Усмивката му стана широка. О, този мъж нямаше ли съвест?!

— Моето търсене на съпруга приключи в нощта, когато те срещнах, Девън.

— Глупости! — каза тя дръзко. Погледът ѝ се насочи към мястото, където бе оставил своята прекрасна спътница. — Мисля, че сте съвсем омаян.

Себастиан също се извърна към видението в синьо, след това отново се обърна към нея.

— Няма да лъжа, Девън. Аз я обичам. Обичам я дълбоко.

Младата жена си мислеше, че той не може да я нарани повече. Но думите му се забиха като нож в нея. И все пак, с много усилие, успя да прикрие болката, която я проряза.

— Тогава, може би, е по-добре да се върнете при нея — процеди през зъби, — защото сега тя е с Джъстин. И... О, Боже, оказва се, че имате конкуренция, милорд! Те са там, в ъгъла, сам-сами. Никога не бихте предположили, че имате съперник в лицето на брат си...

Той взе чашата от ръката ѝ и сви пръстите ѝ около извивката на лакътя си.

— Себастиан! — изсъска отново.

— Тихо! — каза ѝ почти строго.

Това беше непоносимо. Невероятно. Защото той я поведе към онази жена. Би се отскубнала от хватката му, ако това беше възможно, без да предизвика сцена.

Те спряха пред Джъстин и красавицата.

— Девън, мисля, че не е нужно да ти представям брат ми.

Тя кимна на Джъстин в знак на поздрав. И — о, не искаше да поглежда към непознатата, която беше още по-прелестна, отколкото се виждаше от разстояние. Огромни сини очи се обърнаха към нея. Устни, с цвят на розови листенца ѝ се усмихнаха леко.

— Девън, с най-голямо удоволствие ти представям моята сестра Джулиана, която едва вчера се завърна от континента. Джулиана, това е госпожица Девън Сейнт Джеймс.

Девън беше твърде шокирана, за да може да изрече дори и дума.

Но с Джулиана не беше така.

— Значи това е Девън! О, Девън, толкова много съм слушала за вас, че ми се струва, сякаш ви познавам отдавна! Моля ви, простете моята дързост, но едно просто ръкостискане не е достатъчно! — С тези думи, Джулиана се спусна и здраво я прегърна.

Най-после Девън дойде на себе си.

— Удоволствието е изцяло мое, уверявам ви. — Най-сетне на устните ѝ се появи първата искрена усмивка за тази вечер. — Себастиан заяви веднъж, че гласът ви е чист като слънчева светлина и е имал право.

Въпреки това, тя беше все още замаяна, когато Себастиан я поведе към терасата. И не се усмихваше, когато се спряха близо до вратите.

Девън се огледа, за да се увери, че са сама на терасата.

— Може би трябваше да ми кажеш, че Джулиана се е върнала, вместо да ме оставиш да вярвам...

Той се засмя.

— О, но това беше една възможност, твърде ценна, за да мога да ѝ устоя. Освен това, ми хареса да те видя, че ревнуваш.

— Не съм ревнувала! — отрече тя. Но беше. Боже мой, почти се беше изяла от ревност.

— Нека да изясним това. Ти не ме искаш, но не искаш и никоя друга да ме притежава.

— Да... искам да кажа — не!

Черните му вежди се вдигнаха високо в лукаво забавление.

— Какво става с теб, Девън? Объркваш се в собствените си мисли?

Всъщност главата ѝ беше бистра. Но нещо странно ставаше със стомаха ѝ, усещаше болки и гадене.

— Знаех си, че трябва да остана у дома — промърмори тя под нос. Тогава, внезапно я порази една мисъл. — Ти знаеше, че ще бъда тук, нали? — Тя присви устни. — Двамата с баба ми сте се уговорили, нали?

— Любов моя — отвърна той със смях, — силно се съмнявам, че баба ти или аз имаме някакво влияние при съставянето на списъка с гости на Кларкстън.

Как можеше да бъде толкова рационален? Девън избухна:

— Спри да ми се присмиваш!

Той се подчини на нейното искане, но сега я гледаше почти строго, с очи, изгарящи като пламък. Беше пристъпил толкова близо, че можеше да усети суровата физическа сила на присъствието му и да вдиша така познатия му аромат, който я обгръщаше. Изведнъж коленете ѝ се разтрепериха.

Почувства се много странно, зави ѝ се свят и тя повече не можеше да държи главата си гордо изправена.

— Трябва да поговорим, Девън. Ние трябва да...

— Не — простена младата жена. Господ да ѝ е на помощ, гаденето започна да се издига от стомаха ѝ и запари в гърлото ѝ.

— Какво искаш да кажеш с това не? — Изражението му беше мрачно, гласът му прозвуча като гръм: — По дяволите, Девън...

— Не сега! — Притисна с ръка устата си и се втурна покрай него.

Изражението му претърпя промяна със скоростта на мълния.

— Ти, малка глупачке! Това е от шампанското! Не трябваше да изпиваш цялата чаша...

Девън поклати глава в пламенен отказ. Останалата част от избухването му подпали въздуха над главата ѝ. Но тя не чуваше нищо, беше заета да повръща в храстите до пейката.

Никога през живота си Девън не беше попадала в по-неловка ситуация. Разбира се, можеше да бъде и по-зле. Някак си, Себастиан бе успял да извика Джъстин и да му поръча да докарат екипажа отпред. Джъстин дори не мигна, когато брат му я понесе на ръце, заобикаляйки къщата, и влезе направо в каретата си. Разбира се, младата жена беше твърде нещастна, за да я интересува нещо в този момент. Добре че никой от хората вътре не ги забеляза. Можеше да си представи бъркотията, която би настанала.

От имението на Кларкстън до резиденцията на баба ѝ не беше далеч. Себастиан почти не проговори, лицето му беше мрачно, а устните — стиснати в тънка линия. Той много внимателно ѝ помогна да слезе, но тя усети, че настроението му вече не беше толкова дружелюбно. В гърлото ѝ напираше полуистеричен смях, докато я водеше под ръка в къщата. Може би, Себастиан трябваше отсега да приеме да не очаква от нея поведение, достойно за дама!

— В състояние ли си да се качиш сама по стълбите?

— Добре съм — прошепна младата жена. Сега, когато стомахът ѝ беше празен, се чувстваше много по-добре.

— Тогава върви се преоблечи. Аз ще те чакам тук.

Девън прехапа устни.

— Може би трябва да уведомим баба...

— Вече е сторено. — Само това каза. — Очаквам да пристигне всеки момент.

Тя се изкачи по стълбите, сърцето ѝ блъскаше в гърдите, в душата ѝ бушуваше буря от противоречиви желания. В интерес на истината, тя се надяваше баба ѝ да не се върне скоро. Имаше толкова много неща, които искаше да ѝ каже. Толкова много неща, които трябваше да ѝ каже. Но, в действителност, не беше съвсем сигурна как да го направи — независимо от това дали щеше да бъде въодушевена, или ужасена.

В стаята ѝ беше тъмно, тъй като бе предупредила прислужницата си Меги да не я чака. Лунната светлина, влизаща през прозореца, ѝ помогна да види свещта върху нощното шкафче и да я запали. Но точно преди да затвори вратата, усети странен полъх, който накара косъмчетата на тила ѝ да настръхнат.

— Здравсти, миличка! Чаках те!

Кръвта сякаш замръзна във вените ѝ. Тя познаваше този мазен глас. Знаеше, още преди да се обърне, кой стои зад нея...

Хари.

ГЛАВА 28

Девън се вледи от ужас. Изпаднала в паника, погледна към вратата. Хвърли се към нея, но Хари беше по-бърз. Твърди като желязо пръсти се забиха в меката плът на ръката ѝ. Разбойникът я дръпна към себе си.

— Пусни ме! — извика тя. Опита да се освободи, но без успех.

Мъжът я стисна в здравата си хватка, след което я блъсна в стената. После взе свещта и я вдигна високо. Пламъкът толкова силно се наклони на една страна, че Девън се уплаши, да не би косата и роклята ѝ да се подпалят. Той втренчи в нея наглите си черни очи. Внезапният му брутален смях я накара да потрепери.

— Не мисля така, миличка. Ъ-ъ, не мисля така.

— Какво искаш от мен? — попита го студено.

Тънките му устни се извиха в отвратителна усмивка.

— О, хайде сега, миличка. Ти уби Фреди! Наистина ли си мислиш, че ще позволя това да ти се размине?

— Как ме намери?

Като продължаваше да се хили, той измъкна от джоба на жакета си смачкано парче вестник. Девън с мъка потисна стона си. Рисунката от клюкарската хроника!

— Е, не беше много трудно, след като веднъж видях това! — Той се разкикоти. — Дам, точно когато бях започнал да си мисля, че никога няма да те открия, и хоп, ето ти това! И голям късмет, че имам приятели, които могат да четат! — Гадният му поглед зашари по тялото ѝ. После потърка между мръсните си пръсти плата на роклята ѝ. — Не знам как си го направила, миличка, но твоето положение се е променило доста от нощта, когато уби брат ми.

Девън навлажни устни.

— Какво искаш? — попита отново.

— О, мисля, че знаеш какво искам. — Той ѝ намигна и с изразителен жест прокара ръка през гърлото си.

Девън повика на помощ цялото си самообладание. Няма да крещи. Няма да плаче. Би доставила прекалено голямо удоволствие на този мерзавец, ако покаже страха си.

Беше имала късмет, че той не я уби там и тогава. Девън не си правеше никакви илюзии по отношение на намерението му.

— Пари ли искаш? Баба ми ще ти плати.

Гласът ѝ беше силен и ясен. Вратата беше леко открената. Стаята ѝ не беше далеч от стълбищната площадка. Молеше се на Бог, Себастиан да не е отишъл в гостната да я чака...

— Точно така, тя ще плати и тогава и ти ще си платиш за това, дето направи на Фреди. Аз ще бъда богат — изграчи той, — а ти ще бъдеш мъртва! — Черните му очи блестяха. Той стисна болезнено Девън за ръката. — Сега, кучко, мисля, че е време да тръгваме.

— Очакваш да излезеш от тук толкова бързо и лесно, както си влязъл? — Вътрешно се тресеше. Чудеше се на себе си, че има тази смелост да го провокира по този начин!

Очите му блестяха.

— О, ние ще се измъкнем не по пътя, по който влязох. Така, къде е сега баба ти?

— Спи в дъното на коридора — излъга тя.

— Е, тогава ще можем спокойно да си излезем от тук, нали така? — Той се ухили, отвори вратата и бутна Девън в коридора.

Тя се препъна умишлено.

— Опитай се да направиш това отново — усети зловонния му дъх, когато прошепна в ухото ѝ, — и аз ще те изкормя тук и сега!

— Но тогава няма да си получиш парите, нали?

В отговор на думите ѝ, Хари изви китката силно зад гърба ѝ. Остра болка прониза ръката ѝ и тя се уплаши, че костта е излязла от ставата.

Разбойникът спря, взирайки се надолу към антрето. Девън също се напрегна, за да види нещо. Боже милостиви, Себастиан не се виждаше никъде!

Зад себе си, младата жена усети как пръстите на Хари се прокраднаха под jakета му и извадиха нож.

— Себастиан! — изкрещя тя. Когато звукът напусна гърлото ѝ всичко вътре в нея беше жива рана. Стегна се в очакване острието на Хари да я прободне — о, тя много добре си спомняше усещането за

изгарящия огън, обхванал тялото ѝ, когато ножът я беше намушкал. Молеше се да бъде бързо, милостиво бързо този път...

Но нямаше никаква болка.

Само най-благословения звук на света... звука от гласа на Себастиан.

— Няма нужда да крещиш, любов моя. Аз съм точно тук.

Хари се завъртя. Очите ѝ едва бяха привикнали към мрака, когато съзря една висока мъжка фигура да излиза от сенките.

Един юмрук се стрелна мълниеносно и улучи Хари точно в челюстта. Главата на разбойника отхвъркна назад. Последва изсумтяване и той се свлече на пода в безсъзнание.

Следващите няколко часа минаха като в мъгла. Извикаха полиция. Хари беше отведен от двама яки униформени. Оказа се, че е влязъл в къщата през покрива. След това Девън и Себастиан имаха дълъг разговор с полицаия. Тя успя да си припомни само половината от онова, което бе казал, но всичко излезе наяве — смъртта на Фреди и как той се бе опитал да я убие. Полицаят бързо я увери, че срещу нея няма да бъдат повдигнати никакви обвинения. „В действителност — посочи той, — добре, че светът се е отървал от един разбойник. Нито пък Хари — добави той убедително, — или някой друг ще ви притесняват повече. Аз ще се погрижа за това.“

Себастиан придружи полицейския служител до вратата. Херцогинята обяви намерението си да се оттегли, целуна внучката си по челото и погледна към младия мъж.

— Вярвам, че си в състояние сам да намериш пътя — каза тя отчетливо.

Той мълчаливо се поклони. В същото време, Девън отиде в гостната и седна в едно от креслата, все още замаяна. Тя вдигна поглед, когато Себастиан влезе в стаята. Той затвори вратата и се обърна към нея. Въздухът внезапно оживя от силата на неговото присъствие. Сърцето ѝ замря. Никога преди не ѝ се беше струвал толкова красив, колкото сега, осветен от сиянието на огъня в камината.

Четири крачки — и той беше до нея. Седна и взе ръцете ѝ в своите толкова топли и силни длани. Дълго време не проговори нищо, само дългите му пръсти лениво си играеха с нейните.

— Е — каза накрая, — това най-после свърши.

Девън кимна.

— Ти добре ли си? — попита я нежно.

— Да — прошепна тя. Но сърцето ѝ изведнъж се разтрепери.

Той се намръщи.

— Какво има?

— Себастиан — произнесе безпомощно и задиша трескаво. — О, Себастиан — проплака тя, — има толкова много неща, които трябва да ти кажа, а дори не знам откъде да започна!

— Не е нужно да казваш нищо. — В гласа му имаше толкова нежност, че сърцето ѝ се разтопи, а от очите ѝ потекоха сълзи.

— О, но аз трябва да го направя. Трябва!

Без да става, той я придърпа в скута си.

— Не плачи, любима. Сърцето ми се къса, когато правиш така... Обичам те, Девън! Обичам те...

Заля я вълна от емоции, която я остави замаяна и слаба. Гърлото ѝ се стегна болезнено. Тя обвини ръце около тялото му и се притисна силно в него.

— И аз те обичам — каза тя ридаетки. — Но ти знаеше, нали?

Очите му потъмняха. Погледът му шареше по обърнатото ѝ към него лице.

— Знаех — призна той и се засмя. — Но бога ми, ако знаеш колко е хубаво да го чуя от теб!

Той дълго я целува, една продължителна целувка на безкрайна сладост. После неохотно откъсна уста от нейните. Отдръпвайки се назад, проследи усмивката на устните ѝ.

— За какво е това? — попита я шепнешком и също леко се усмихна.

Девън се сгуши в неговата топлина.

— Мислех си за последния път, когато бяхме сами в тази стая. — Някакво малко дяволче в нея я принуждаваше да го дразни безмилостно. — Спомняш ли си?

Себастиан смръщи вежди.

— Специално този спомен бих искал да забравя — отвърна сухо.

— Да, но ти ми зададе въпрос.

— Спомням си този въпрос.

Тя плахо сложи длани върху бузите му.

— Би ли ме попитал отново — прошепна. — Моят отговор може да е доста по-различен сега.

— Ясно. — Тонът му беше сериозен, но очите му бяха започнали да блестят. — И какъв ще бъде този отговор?

— Ами да, ще се омъжа за теб! Ти си толкова убедителен, нали знаеш?

— По-скоро си мисля, че правилната дума е настойчив.

— Е, това също — призна тя.

Себастиан щеше да я целуне отново, но тя го спря, като постави пръст на устните му.

— Чакай! — каза задъхано.

— Тя все още казва „чакай“ — промърмори той. — Трябва ли да чакам цяла вечност?

— Да, но ти си търпелив човек, нали?

— Не и когато става въпрос за теб — възрази недоволно.

— Разбирам. А какво ще кажеш, когато става въпрос за деца? — Тя почти се боеше да погледне към него, така както я беше страх, ако не го гледа в очите.

Последва покъртително мълчание.

— Девън — започна той много внимателно, — нима искаш да кажеш това, което си мисля, че ти си...

— Да. — Притисна ръката му към корема си. — Ще станеш съпруг... и баща, Себастиан. Нямах нищо против, нали?

— Против? — Пръстите му се движеха по корема ѝ с ласка, лека като перце, която я развълнува твърде много. Той се засмя, смехът му прозвуча дрезгаво. — Имаш думата ми, не. Винаги съм искал къща, пълна с деца.

Девън се усмихна.

В неговите очи затанцуваха весели искрици.

— Сега, моя бъдеща съпруго, мога ли да те целуна?

Тя се пресегна, вплете пръсти в косата му и го придърпа към устните си.

— Да — прошепна Девън. — О, да...

ЕПИЛОГ

Те се ожениха две седмици по-късно в параклиса на Търстън Хол. Беше малка и скромна церемония, на която присъстваха само най-близките приятели и семейството. Девън беше облечена в богата, изящна рокля от коприна и дантела.

Церемонията приключи, без да се пролее нито една сълза — е, добре де, с изключение на херцогинята и Джулиана, които тихичко подсмърчаха през цялото време. В момента, в който ги обявиха за съпруг и съпруга, Девън вдигна сияещи, пълни с любов, очи към мъжа си и му се усмихна щастливо.

Себастиан, чиито очи блестяха дяволито, прегърна булката си, като я скри изцяло в огромните си обятия и започна да я целува усърдно и невъзмутимо, със спираща дъха страст.

Колкото и да е странно, Джъстин беше този, който саркастично повдигна вежди и шумно се прокашля, предупреждавайки младоженците, които неохотно разделиха устни.

В дните преди сватбата, скандалът беше последното нещо, което занимаваше съзнанието на Себастиан. В светлината на смелото спасяване на Девън, светските дами стискаха ръцете им и мечтателно въздишаха, провъзгласявайки брака им за невероятно романтичен. От момента, в който годежът им беше обявен, те бяха засипани с множество благопожелания. Разбира се, сватбата на маркиз Търстън, потопи ятото млади дами в разочарование, че най-желаният ерген в Лондон вече е загубен като обект на брачните им надежди. От мига, в който двойката се появи в обществото — ръка за ръка и не сваляйки очи един от друг — за всички стана ясно, че двамата са създадени един за друг.

Последните няколко месеца преди раждането, те прекараха в Търстън Хол. И в същата тази стая, и в същото огромно легло с балдахин, където Себастиан беше любил само една жена —

собствената си съпруга, и беше дал обещание, че тук ще се родят децата му — именно в това легло Девън се напъваше и се надигна, мъчейки се да роди първото им дете.

Болките ѝ бяха започнали преждевременно, няколко седмици порано, и слава богу, каза си Себастиан, тъй като бременността ѝ бе започнала да си личи почти веднага. И в седмия месец тя беше... ами, няма по-деликатен начин как да се каже — категорично огромна. Разбира се, той ежедневно я уверяваше, че тя е най-красивото същество на тази земя...

За него така и беше.

От самото начало той беше заел място на леглото, до главата на родилката, въпреки протестите на акушерката. Стараеше се да бъде полезен, шепнеше насърчителни думички на Девън и бършеше потта от челото ѝ, но никога през живота си не се беше чувствал толкова безпомощен. Сърцето му се беше свило от притеснение. О, а неговата любима беше толкова смела — между болките, притискаше буза в дланта му, сякаш за да го успокои!

Сега болките на Девън бяха почти постоянни. Гърбът ѝ се изви и тя тихичко простена — за първи път, откакто беше започнало раждането. Цялото ѝ тяло трепереше, а след това той можеше само да се вира, едновременно със страх и възхищение, в малката главица, тъмна като неговата, която се появи пред погледа му. Последваха я чифт тесни раменца, кръгло малко коремче. И тогава...

— Момче! — възкликна акушерката. — О, той е един малък красавец!

Девън веднага протегна ръце.

— О, дайте ми да го подържа!

Себастиан гледаше вцепенено как акушерката почисти хлъзгавото малко телце, обви бебето в топло одеяло и го постави в ръцете на майка му.

Младият татко се изправи на крака. Девън притисна устни към върха на малката главица и посегна сияеща към ръката на съпруга си.

— Девън...

Изведнъж тя простена отново.

— О, Боже! — произнесе със слаб глас. — Госпожо Карвър...

Акушерката вече беше преценила ситуацията.

Лицето на Себастиан мигновено пребледня.

— Какво? — извика той. — Какво става? Нещо не е наред ли? Госпожа Карвър бързо постави сина му в неговите ръце.

— Спокойно, милорд — посъветва го тя. — Изглежда ще има още едно. Отдръпнете се малко встрани.

Стиснал в прегръдките си малкия, извиващ се вързоп, който представляваше неговият син, Себастиан чинно изпълни онова, което му бяха казали.

Той все още беше в недоумение, когато малко по-късно акушерката си отиде.

Сияеща, Девън го хвана за свободната ръка и го дръпна до себе си. Засмя се на замаяното му състояние.

— Себастиан, изглеждаш объркан. Сега ела на себе си и се запознай с дъщеря си!

Той преглътна и каза първото нещо, което му дойде на ум:

— Боже мой! — Поклати глава. — Когато казах, че искам къща, пълна с деца, смятах да започнем с едно, не с две... — Втренчи се в златокосата главица, сгусена в свивката на лакътя на Девън и попита: — Може ли да я прегърна?

Девън постави втория малък вързоп в другата му ръка. Притиснал до себе си сина и дъщеря си, Себастиан загуби сърцето си още веднъж... Разтърси го емоция, която беше непоносимо сладка. Той целуна четирите размахващи се малки юмручета — и след това чакащите целувка устни на жена си.

По-късно, когато малките бяха уютно настанени в люлките си, той се промъкна в леглото и нежно придърпа своята съпруга до себе си.

Девън вече заспиваше, когато внезапно до ухото ѝ избоботи смях. Тя вдигна глава от гърдите на мъжа си.

— Какво има? — прошепна сънливо.

— Просто размишлявах върху това, което се случи с мен през тази година. Когато започнах да си търся невеста, изобщо не съм предполагал, че ще я намеря още същата нощ — и то под носа ми!

— Какво, сър, нима се оплаквате?

— Ни най-малко. — Прегърна я и притисна устни до меките къдрици на слепоочието ѝ. — Обичам те! — прошепна той. — Обичам те безумно! Толкова много те обичам, че съм зашеметен от щастие, и съм богат по начин, който няма нищо общо с парите!

Гърлото ѝ се сви болезнено.

— О, Себастиан — прошепна тя, — точно така, както и аз те обичам.

Устните им се заключиха в дълга, страстна целувка. Когато тя приключи, той се усмихна дяволито.

— В интерес на истината, имам едно желание.

— И какво е то?

— Джъстин и Джулиана да намерят това, което открихме аз и ти! Девън се гушна по-плътно в него.

— Смея да твърдя, че ние сме доказателството, че любовта може да се намери и в най-неочакваните места.

— Така ли мислиш?

— Да. Въпреки че Джулиана се зарече, че няма да позволи никога и никой да ѝ завърти главата, нещо вътре в мен ми казва, че някой ден тя ще намери човек, който ще я покори и ще я направи толкова щастлива, колкото сме ние. — Девън се засмя. — Но брат ти... страхувам се, че при него е безнадеждно!

— Знам. — Себастиан се разсмя. — Чудя се дали съществува жена, която ще успее да укроти такъв развратник!

— Е — промърмори Девън, — просто ще изчакаме и ще видим.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.